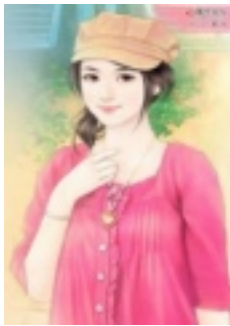

Cuộc Chiến Xử Nữ

Contents

Cuộc Chiến Xử Nữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	51
9. Chương 9	59
10. Chương 10	67

Cuộc Chiến Xử Nữ

Giới thiệu

Vốn tưởng rằng sau hai mươi tám năm rồi cuộc chờ trống trong trái tim mình cũng có người đi vào, (

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-xu-nam>

1. Chương 1

Thành phố vào ban đêm , đèn neon bật sáng, người đi đường tấp nập trên phố , âm thanh huyền ảo không ngừng.

Một thân ảnh gầy mặc tây trang, chậm rãi xuất hiện trên lối đi bộ, trong tay cầm cốc cà phê nóng , nhìn như không chút để ý uống một ngụm.

Ánh mắt từ bốn phía đều chú mục vào nam nhân mặc tây trang , kinh ngạc nhìn nam tử xinh đẹp , vẻ bên

ngoài đã không thể dùng hai từ “Tuần mỹ” để hình dung, cho dù có nói là “Quốc sắc thiên hương” cũng tuyệt đối không có người nào kháng nghị.

Người đó môi hồng răng trắng, ngũ quan tinh xảo, da thịt non mềm trắng nõn, nhìn qua căn bản không thấy khác nữ nhân là bao, nếu không vì yết hầu cùng áo sơ mi người ko có chút nào rộng thì đại đa số mọi người sẽ nghi ngờ giới tính của anh ta rồi.

“Oa, uống ngon thật!” Người đó lên tiếng tán thưởng, lộ ra vẻ tươi cười thỏa mãn thật trong sáng, nhất thời khiến mọi người ngẩn ngơ.

Khuôn mặt tươi cười thẳng thắn lại tự nhiên, đơn thuần giống như một đứa trẻ mới lớn, biểu tình sang sảng làm cho người ta thấy chói mắt, ấm áp, mặc dù anh ta có được vẻ đẹp khiến cho nữ nhân cũng phải ghen tị, nhưng hành động lúc này, cũng có thể khẳng định anh ta là nam nhân trăm phần trăm.

An Thần Xán cảm thấy mỹ mãn sau khi uống cà phê, đối diện với ánh mắt của mọi người xem như không thấy, anh tùy tính nhìn người cản trở trước mắt, sau đó đẩy chủ quán sang một bên, đi vào bên trong.

Trên bảng hiệu có một dòng chữ lóe sáng ghi “Lãng mạn nhất thế kỷ”, không ít người qua đường khẽ nhếch miệng, chăm chú nhìn thân ảnh biến sau cửa khách sạn, trong lòng lại ồ lên một trận!

Khách sạn tình nhân - Lãng mạn nhất thế kỷ, một nhà tiếng lành đồn xa.

Trong khách sạn mọi đồ dùng đều hợp pháp, giá cả vừa phải, phẩm chất tốt đẹp, đồ tình thú không định kỳ nhập khẩu từ nước ngoài, mặt hàng đầy đủ, làm cho khách hàng có bao nhiêu dạng đều có thể lựa chọn, hơn nữa nhân viên cửa hàng vừa thân thiết lại chuyên nghiệp, bởi vậy được khen ngợi không ít.

An Thần Xán ngày hôm qua cùng khách xã giao mới biết khách sạn này. Thân là quản lý nghiệp vụ thiết kế đa truyền thông Phong Sở, sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, bị khách cười nhạo không biết khách sạn tình nhân vẫn là lần đầu tiên, vì thế để “Tăng vốn hiểu biết”, anh quyết định đến xem khách sạn mới mẻ thú vị này.

Đúng dịp sắp tới sinh nhật bạn tốt, anh linh cơ vừa động, xem xét ở khách sạn tình nhân này tìm một món đồ làm quà tặng cho bạn, làm cho bạn tốt cùng bạn gái vui vẻ vượt qua đêm sinh nhật, một việc vui mừng a!

A, anh đã muốn tưởng tượng khi bạn tốt thấy món quà sinh nhật này khuôn mặt lạnh lùng sẽ có loại biểu tình nào.

An Thần Xán mặt mày hớn hở nhìn chung quanh trong khách sạn, khách sạn này làm cho người ta có cảm giác thoải mái như ở nhà. Bài trí giản lược nhưng không kém phần hào phóng, ánh đèn màu vàng ở trên cao, âm nhạc mềm nhẹ, các đồ dùng đều được phân loại đầu ra đẩy, khách nhân theo từng nhóm sưu tầm các đồ dùng mình yêu thích, phẳng phất cùng bình thường thư điểm không có gì hai loại.

Anh bước đi nhẹ nhàng, đại khái nhìn khắp khách sạn một lần, tầm mắt dừng lại trên người nhân viên cửa hàng phía sau quầy.

Nhân viên cửa hàng đó là một người con trai tuần tú, mặc áo sơ mi màu xám, tóc không dài không ngắn nhưng lại hợp thành hình. Ánh mắt của nhân viên đó không to, nhưng khi mí mắt chuyển động lại phát ra một loại mị hoặc, từ cái mũi đi xuống xuống là bạc môi, nhìn qua da thịt trông rất mạnh khỏe.

An Thần Xán không phải là chưa thấy qua con trai tuần mỹ, trên cơ bản đám bạn tốt của anh tất cả đều có vẻ ngoài là soái ca, nhưng anh đối với nhân viên cửa hàng này có loại cảm giác đặc biệt nói không nên lời.

Nên nói như thế nào đây? Cái loại vẻ mặt như gần như xa này để lộ ra hơi thở sâu xa nào đó, nhợt nhạt, thần nhiên phóng thích, dụ dỗ dục vọng của người khác.

Ôn Tĩnh cảm giác có ánh mắt ở chăm chú nhìn mình, quay đầu nhìn lại nhìn thấy khuôn mặt mang đậm nét trẻ con, không khỏi sửng sốt một lúc lâu.

Nam nhân này xinh đẹp đến mức quá đáng, tướng mạo cùng da thịt quả thực chính là điều mà nữ nhân tha thiết ước mơ, mỹ nữ còn chưa hé ra gương mặt bệ nguyệt tu hoa như vậy, mặc dù trên người mặc tây

trang nghiêm cẩn , cũng không có vẻ là người lịch lãm , hẳn có bộ dáng hồn nhiên phẳng phất có loại ma pháp làm người ta muốn thân cận , lúc đó mị lực vô hình cũng tồn tại.

Trên đời này quả thật nhiều người đẹp, nhưng người đẹp thực sự thì cũng chỉ có thể như vậy mà thôi..... Ôn Tĩnh hơi hơi câu môi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau , Ôn Tĩnh gật đầu cười , An Thần Xán lập tức nở nụ cười sáng lạn , hai bên đánh giá nhau xong , liền thu hồi ánh mắt.

An Thần Xán thu hồi tâm ý, tùy ý nhìn những món đồ tình thú rực rỡ muôn màu , rất nhiều món đồ cổ quái khiến hắn ngạc nhiên hứng thú , hiếu kỳ mãnh liệt, anh cầm lấy các món đồ bên trong hộp và bản hướng dẫn ra nghiên cứu .

“Chấn động.....” Về sau chắc anh cũng không có dũng khí nhớ lại .

Ấn..... Thương phẩm này tên thực phiền tình, cách đóng gói hộp cũng thực làm người ta mất đồ tìm đập, càng miễn bàn về thuyết minh sử dụng , không sử dụng quả thật rất khó tưởng tượng “Công hiệu” của đồ dùng đó An Thần Xán khóe miệng khẽ động, mặt đỏ tai hồng đem thương phẩm thả lại tại chỗ.

Tiếp theo anh lại quan sát dây sản phẩm khác, trừ bỏ roi da cùng ngọn nến để đốt ở ngoài, còn có mấy cái còng tay cùng gậy vòng..... anh nhìn không được gãi gãi hai má, thì thào tự nói: “Mấy thứ này thoát nhìn thật sự là ngược đãi người , vì sao sử dụng nó sẽ có cảm giác hưởng thụ ? Là lạ.....”

Ôn Tĩnh đứng ở sau quầy , vô tình cố ý ngắm hành động của nam nhân kia , không khỏi cười nhạt. Tuy rằng nghe không thấy câu nói của anh ta , nhưng biểu tình của anh ta có sự thẹn thùng cùng hoang mang liền đủ để khiến người bật cười.

Khá lắm , nam sinh thuần khiết . Không, nhìn người kia mặc âu phục đắt tiền , chỉ biết anh ta không phải là một nam sinh không hiểu sự đời , nhưng bộ dáng trẻ con đó thật khiến người ta muốn trêu chọc .

An Thần Xán lại đi đến khu bán quần lót cho nam , lật xem danh sách , không khỏi đứng cười ngây ngô . Tất cả bạn tốt của hắn đều có vẻ mặt đăm đăm , nếu mặc vào loại quần lót chữ “T” của mãnh nam rồi bày ra một tư thế mỹ miều dụ dỗ bạn gái lên giường Ha ha ha! Thật sự là rất thú vị!

Không có biện pháp, ai kêu bạn tốt của anh trời sinh chỉ có một bộ dáng lạnh lùng , cá tính cũng là khốc khốc, mới có thể làm cho người ta muốn nhìn bộ dáng nhiệt tình . Chắc chắn chắc, nếu mua thì hoàn toàn tiện nghi cho đôi tình lữ kia !

Đang lúc An Thần Xán sa vào ảo tưởng của chính mình , di động vang lên tiếng chuông dễ nghe .

Anh lấy điện thoại ra, hưng phấn mà nhận điện thoại. “Mình đang ở trong , cậu ở đâu? nơi này gọi là ”lãng mạn nhất thế kỷ“, tốt lắm Hảo, lát nữa gặp, bai.”

“Cần tôi giúp anh giới thiệu không ?” Ôn Tĩnh yên lặng đi đến bên người anh ta , lộ ra nụ cười chuyên nghiệp .

“Ách..... Ha!” An Thần Xán thu hồi di động, gãi đầu, hai gò má hơi hơi phồng hồng, có chút thẹn thùng. Nhìn thoáng qua biển tên trên người đối diện , Ôn Tĩnh, cái tên thực đặc biệt : “Tôi nghĩ muốn chọn món quà tặng bạn .”

Tuy rằng bình thường anh hào sảng lại không câu nệ tiết, cũng không cho rằng vào khách sạn tình nhân là chuyện kỳ quái gì , nhưng là đột nhiên bị hỏi cần cái gì , vẫn là có chút không được tự nhiên, đầu óc trong chốc lát trở nên trống rỗng

Hơn nữa, anh thật sự xem thường dáng người của nhân viên cửa hàng này , không nghĩ tới hai người đứng chung một chỗ, đối phương lại hỏi như vậy

“Xin hỏi bạn của anh là nam hay nữ ?” Ôn Tĩnh nhìn chăm chú vào hai mắt An Thần Xán , phát hiện đồng màu của anh ta thực trong suốt, đen trắng rõ ràng , sạch sẽ đặc tượng nhất hoàng nước ao, thấu triệt mà ôn nhu.

“Nam.Trong khách sạn có cái gì nhân khí thương phẩm sao?” An Thần Xán hỏi xong sau, vỗ nhẹ cái trán. “Như vậy cứ thấy là lạ, dù sao mỗi người nhu cầu bất đồng.....”

“Nếu là tặng cho bạn nam thì một hộp bao cao su được chào đón nhất.” Ôn Tĩnh giơ lên khoe môi, như trước bảo trì nụ cười chuyên nghiệp, dẫn An Thần Xán đi đến quầy bên cạnh , chỉ vào các loại hộp phía trên nói: “Lễ hộp có loại xoắn ốc, khóa lạp, siêu bạc hình, vị sôcôla , còn có nhan sắc toàn hắc bao cao su, ký thực dụng cũng sẽ không rất đột ngột.”

Ôn Tĩnh nhìn thấy một đường hồng từ hai má đến mang tai của anh ta ,ý cười bên miệng lại mở rộng chút.

“Ha ha.....” An Thần Xán lộ ra hàm răng trắng , ý đồ che giấu xấu hổ, nhưng như cũ vẫn không ngăn lòng hiếu kỳ,ở bên tai Ôn Tĩnh thấp giọng hỏi: “Xin hỏi toàn hắc là chuyện gì xảy ra nhỉ?”

Ôn Tĩnh nhú mày, học theo , nhỏ giọng đáp lại: “Gia tăng cảm giác thần bí khi làm tình . Nếu anh cảm thấy loại này làm quà tặng không đủ kích thích, tôi có thể giới thiệu trọng khẩu vị thực chiến cấp sản phẩm cho người.”

“Ha ha! Thì ra là thế.” An Thần Xán kéo kéo tóc:“Cái gọi là sản phẩm thực chiến cấp , sẽ không là đồ dùng bằng điện chứ?”

Đồ dùng điện ? Ôn Tĩnh cười mỉ ,cánh môi gợi lên : “Nếu người không thích, có thể lo lắng đặc thù tạo hình nam tính quần lót, nhìn người là muốn voi, hầu tử vẫn là sài lang hổ báo, cái gì cần có đều có.”

“Vị này nhân viên cửa hàng tiên sinh, tình thú quần lót dùng voi ta có thể lý giải, bởi vì có tượng mũi thôi! Kia hầu tử cùng sài lang hổ báo tình thú ở đâu?” An Thần Xán thiên đầu, nghi hoặc đặt câu hỏi.

Ôn Tĩnh cùng An Thần Xán nhìn thẳng nhau vài giây, đột nhiên gợi lên một chút suất khí tươi cười. “Hầu tử có cái đuôi khả dùng, sài lang hổ báo còn lại là bán trong suốt sa mỏng chữ ”T” khố, cấp trên còn có vằn, người muốn thử xem sao?”

“Cái đuôi? Cái đuôi có thể hay không rất tể! Nhỏ không thành vấn đề sao?” An Thần Xán không thể tin .

Ôn Tĩnh ho nhẹ vài tiếng, cực lực đè nén tiếng cười to , trong lòng đã sớm cười người ngã ngựa đổ, ngựa tới ngựa lui! Chính là ngại thận phận nhân viên cửa hàng , không nên quá mức kích động, chỉ có thể mỉm cười nói nhỏ : “Yên tâm, tuyệt đối là thêm đại bản.”

Nhưng vào lúc này,cửa lại lần nữa bị đẩy ra, một nam nhân có dáng người cao lớn, tướng mạo cương nghị, cả người tràn ngập hơi thở thành thực đi vào trong điểm.

An Thần Xán lập tức hướng người đó phát phát tay, cười thoải mái. “A Thần, bên này!”

Hách Thần mặt thực thối, sát khí rất nặng, anh thực hận không thể dùng tầm mắt xuyên qua người An Thần Xán ngu ngốc này . Anh vốn tưởng rằng “lãng mạn nhất thế kỷ” là một quán cà phê, cho dù không phải nhà ăn, cũng có thể là cửa hàng bán hoa, kết quả..... Kết quả.....

Hách Thần bước nhanh đi đến bên người An Thần Xán , cầm cổ áo , hung hăng trừng mắt . “Làm sao hẹn mình đến nơi này ? Muốn chết sao?!”

“Đến mua quà sinh nhật cho A Trạch a!” An Thần Xán thực vô tội thanh minh .

Ôn Tĩnh nhìn thấy một đường hồng từ hai má đến mang tai của anh ta ,ý cười bên miệng lại mở rộng chút.

“Ha ha.....” An Thần Xán lộ ra hàm răng trắng, ý đồ che giấu xấu hổ, nhưng vẫn không ngăn được lòng hiếu kỳ mà thấp giọng ở bên tai Ôn Tĩnh hỏi: “Xin hỏi đủ màu để làm gì ?”

Ôn Tĩnh nhú mày, học theo hần, nhỏ giọng đáp lại: “Gia tăng cảm giác thần bí khi làm tình. Nếu anh cảm thấy loại này làm quà tặng không đủ kích thích, tôi có thể giới thiệu cho anh sản phẩm có khẩu vị mạnh hơn Pleasuremax .”

“Ha ha! Thì ra là thế.” An Thần Xán kéo kéo tóc:“Cái gọi là sản phẩm ‘pleasuremax’, sẽ không là đồ dùng bằng điện chứ?”

Đồ dùng bằng điện ? Ôn Tĩnh cười mỉ cả mắt, cánh môi nhếch lên : “Nếu anh không thích, có thể suy nghĩ đến quần lót nam có tạo hình đặc thù, dù anh có muốn voi, khỉ hay hổ báo sài lang gì cũng đều có.”

“Cậu nhân viên cửa hàng này, quần lót tình thú là voi thì tôi còn có thể hiểu được, bởi vì có cái vòi voi! Nhưng còn khi cùng hổ báo sài lang thì tình thú ở chỗ nào?” An Thần Xán nghiêng đầu, nghi hoặc đặt câu hỏi.

Ôn Tĩnh cùng An Thần Xán nhìn thẳng nhau vài giây, đột nhiên nhếch lên tươi cười có chút suýt khí (đẹp). “Khi thì có thể dùng đuôi, còn hổ báo sài lang thì quần mỏng nửa trong suốt chữ ”T“, bên trên có vân, anh muốn xem thử không?”

“Cái đuôi? Cái đuôi có mềm hay không! Nếu nhỏ thì phải làm sao?” An Thần Xán không thể tin mà hỏi.

Ôn Tĩnh ho nhẹ vài tiếng, cực lực đè nén xúc động muốn cười to , trong lòng đã sớm cười đến người ngã ngựa đổ, ngựa tới ngựa lui rồi! Chỉ vì ngại thân phận nhân viên cửa hàng, không nên quá mức kích động, chỉ có thể mỉm cười nói nhỏ : “Yên tâm, tuyệt đối có cỡ lớn hơn.”

Nhưng vào lúc này, cửa lại lần nữa bị đẩy ra, một người đàn ông có dáng người cường tráng, tướng mạo cương nghị, cả người tràn ngập hơi thở của người đàn ông thành thực đi vào trong cửa hàng.

An Thần Xán lập tức hướng về phía người đó phát phát tay, cười có chút thoải mái. “A Thần, bên này!”

Hách Thần mặt thực thối, sát khí rất nặng, anh thực hận không thể dùng tầm mắt để xuyên qua người tên An Thần Xán ngu ngốc này . Anh vốn tưởng rằng “Lãng mạn nhất thế kỷ” hẳn phải là một quán cà phê, cho dù không phải cũng là nhà hàng, hay là một cửa hàng bán hoa, kết quả..... Kết quả.....

Hách Thần bước nhanh đến bên cạnh An Thần Xán, nắm cổ áo của hắn, hung hăng trừng mắt. “Sao lại hẹn mình đến nơi này ? Muốn chết sao?!”

“Đến mua quà sinh nhật cho A Trạch a!” An Thần Xán thực vô tội thanh minh .

“A Trạch không thích sinh nhật, cậu cũng không phải là không biết! Huống hồ tên A Trạch nhạt như nước ốc kia, cậu tặng đồ dùng tình thú làm quà là muốn ăn đòn sao!” Hách Thần gõ đầu An Thần Xán một cái.

“Kỳ quái, tuy rằng cậu ấy xử sự lãnh đạm, nhưng làm sao cậu biết sau khi đóng cửa phòng lại cậu ta sẽ không biến thành mãnh thú?” An Thần Xán thưởng cho Hách Thần một cái nhìn xem thường.

“Làm ơn thu dọn lại sức tưởng tượng nhảm chán của cậu đi .” Đã bảo người này luôn thích suy nghĩ miên man, tiêu chuẩn của chòm sao song ngư mà!

“Càng là người ít tiếp xúc với người khác như A Trạch, thì càng cần có kích thích gì đó làm hòa tan cậu ta !” An Thần Xán không cam lòng yếu thế mà phản bác.

“Xin hỏi cậu em An Thần Xán người chưa từng quen một bạn gái nào, cậu cũng biết cái gì tên là kích thích sao?” Hách Thần buông cổ áo An Thần Xán ra , khoanh hai tay lại, vẻ mặt đùa cợt.

“Ách..... Trước mắt vẫn chưa có kinh nghiệm..... Chờ một chút! Người chán ghét con gái như cậu có tư cách gì mà nói mình!” An Thần Xán lập tức vì chính mình mà lên tiếng phản đối .

Tên Hách Thần này biến thái đến nỗi ngay cả con gái tới gần cũng tức giận, trong công ty không ai không biết, không ai không hiểu, không biết đã làm sợ hãi bao nhiêu nhân viên nữ, khiến cho bộ phận kế hoạch mà Hách Thần quản lý đồng loạt đều là nam cả, làm tất cả bọn họ đều không được làm việc gần với nữ sắc, là bị ai đến cỡ nào a!

“Không có kinh nghiệm chẳng khác nào.....” Hách Thần kéo dài âm cuối, nhìn An Thần Xán ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Không phải cậu vẫn là xử nam chứ ?”

An Thần Xán giống như bị sét đánh trúng, ấp úng, lấy ngón tay run run chỉ vào mũi Hách Thần . “Cậu nhất định phải nói như vậy mới được sao ?”

“Phốc!” Một tiếng cười nhẹ làm cho lời nói xấu hổ lập tức đều im bật .

Ôn Tĩnh bị hai cặp mắt lợi hại phóng đến , vội vàng ngừng ý cười. Hai người đàn ông này vừa thấy mặt nhau liền bắt đầu khắc khẩu, hồn nhiên mà quên mất bên cạnh còn có người khác đang đứng đó, chứ nếu không sao có thể để người ngoài nghe xong cười trộm được?

“Thật có lỗi, hai vị tiếp tục tán gẫu, tôi đi sửa sang lại mặt bàn một chút.” Ôn Tĩnh ghen cười, thức thời rời đi.

Ai nha! Bị cười..... An Thần Xán thở dài, trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên.

Hách Thần đầu tiên là lặng im nhận ánh mắt oán giận của An Thần Xán, sau đó nhìn khuôn mặt giống như tiểu mỹ nhân của hắn ta, đột nhiên che miệng, rồi ôm bụng, khoa trương cười ha ha.

“Ha ha ha ha! Buồn cười chết mình rồi! Buồn cười chết mình rồi! Tuy rằng trong lòng mọi người biết, nhưng nghe cậu chính miệng thừa nhận vẫn là thập phần buồn cười!”

“Cái đó có gì mà buồn cười! Cậu không phải cũng chưa từng thích qua cô gái nào sao.” An Thần Xán hung hăng trừng mắt Hách Thần.

Hách Thần tiếp tục cười điên cuồng, gật gật đầu. “Đúng vậy. Nhưng mình không giống cậu Hoàn toàn không có kinh nghiệm. Ha ha ha!”

“Cậu” An Thần Xán phảng phất như lại bị chém một đao. “Cậu là súc sinh chà đạp phụ nữ! Không ngờ cậu chỉ biết dùng có nửa thân dưới với người mình không có tình cảm mà cậu cũng làm được?!”

Hách Thần thật vất vả mới thu hồi tươi cười, vỗ vỗ ngực, thuận khẩu khí. “Lúc mình đang yêu đương thì cậu còn không biết đang du ngoạn ở đâu đấy, tiểu quỷ!”

“Rõ ràng là chúng ta cùng tuổi!” An Thần Xán dùng khuỷu tay huých Hách Thần, cực kì bất mãn.

“Trên cơ bản mình trưởng thành rất sớm, còn cậu lại quá muộn Nói tóm lại, cậu còn quá non.” Hách Thần đối với loại trình độ công kích không đến nơi đến chốn này thì tâm tình vốn đang nặng nề tạm thời trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Hừ! Mình cũng không cần có nhiều kinh nghiệm về phương diện này làm gì.” An Thần Xán tùy tay cầm hộp bao cao su lên, đi tới quấy tính tiền.

Nếu muốn nói anh bảo thủ, kỳ thật cũng không hẳn, anh chỉ đơn thuần là dựa vào cảm giác, đến tận bây giờ chưa từng xuất hiện người con gái nào khiến hắn muốn che chở, càng miễn nói đến chuyện thân mật tiếp xúc. Không có tình yêu thì không nên có tình dục?

Có tình yêu mới có tình dục luôn là chân lý nguyên thủy nhất của anh, bởi vì yêu một người thì mới muốn được chạm vào, bởi vì yêu một người thì mới muốn giữ lấy, nếu thiếu phần tình cảm này thì dù có kịch liệt triền miên, cũng mất đi ý nghĩa chân chính của tâm hồn, sẽ luôn có khuyết điểm, cái loại hoan ái nông cạn này không phải là điều anh muốn.

“Xin lỗi, tôi muốn tính tiền.” Thật kỳ lạ, khi An Thần Xán vừa trông thấy khuôn mặt của Ôn Tĩnh thì tâm tình vốn đang bị Hách Thần chọc giận lại bình phục trở lại.

Anh tin tưởng tưởng mạo đẹp chính là điều gây ấn tượng đầu tiên cho người khác, nhưng khí chất phát ra từ ánh mắt khiến người ta nhìn mà không thể rời khỏi thật sự là khó gặp, làm cho anh không nhận được lại trộm ngắm đôi mắt của Ôn Tĩnh.

“Vâng.” Bạc môi Ôn Tĩnh khẽ nhếch, trên mặt có chút giống như vô ý cười, rất thành thực lại rất nhanh đóng gói hộp quà lại. “Bởi vì anh muốn tặng quà, cho nên tôi đã giúp anh đóng gói rất tinh xảo rồi.”

“Cảm ơn.” An Thần Xán gật đầu cảm tạ rồi nói đùa: “Nhân viên cửa hàng của các cậu đều suất khí như vậy sao?”

“Ân?” Ôn Tĩnh giương mắt nhìn.

“Chưa ai từng nói bộ dạng của cậu thực tuần tú sao?” An Thần Xán thật tình ca ngợi. Anh là người thẳng thắn, không nhận được chuyện gì, tất nhiên là phải nói ra mới thấy thoải mái.

Ôn Tĩnh mím môi cười khê, đáy mắt hiện lên một tia bồn chồn. “Có. Phần lớn mấy cô nữ sinh nhỏ nói là chính. Được một người đàn ông xinh đẹp như hoa như ngọc thế này khen ngợi vẫn là lần đầu tiên.”

“A? Như hoa như ngọc?” An Thần Xán có chút phản ứng không kịp.

“Chính là đang nói cậu a, ngu ngốc!” Hách Thần khoanh hai tay, lắc lắc đầu.

An Thần Xán bĩu môi, có chút không hài lòng. “Như tôi đây phải gọi là thanh tú, sao lại bảo là như hoa như ngọc, tôi mới không có ẻo lả như vậy.”

“Không ẻo lả, chỉ là tính cách có chút trẻ con.” Ôn Tĩnh cười yếu ớt, đem hộp quà đóng gói xong, để vào túi, đưa cho An Thần Xán. “Cám ơn , hân hạnh được phục vụ. Hoan nghênh quý khách lần sau lại đến .”

“Được, lần sau có nhu cầu tôi lại đến.” An Thần Xán tiếp nhận hộp quà, tùy tiện đáp lại.

Hách Thần lại cười to lần nữa. “Ha ha ha! Đồ dùng tình thú thì cậu có thể có cái nhu cầu gì?”

An Thần Xán liền liếc cái thường nhìn. Bất quá anh chỉ là nói lời khách sáo thôi, Hách Thần không nên lúc nào cũng xát muối vào vết thương của anh vậy chứ!? Thật sự là chỉ giỏi hại bạn!

An Thần Xán mặc kệ Hách Thần đang cười to, đang định xoay người đi ra ngoài thì Ôn Tĩnh lại mở miệng gọi anh lại. “Đợi chút, cái này tặng anh .”

An Thần Xán trở lại, Ôn Tĩnh lập tức lấy từ dưới quầy ra hai đĩa CD nhét vào trong tay An Thần Xán , nâng mi nói: “Hàng mới. Cam đoan đặc sắc.”

“Ách.....” An Thần Xán nhìn tiêu đề thật to trên đĩa CD “Chủ cho thuê nhà ngày thơ”

Đầu lưỡi của anh như bị mèo ăn mất, các câu chữ phía sau như là tan vào không khí .

“Cậu xem, ngay cả nhân viên cửa hàng cũng tặng phim A* miễn phí cho cậu , có thể thấy được cậu được người ta đồng tình cỡ nào , cậu hãy nhận về xem đi, miễn cho đêm thì dài, mà không có cái gì để trợ hứng.” Hách Thần ở một bên cười nhạo.

*Phim A: là thể loại cấm trẻ em dưới 18t a

.

“Cậu không nói, cũng không ai nói cậu cấm điếc đâu!” An Thần Xán thật muốn một quyền đánh vào ngay mắt hắc, bất quá với dáng người của anh tuyệt đối không thắng được Hách Thần, chỉ có thể trong lòng ảo tưởng hình ảnh Hách Thần bị đánh tơi bời.

“Chúc anh sớm ngày có bạn gái. Hẹn gặp lại .” Ôn Tĩnh lễ phép vẫy tay về phía hắc nói lời từ biệt.

An Thần Xán cầm lấy CD cất vào, sang sảng cười. “Cám ơn!”

Hách Thần không nhịn được nói vài câu chua xót với An Thần Xán , An Thần Xán không cam lòng phản bác, hai người không coi ai ra gì mà đấu võ mồm, đi ra khỏi “Lãng mạn nhất thế kỷ”.

Một cô gái yếu điệu diễm lệ vừa vắn đi vào cửa hàng, trong tay còn mang theo túi lớn túi nhỏ hàng vừa đi mua sắm về, khi đi thoáng qua hai người, ánh mắt thực tự nhiên dừng lại trên người hai người anh tuấn ở bên ngoài, ngây ra hồi lâu, đợi cho hai người đi xa mới hồi phục lại tinh thần .

Cô gái đi rất nhanh hướng về phía quầy, hưng phấn nói với Ôn Tĩnh : “Soái ca ghé qua nha! Lúc mình trông cửa hàng sao lại không gặp được loại diễm phúc này nhỉ.”

“Cậu nếu không đi tranh giành mỹ phẩm thì đã có thể gặp nhiều người đẹp mắt trong chốc lát rồi.” Ôn Tĩnh chậm rãi đi ra quầy.

“Mình lại không được trời sinh lệ chất như cậu, làn da không cần mỹ phẩm cũng có thể hoàn hảo đến mức ngay cả lỗ chân lông cũng nhìn không thấy! Công ty bách hóa đại hạ giá, mình không đi tranh giành chính là thẹn với bản thân.” Tống Du Vũ bất mãn lắm bầm.

“Trời sinh lệ chất?” Ôn Tĩnh lắc lắc đầu. “Những từ dùng để hình dung phái nữ không thích hợp với mình.”

“Nói cũng phải. Thân là con gái, có thể có được dáng người cùng diện mạo trung tính đẹp như cậu vậy , quả thực là kỳ tích !” Tống Du Vũ chuyển mình đi vào quầy, buông túi trong tay ra. “Nếu cậu mà để tóc dài, mặc đồ nữ vào, khẳng định cũng là một đại mỹ nhân.”

“Cậu biết rõ mình không thích người khác đối đãi với mình như con gái mà, cũng đừng nhắc lại hai chữ ”con gái” này nữa.” Ôn Tĩnh cười nhẹ.

Tống Du Vũ nhíu nhíu mày. “Tĩnh, chúng ta làm bạn bè nhiều năm như vậy mà mình vẫn không hiểu rốt cuộc là cậu thích làm nam hay nữ.”

Cô cùng Ôn Tĩnh là bạn học thời trung học, hiểu biết lẫn nhau rất rõ, cảm tình cũng đặc biệt sâu .

Ôn Tĩnh từ thời trung học đã không thiếu người khác phái hoặc cùng phái theo đuổi, căn bản chính là loại hình tượng nam nữ đều được, cái loại cảm giác trung tính đẹp dễ này mang theo một chút thần bí lại nguy hiểm, rất ít người có thể chống cự . Bất quá lúc ấy mọi người đều mặc đồng phục thể dục đi học, nên chưa nhận ra Ôn Tĩnh có thiên hướng giả dạng phái nam.

Sau năm mười tám tuổi, cá tính của Ôn Tĩnh đã biểu hiện ra đầy quả thực chính là hóa thân của hoàng tử tuần mỹ, so sánh với nam nghệ sĩ thì chỉ có hơn chứ không kém. Lúc này dù người khác phái không tới gần, nhưng lại xuất hiện rất nhiều phái nữ ngưỡng mộ Ôn Tĩnh. Nhưng sau khi biết được thì ra Ôn Tĩnh là nữ, quả quyết rằng sẽ có không ít người tan nát cõi lòng, ngay cả tình huống người có giới tính vốn bình thường cũng trở nên không ngại giới tính cũng từng phát sinh. Về phần các bạn nữ, thì càng không kiêng nể gì mà nhiệt tình theo đuổi.

“Nam hay nữ đối với mình mà nói, căn bản không quan trọng.” Ôn Tĩnh thấp giọng đáp lại, bước về phía cửa. Cô cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn về nhà ngủ nhiều một chút.

Tống Du Vũ nhìn theo bóng dáng của bạn, khẽ thở dài một hơi. Lúc còn học ở trường, Ôn Tĩnh cũng từng chuyển nhà vài lần, nhưng do tình cảm của hai người tốt , duyên phận rất sâu nên mối quan hệ này chưa bao giờ mất, dù là những ngày tháng còn hồn nhiên nhất kia cũng chưa từng thấy tình cảm của Ôn Tĩnh xuất hiện một tia gợn sóng nào. Ra xã hội mấy năm nay, Cô ấy vẫn luôn một mình, cũng chưa từng lộ ra tình cảm với bất kỳ ai, rốt cuộc bản thân cô ấy xem chính mình là nam hay nữ, cho dù thân là bạn tốt của cô ấy nhưng cô cũng không có cách nào nhìn thấu được .

“Tĩnh, cảm ơn cậu đã trông cửa hàng giúp mình!” Tống Du Vũ hô về phía cửa .

“Lãng mạn nhất thế kỷ” chính là cửa hàng Tống Du Vũ cùng vài người bạn góp vốn để mở. Mỗi khi cô có việc đi ra ngoài, đều nhờ Ôn Tĩnh ở bên cạnh đến giúp đỡ . Khi Ôn Tĩnh rảnh rỗi, cũng hay đến cửa hàng tìm cô nói chuyện phiếm, nghe cô giới thiệu những đồ dùng tình thú mới nhất , mưa dầm thấm đất nên sự hiểu biết cô ấy đối với các mặt hàng cũng không ít, cho nên khi cô có việc đi ra ngoài mới có thể yên tâm mà đem cửa hàng giao cho Ôn Tĩnh quản lý.

“Không cần cảm ơn, bà chủ xinh đẹp.” Ôn Tĩnh ngoái đầu nhìn lại cất tiếng cười, đẩy cánh cửa, đi ra khỏi cửa hàng .

Sau khi rời khỏi “Lãng mạn nhất thế kỷ”, Ôn Tĩnh thong thả đi dạo ở trên đường, vài nữ sinh nhỏ gần đó nhìn thấy cô, rõ ràng trở nên hưng phấn nhảy nhót .

Hai tay cô đặt trong túi quần, có chút đắm chiêu, không khỏi nhìn lên bầu trời đêm thở dài.

“Nếu..... Mình thật sự là con trai thì tốt rồi.”

Dù nhận được nhiều ánh mắt tràn đầy tình cảm của phái nữ thì thế nào, cũng không thay đổi được sự thật cô là con gái .

Trong đầu đột nhiên nhớ tới người con trai có dung mạo xinh đẹp như chim sa cá lặn khi nãy , cô cúi đầu nở nụ cười.

Không biết có bao giờ anh ta từng gặp trường hợp bị người cùng phái hứng thú với chính mình chưa? Anh ta thẳng thắn đơn thuần như vậy, sẽ dùng cách gì để phản ứng lại? Sẽ xông lên đánh một trận, hay là bị dọa đến “Hoa dung thất sắc*” đây? A, đại khái sẽ rất thú vị.

*hoa dung thất sắc: mặt mày biến sắc.

Ý cười trên khuôn mặt cô trong chốc lát thay đổi , thoát nhìn đã có chút cô đơn.....

Nếu không cố ý tìm kiếm mà vẫn có thể gặp nhau, thì có thể gọi là duyên phận không .

Vào lúc chạng vạng của cuối tuần, khi mặt trời ngả về phía tây, bầu trời bao phủ một ánh sáng màu vàng, tại công viên thể dục không phân biệt già trẻ trai gái, tất cả đều mặc trang phục nhẹ nhàng đi ra ngoài hoạt động gân cốt.

An Thần Xán cảm thấy chính mình gần đây rất ít vận động, cần phải tập một chút cho giãn gân giãn cốt, cho nên liền đi đến công viên thể dục gần nhà để chạy bộ .

Không ngờ vừa làm nóng người xong, lúc chuẩn bị xuất phát để chạy thì lơ đãng nhìn thấy một thân ảnh ngồi dưới gốc cây cổ thụ gần đường chạy, dễ dàng đập vào ánh mắt anh .

Anh đầu tiên là ngẩn người, sau đó chậm rãi đi đến gần thân ảnh kia .

Ôn Tĩnh mặc một bộ đồ thể thao màu lam, đeo tai nghe điện thoại, khoanh hai tay, ngồi dựa vào trước thân cây, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần. Ánh chiều tà xuyên thấu qua tầng lá cây phân tán ở trên người cô , gió nhẹ từ từ thổi tới, bóng lá khẽ động, sợi tóc mềm mại trên trán theo gió bay bay, lông mi lá liễu dài, đôi môi màu đỏ, vẻ đẹp trên khuôn mặt càng thêm hiển lộ rõ ràng.

An Thần Xán mở to mắt nhìn, xác nhận chính mình không nhận lầm người, cánh môi khẽ cong. Anh nhìn khuôn mặt bình thản khi ngủ của Ôn Tĩnh, trong lòng chợt mong thời gian ngừng lại tại thời khắc này, để anh thưởng thức thêm vài giây cũng được, mặc dù nơi này không có phong cảnh xinh đẹp, nhưng chỉ cần có một người bên trong đó, thì cảnh tượng bình thường cũng sẽ biến thành một bức họa.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm này khiến anh khốn quẩn nhứt mảy. “Đàn ông thưởng thức đàn ông..... đây.....”

Không đúng không đúng! Thưởng thức đồ vật đẹp vốn là bản tính trời sinh của con người, vẻ đẹp hẳn là không phân biệt giới tính, bằng không bây giờ từ đâu mà có nhiều xưng hô “Mỹ nam” như vậy chứ? Cho nên loại hành động này của anh cũng không có gì kỳ quái cả. An Thần Xán gật gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý, sẽ không đi cân nhắc cổ cảm xúc hoang mang trong lòng kia nữa .

Ôn Tĩnh giật giật mí mắt, chậm rãi mở hai mắt ra.

Lúc này An Thần Xán mới ý thức được chính mình có lẽ đang quấy rầy người ta, xấu hổ muốn chạy cũng không được mà ở lại cũng không xong .

“Àn?” Ôn Tĩnh mở mắt ra liền thấy khuôn mặt xinh đẹp xuất trần đang ngượng ngùng hướng về phía cô cười cười.

Cô có chút ngoài ý muốn, không chỉ là chuyện lại gặp nhau này mà còn vì trang phục đơn giản anh ta mặc, thoạt nhìn tuổi tác giống như một học sinh, đáng người đơn bạc trông lại càng gầy.

“Thật có lỗi, tôi vốn định tới chào hỏi, không ngờ cậu đang nghỉ ngơi.” An Thần Xán hai tay tạo thành hình chữ thập, ý nói xin lỗi.

“Không sao.” Ôn Tĩnh kéo tai nghe điện thoại ra, không ngại mà khoát tay. “Anh cũng đến tập thể dục sao?”

“Đúng vậy! May mà tôi đến bằng không đã bỏ lỡ.” Anh lộ ra vẻ tươi cười thật to, đi đến bên người cô ngồi xuống.

“Bỏ lỡ cái gì?” Cô khó hiểu.

“Bỏ lỡ gặp cậu a!” Anh thẳng thắn nói.

“Tôi cũng không phải là người đáng giá gặp gì.” Ôn Tĩnh lắc đầu.

“Nói thật, từ lần trước gặp mặt tôi liền cảm thấy cậu thực đặc biệt, lần này gặp nhau, tôi càng chắc chắn cậu là sự tồn tại đặc biệt.” Mặt anh mang ý cười, vẻ mặt còn thật nghiêm túc.

“Đặc biệt?” Cô nhún mảy.

“Tôi cũng không biết nói như thế nào, dù sao cậu chính là không giống những người khác.” Ngoại hình của cậu ta nhìn thế nào cũng thật thuận mắt, hơn nữa anh rất muốn cùng người kia trở thành bạn bè.

“Sẽ không phải vì tôi tặng anh cái phim A đó mà anh cảm động đến nay chứ?” Cô trêu ghẹo nói.

An Thần Xán mở to đôi mắt, nhìn bốn phía một chút, sau khi phát hiện bốn bề vắng lặng mới trả lời: “Cái phim đó xem rất hay, sau đó tôi còn rất rộng rãi cho A Thần mượn. A Thần chính là người lần trước cùng tôi vào cửa hàng đó, cái tên thoạt nhìn rất sát khí ấy.”

“Sát khí? Tôi cảm thấy anh ta rất thân thiết.” Ôn Tĩnh nhớ lại bộ dáng Hách Thần, không phải từ đầu tới cuối đều là bộ dáng ôm bụng cười to sao? Không lại là sát khí được?

“Đó là bởi vì trong cửa hàng vừa vặn đều là đàn ông, cho nên cậu ta mới có vẻ tự tại như thế. Nếu có phụ nữ ở đó, sẽ không biết cậu ta sẽ thối mặt tới mức nào đâu.” An Thần Xán nghĩ đến Hách Thần cổ quái, chỉ có thể vô lực xua tay.

“Đều là đàn ông a.....” Ôn Tĩnh nhắm nuốt lời nói của anh, khéo môi không khỏi cong lên .

“Tôi có nói sai sao?” Đã có người con gái nào ở đó mà anh không để ý sao?

“Không có.” Cô cười đáp lại, đột nhiên tiếng chuông di động trong túi vang lên, cô lấy điện thoại ra, xem tin nhắn.

“Tiếng chuông này là nhạc phim hoạt hình phải không?” Trong mắt anh bật ra hào quang hưng phấn. [LV: Ta thấy anh này làm trẻ con thích hợp hơn ^~, NV: hắc hắc, anh í ngây thơ mà =]]]

“Anh có sở thích xem hoạt hình sao?” Cô có chút kinh ngạc.

“Tôi trông thế nhưng là siêu cấp mê hoạt hình nha, lưu giữ không ít bộ đâu!” Anh lộ vẻ mặt đắc ý dào dạt .

“Vậy anh cũng thích nhạc phim hoạt hình?”

“Đương nhiên! Tôi phi thường có hứng thú với nhạc phim hoạt hình.” An Thần Xán cười thoải mái, vỗ vỗ bả vai Ôn Tĩnh . “Nói cả nửa ngày, thì ra cậu cũng là người con trai hướng nội có cùng sở thích với tôi nha .”

Cậu ta cũng giống anh, nhìn bề ngoài thì không thể nhận ra được thực ra nội tâm cũng là người con trai hướng nội có linh hồn ham mê cùng sở thích với anh.

Cô bị ngôn ngữ khoa trương của anh làm bật cười, đưa một cái tai nghe cho anh ta. “Nhạc phim hoạt hình Cung Thời Tuấn mới nhất anh đã nghe qua chưa ?”

“Đã nghe qua vài lần, nhưng chưa thuộc.” Anh đeo tai nghe điện thoại, cùng cô sóng vai dựa vào gốc cây cổ thụ, nghe tiếng nhạc vang lên, hai người có loại tư thế thân cận cùng tự nhiên nói không nên lời.

Lúc này những người chạy bộ ngang qua không ai là không thả chậm bước, bị hai người có vẻ đẹp như vậy làm bầu không khí trở nên hấp dẫn. Hai người được nối với nhau bởi một dây tai nghe làm nên một bức tranh giống như không thuộc về thế giới này . Người bên ngoài chỉ dám từ xa quan sát , mà không dám tiến lên phá hư cảnh đẹp kiêu diễm này.

Ở trong mắt người qua đường , hai người con trai xuất sắc ở cùng một chỗ lại tự tại hòa hợp như vậy..... Hẳn phải là bạn bè đã quen biết nhiều năm rồi?

2. Chương 2

Trong văn phòng bận rộn, nhân viên bận công việc đi qua đi lại liên tục, tiếng chuông điện thoại thì liên tiếp không ngừng.

An Thần Xán ngồi ở bàn làm việc, một tay cầm điện thoại nghe, tay kia thì ký tên, bận tới mặt tối mày.

“Thiết kế đa truyền thông Phong Sở” Trong ngành cũng không tính là công ty lớn, tên cũng bình thường nhưng đã từng thay khách sạn Liêm Cảnh thiết kế một loã áp phích sáng ý làm người ta kinh diễm. Hơn nữa trang web thiết kế mới hiện đại , hoàn toàn khác với hình tượng những doanh nghiệp trước, làm cho người ta cảm giác được một sức sống mới, cho nên thanh danh lan truyền rất nhanh.

Gần đây lại nhận được đơn đặt hàng thiết kế nội thất ấy nhà xí nghiệp lớn, đạt được nhiều khen ngợi, đã có được địa vị hết sức quan trọng trong ngành, các dự án hợp tác như bông tuyết bay đến, làm cho công việc hiện tại so với trước kia còn bận rộn hơn gấp trăm lần.

An Thần Xán vừa mới gác điện thoại xong thì nữ trợ lý bên cạnh đã nhanh nhẩu nhắc nhở anh: “Quản lý, đừng quên một giờ rưỡi phải tới công ty thực phẩm Raphael để thảo luận về nhãn hiệu thiết kế CIS, quản lý Kì ở bộ phận thiết kế sẽ đến đó trước.”

Mục đích chính của nhãn hiệu thiết kế CIS ở chỗ đem ý niệm, thái độ, tinh thần văn hóa của xí nghiệp biểu diễn bằng ký hiệu hoặc đồ án để thể hiện ý niệm kinh doanh của xí nghiệp, sự đặc sắc trong khâu quản lý sản phẩm cùng phong cách đóng gói..... Sau đó, vận dụng thị giác cùng kỹ thuật, xuyên thấu qua biểu hiện thiết kế chính thể để xây dựng thành hình tượng của xí nghiệp, đó là tượng trưng cho xí nghiệp nên phải có sự khác biệt với những xí nghiệp khác, đây là vấn đề quan trọng nhất.

“Yên tâm, tôi không có quên.” Vừa mới nói xong, điện thoại bàn của An Thần Xán lại vang lên.

Nữ trợ lý nắm bắt thời cơ, vội vàng nói: “Còn nữa, mười giờ sáng mai tổng giám đốc triệu tập họp hội nghị đột xuất, nói là muốn thảo luận sách lược phát triển của công ty, yêu cầu ngài cùng quản lý Hách của bộ phận kế hoạch nhất định phải tham dự.”

“Được.” An Thần Xán gật gù đầu, vừa đánh dấu lại những phần quan trọng trên laptop, vừa nhận cuộc điện thoại.

Nữ trợ lý đi đến phòng nghỉ, hiểu ý mà pha một ly cà phê đưa đến đặt lên bàn của An Thần Xán, nhìn về phía anh mà làm một động tác mời, ý bảo anh thừa dịp lúc còn nóng mà uống.

An Thần Xán vẫn nghe điện thoại như trước, dùng khẩu ngữ môi mà đáp lại: “Cảm ơn.”

Nữ trợ lý cảm thấy mỹ mãn trở lại chỗ ngồi. Có thể phục vụ một ông chủ đáng yêu như ánh mặt trời giống An Thần Xán, cô cảm thấy chắc mình đã phải tu ba kiếp mới có được phúc phận này.

Anh chưa bao giờ dùng thần sắc nghiêm nghị nói lời sắc sảo, mà khuôn mặt luôn tươi cười khi tiếp xúc với người khác, bộ dáng hồn nhiên lại thiện lương, về công việc thì chuyên nghiệp còn cá tính thì hòa đồng, dễ ở chung, luôn tận hết sức lực hướng dẫn hậu bối, anh nhìn thì như thoải mái không sầu lo, kỳ thật lượng công việc của anh rất kinh người, áp lực cũng không nhỏ, nhưng năng lực cùng hiệu suất làm việc của anh cũng tương đối cao đến đáng sợ, khiến cho cấp dưới cũng tự động làm theo anh, thay anh chia sẻ công việc, muốn từ trên người anh học thêm chút gì đó.

An Thần Xán cuối cùng cũng nói xong cuộc điện thoại dài dòng kia, nhanh chóng đứng dậy đi đến bộ phận thiết kế tìm Kì Á Trạch.

“A Trạch, mình đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm trưa trước nha, buổi chiều sẽ cùng đi gặp khách hàng.” Anh vỗ vỗ cái bụng, làm việc từ sáng đến giữa trưa, đương nhiên phải đói bụng rồi.

Phong Sở là một công ty nổi tiếng trong ngành về tuyển dụng những người trẻ tuổi, tuổi trung bình của toàn thể nhân viên đều không vượt quá ba mươi tuổi, cho nên phong cách làm việc của xí nghiệp đương đối hoạt bát, là nơi rất thích hợp cho những người trẻ tuổi phấn đấu để phát triển.

Trong đó mấy vị quản lý của các bộ phận quan trọng chính là nhân vật trung tâm của Phong Sở; Bọn họ là bạn từ thời còn đi học, vốn ôm hoài bão cùng nhau đầu tư vào công ty thiết kế này, sau lại mở rộng kinh doanh thành quy mô như ngày hôm nay cũng là chuyện bọn họ không ngờ đến. Bởi vậy, ở trong công ty, bọn họ vẫn xưng nhau như bạn bè giống lúc trước, chứ không hề quan trọng những chức danh cứng nhắc kia.

“Được.” Kì Á Trạch đứng dậy, trên khuôn mặt luôn có vẻ đăm đăm như nghìn bài một điệu. Anh cầm lấy cặp tài liệu cùng áo khoác, nhìn liếc mắt một cô gái ngồi ở tại bàn làm việc cạnh bàn làm việc của anh mà chậm rãi mở miệng: “Nhớ ăn cơm trưa.”

Quý Ngâm cười gật đầu, vẫy tay với anh. “Đã biết.”

An Thần Xán đột nhiên có chút ý xấu nhìn về phía Kì Á Trạch nháy mắt ra hiệu. “Đúng rồi, quà sinh nhật lần trước tặng cậu dùng có được hay không?”

Ánh mắt Kì Á Trạch trong nháy mắt lóe ra, còn hai má của Quý Ngâm ở một bên thì không khỏi đỏ lên, vội vàng làm bộ như không nghe thấy, liếc mình về bên đồ án thiết kế mặt bằng.

“Khụ.” Kì Á Trạch ho nhẹ một tiếng, lãnh đạm không đáp lại tiếng nào, dẫn đầu đi ra cửa.

“Uy, có dùng được hay không cũng phải nói với mình một tiếng chứ!” An Thần Xán cười hì hì đuổi theo. Nhìn bộ dạng thẹn thùng của đôi tình nhân này thì cũng biết hiệu quả tuyệt đối là không thể diễn tả bằng lời a, haha!

Lần sau lại đến ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ mua nữa, không biết có gặp lại nữa hay không? An Thần Xán đột nhiên nhớ tới Ôn Tĩnh, ngày ấy hai người ở công viên hàn huyên rất nhiều về chủ đề hoạt hình, hợp nhau đến thú vị, cùng chung chí hướng, anh còn đưa danh thiếp cho Ôn Tĩnh, ý muốn nói hai người có thể lại liên lạc, làm bạn cũng không tồi.

Bất quá Ôn Tĩnh cái gì cũng không để lại, chỉ nhẹ như gió thoảng mây bay nói: “Có việc gì, cứ đến ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ tìm tôi.”

Làm người không thể quá tham lam, tuy rằng Ôn Tĩnh không lập tức nói cho anh cách thức liên lạc, nhưng ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ cũng sẽ không có chân mà chạy đi đâu được, cho nên anh vẫn có thể dễ dàng tìm được cậu ta, cũng không để ý lắm đến cảm giác mất mát dưới đáy lòng.

Sau khi cảm giác mất mát qua đi, thì cảm giác chờ mong cũng tùy theo mà đến. Nếu Ôn Tĩnh đã nhận danh thiếp của anh, có thể sẽ gọi tới mà ân cần thăm hỏi một chút hay không? Ân..... Đó là vấn đề. Khiến cho hiện tại mỗi lần anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại, sẽ có cảm giác chờ mong mà không hiểu vì sao.

“A Xán, lời mình nói, cậu có nghe không vậy?” Kì Á Trạch nhìn An Thần Xán đang xuất thần thì nhú mi lại.

“A? Cậu nói cái gì?” Quả nhiên An Thần Xán một chữ cũng chưa nghe thấy.

“Mình nói là cậu muốn đến nhà hàng nào?” Kì Á Trạch lặp lại lần nữa.

“Đi ăn mì cũng được lắm, đã lâu không đi rồi.” An Thần Xán đề nghị.

“Mình không có ý kiến.” Kì Á Trạch cảm thấy có gì đó không thích hợp, An Thần Xán luôn luôn huyên náo sao hôm nay lại trầm tĩnh lạ kỳ như vậy.

Từ khi bọn họ ra khỏi chỗ làm, cũng không nói với nhau câu nào, mãi đến một khắc trước khi bước vào một tiệm mì, An Thần Xán mới mở miệng.

“A Trạch, cậu đã từng chờ mong..... một người bạn gọi điện thoại cho cậu chưa?” An Thần Xán chung quy không nhận được tâm sự trong lòng mà hỏi ý kiến của bạn tốt một chút.

“Chưa.” Kì Á Trạch ngắn gọn lại có lực mà trả lời.

“Mấy người chúng ta thân như vậy mà chưa bao giờ cậu chờ mong sao?” Uống phở làm bạn bè nhiều năm nha, lại bị xem là không đáng giá gì như vậy!

“Lý do là vì rất quen thuộc, nên không đáng giá để chờ mong.” Kì Á Trạch lãnh đạm ăn ngay nói thật.

“Vậy nếu không giới hạn chỉ trong số bạn bè thì có người nào khiến cậu chờ mong chưa?” An Thần Xán quyết định đổi phương pháp hỏi. Hắn cùng Ôn Tĩnh cũng chưa đến trình độ hiểu biết sâu, cho nên ví dụ vừa rồi không thích đáng.

“Có.” Kì Á Trạch nhìn anh liếc mắt một cái, bước vào trong tiệm mì. “Quý Ngâm.”

An Thần Xán ngốc sững sốt trong chốc lát, hướng về phía bóng dáng Kì Á Trạch lớn tiếng nói: “Nhưng mà nghĩ thế nào đi chẳng nữa! Mình với cậu ta cũng không có khả năng trở thành tình nhân, sự so sánh ngu dốt này không thể chấp nhận được!”

Trên cơ bản, An Thần Xán cũng xem như một người trung thành với cảm giác là một người đàn ông, cá tính thẳng thắn khiến anh muốn làm gì thì làm, chỉ cần không vi phạm luân lý đạo đức, anh sẽ bất chấp mà làm.

Cho nên anh thực tự nhiên cầm mấy bộ CD hoạt hình đến ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ tìm Ôn Tĩnh, muốn cùng cậu ta chia sẻ những bộ phim tâm đắc gần đây của anh.

Nhưng anh lại không gặp Ôn Tĩnh, ngược lại thấy một mỹ nữ diễm lệ ngồi ở sau quầy, anh đoán rằng có thể hôm nay Ôn Tĩnh được nghỉ, vì thế yên lặng quay về nhà.

Cách hai ngày, anh lại đến một lần, nhưng vẫn là mỹ nữ ở trong cửa hàng, hơn nữa còn giương đôi mắt hổ với anh, trông bộ dáng rất có hứng thú, anh chỉ cười đáp lại, không muốn làm phức tạp, đành phải bước nhanh rời đi.

Lại cách một tuần, anh đi đến cửa hàng, vẫn không nhìn thấy Ôn Tĩnh, nhưng mỹ nữ kia lại thân thiết đi ra bắt chuyện với anh trước.

“Quý khách, có gì cần tôi phục vụ không?” Tống Du Vũ cười khanh khách đi về phía trước.

“Không có.....” An Thần Xán không biết nên mở miệng như thế nào.

“Anh cũng tới vài lần rồi, hai lần trước vì hơi bận, không giúp anh giới thiệu sản phẩm được, thật sự là ngại quá.” Tống Du Vũ dè dặt nhìn sát gần mặt của anh, phát hiện da anh non mềm đến có thể búng ra sữa ! Thật sự là rất không công bằng, rõ ràng là đàn ông, sao có thể hoàn mỹ không tỳ vết như thế.

An Thần Xán thoáng lui ra phía sau một bước, bảo trì khoảng cách, cười nói: “Không sao, cũng không đặc biệt muốn mua cái gì.”

“Đi? Không muốn mua thì đến cửa hàng chúng tôi làm gì?” Cửa hàng của cô cũng không phải là siêu thị tiện lợi bình thường mà rảnh rỗi không có việc gì làm thì vào hưởng chút máy lạnh, hoặc đi dạo mua đồ dùng hằng ngày; Bình thường khách hàng đến cũng đều vì tìm những thứ phục vụ cho nhu cầu mới phải.

“Ách..... Xin hỏi một chút, nam nhân viên của cửa hàng các cô lần trước đâu rồi, sao gần đây không thấy cậu ấy nữa?” An Thần Xán lễ phép hỏi.

Nghe thấy ba chữ “Nam nhân viên” này, Tống Du Vũ nghĩ cũng không cần nghĩ liền biết là ai. Bất quá ngày trước chỉ có một khách hàng nữ mới quay lại tìm Ôn Tĩnh, sao lần này ngay cả đàn ông cũng đến chen một chân? Hay..... Anh ta là gay?

Oa! Không nghĩ đến thì thôi, càng nhìn càng giống, nhìn anh ta trắng trẻo, tám phần là một tên có vấn đề, nghĩ rằng Ôn Tĩnh là con trai, nên muốn đến theo đuổi cô ấy! Chuyện này cũng thú vị, không biết Ôn Tĩnh sẽ ứng phó với anh ta như thế nào?

“Anh tìm cậu ấy có việc sao?” Cô hỏi lại.

“Lần trước chúng tôi gặp nhau ở công viên, có nói tới mấy bộ phim hoạt hình không tồi, cậu ấy nói cậu ấy cũng muốn xem, cho nên tôi đặc biệt mang đến cho cậu ấy.”

Tống Du Vũ lại cẩn thận đánh giá An Thần Xán lần nữa. Thì ra anh ta cũng mê hoạt hình, kia thật đúng là hợp tính với Ôn Tĩnh, không biết Ôn Tĩnh thật sự xem anh ta là bạn, hay chỉ qua loa tùy tiện cho xong chuyện, bất luận thế nào, Ôn Tĩnh không tự mình để lại cách thức liên lạc thì đương nhiên cô cũng không tùy tiện mà để lộ.

“Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, cậu ấy không phải nhân viên ở chỗ này, chỉ là lâu lâu sẽ đến giúp đỡ thôi.” Đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ chui vào trong đầu cô, cô liên tưởng đến hình ảnh khi hai người ở cùng nhau.....

Trời ạ! Căn bản chính trong tiểu thuyết đam mỹ mới có thể xuất hiện cảnh tượng con đường trải thảm hoa như vậy, trong đầu cô đã sắp hiện ra một phim trường nhỏ đầy hoa rồi.

“Thì ra cậu ấy không phải nhân viên ở chỗ này a..... Thật sự là có lỗi, quấy rầy rồi.” Nói xong, An Thần Xán rũ mắt, khó nén cô đơn xoay người bước đi.

Quả nhiên, người có tâm chỉ có mình anh. Ôn Tĩnh không những không gọi điện tới, liền ngay cả tin tức duy nhất để lại là ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ cũng không thể tìm được cậu ta, có lẽ cậu ấy không phải thực chờ mong đoạn tình bạn này rồi.

“Đợi chút! Bây giờ hẳn là cậu ấy vẫn đang ở sân thể dục của trường cấp ba Tường Nghĩa đấy, anh đi thử thời vận xem, nói không chừng có thể gặp được cậu ấy.” Tống Du Vũ quyết định bán đứng bạn tốt một lần, cô có dự cảm, sai sót lần này không chừng có thể ngẫu nhiên đúng thời thể mà dẫn đến ra hoa kết quả.

An Thần Xán liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, nghi hoặc nói: “6 giờ rưỡi tối mà cậu ấy còn ở sân thể dục làm cái gì?”

“Tôi không muốn nói nhiều hơn đâu, anh đi thì biết.” Trong lời nói của Tống Du Vũ chứa đựng huyền cơ, chỉ lướt như bay trở lại sau quầy, lấy hôn gió thay cho bye bye.

“Cảm ơn!” Lướt qua vẻ lo lắng, anh cười mỉa mai, tiêu sái nói cảm ơn.

Biết được nơi của Ôn Tĩnh, An Thần Xán vui vẻ rời khỏi ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’, trở lại xe yêu quý của chính mình, đạp chân ga, thẳng tắp một đường chạy đến trường cấp ba Tường Nghĩa.

Là vì loại chấp nhất gì khiến anh đi tìm Ôn Tĩnh như vậy? Hẳn một phần là do lòng hiếu kỳ đi! Bởi vì anh hoàn toàn không biết gì về người đó cả, cho nên muốn hiểu biết thêm..... Con đường duy nhất để nắm giữ ngay tại trước mắt, nếu bỏ qua cơ hội lần này, không biết đến khi nào mới có thể tiến thêm một bước để làm quen với cậu ấy.

Bởi vậy, An Thần Xán căn bản không có tự hỏi, liền trực tiếp hướng về phía trước.

Trường cấp ba Tường Nghĩa không ở trong nội thành, mà ở thành phố Tân Bắc xa hơn một chút, khi anh lái xe đến nơi thì đêm đã tối đen, vốn tưởng rằng trong trường học hẳn là không còn một bóng người, im lặng không tiếng động, kết quả ở ngoài dự liệu của anh, anh càng tới gần sân thể dục, những tiếng bước chân cùng tiếng hò hét càng rõ ràng hơn.

Mãi đến khi ngọn đèn mỏng manh ánh vào mi mắt, sân thể dục trống trải tối không khí hơi lạnh lạnh mới mẻ, ánh mắt đầu tiên của anh liền nhìn thấy thân hình cao thẳng của Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh đứng ở vạch xuất phát của đường băng, trong ánh sáng hơi mờ, đang dạy một học sinh cấp ba phải dùng tư thế như thế nào để xuất phát.

Lúc này An Thần Xán mới phát hiện thì ra trên đường băng còn có rất nhiều nam sinh đang khởi động. Anh yên lặng tới gần, chọn bậc thang chỗ tối ở vườn hoa mà bên sân không thấy được ngồi xuống, ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, khoảng cách vừa vặn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Ôn Tĩnh, anh lặng lẽ quan sát, không muốn quấy rầy họ luyện tập.

Ôn Tĩnh tự mình làm mẫu tư thế xuất phát chạy vài lần, tiếp theo đứng ở một bên hướng dẫn một nam sinh làm cho đúng. “Trọng tâm hơi ngã về phía trước một chút, chân sau dùng sức bật lên, rồi bắt đầu chạy.”

“Cô giáo, tư thế xuất phát khi chạy sẽ phải nâng mông rất cao.” Nam sinh đang làm thử tư thế xuất phát chạy cười sặc sụa.

“Vậy thì thế nào?” Cô không nghĩ là cái mà nam sinh bướng bỉnh này sắp nói ra sẽ có tính xây dựng gì.

“Vậy thì em sẽ làm gì rất thú vị!” Trần Thận Nam nghịch ngợm hô to, quả nhiên dẫn tới tiếng cười điên cuồng của mọi người.

“Vậy được rồi! Em liền đem mông làm thành ống phóng tên lửa, xem có thể phun lửa ra hay không.” Ôn Tĩnh liếc cái xem thường, đã biết tên nhóc Trần Thận Nam này miệng chó không thể khạc ra ngà voi mà.

“Cô giáo, cô càng ngày càng có thể thích ứng hài hước của chúng em nga!” Có mấy nam sinh cười ha ha, tóc ngắn ngùn húi của thoát nhìn có chút giống tên côn đồ, rất có hơi thở giang hồ.

“Các em cũng đừng chỉ mãi nói chuyện mà không luyện tập, đã làm xong động tác chân thấp chân ột trăm lần chưa?” Ôn Tĩnh chỉ vào đám học sinh bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Đã sớm làm xong rồi! Chỉ như một bữa ăn sáng.” Mọi người cười la hét.

An Thần Xán vạn lần cũng không nghĩ tới Ôn Tĩnh lại là giáo viên thể dục ở trường cấp ba! Anh vậy mà lại nói chuyện nhiều về đồ dùng tình thú như vậy với một người luôn làm gương tốt cho người khác..... Má

oi, cũng quá dọa người rồi! Miệng của anh hơi giật giật, cho dù đoạn đối thoại của Ôn Tĩnh cùng học trò rất thú vị nhưng anh cũng cười không nổi.

“Được rồi, thả lỏng người tại chỗ đi, làm xong thì chuẩn bị về nhà.” Ôn Tĩnh ra chỉ thị.

Trần Thận Nam số khổ vẫn đang ngồi xỏm luyện tập tư thế xuất phát chạy hô to: “Cô giáo, còn em thì sao a? Không phải vẫn tiếp tục luyện chứ?”

“Không phải em còn đang hưởng thụ quá trình thú vị sao, ngay cả một bước cũng chưa chạy được?” Cô neho lại ánh mắt, xấu xa mà nói.

Cái gọi là tùy theo tài năng tới đâu thì dạy tới đó, đối phó với học sinh cá biệt, sẽ phải dùng ngôn ngữ cùng thủ đoạn đặc biệt để dạy dỗ. Nếu cô không có hai ba phần công phu này, sao có thể trị được mấy đứa nhỏ này.

Những đứa nhỏ này không thích học hành, thậm chí có một bộ phận là cá tính xúc động, thích cãi vã đánh nhau, cô phải tốn công sức rất lớn mới thuyết phục được trường học đồng ý thành lập đội điền kinh, huấn luyện đám học trò có vấn đề đã sớm bị từ bỏ này, giúp bọn chúng có nơi để bộc lộ tài năng, hy vọng khi bọn chúng đạt được thành tựu thì bọn họ có thể nhận ra hành vi lệch lạc của họ.

Nếu lần này không tạo ra được thành tích tốt, không biết trường học sẽ lấy cái cớ gì để làm khó đây.

“Hắc..... Em đùa thôi, em lập tức liền chạy thêm vài bước, cô thả hạ lưu tình nha.” Trần Thận Nam lập tức luyện tư thế xuất phát chạy vài lần, nhưng không phải làm sai thì cũng là hiểm hiểm ngã sắp xuống.

Ôn Tĩnh rất kiên nhẫn chỉ đạo động tác, không ngừng điều chỉnh tư thế của nó, đợi nó giữ được thăng bằng, bắt đầu chạy đến đứng vào hàng rồi mới chấm dứt luyện tập hôm nay.

“Được rồi, các em cũng đều vất vả, nhanh chóng về nhà làm bài tập, sau đó tắm rửa lên giường ngủ.” Ôn Tĩnh đánh hai xuống tay chưởng, hét to đồng học.

Trần Thận Nam thả lỏng người xong, chuẩn bị mang những dụng cụ của buổi tập về phòng thiết bị thể dục thì đôi mắt sắc chột phát hiện ở chỗ tối trong vườn hoa có người, lập tức nảy sinh hung dữ kêu: “Là ai? Đi ra!”

Đã trễ thế này còn lén lút trốn ở chỗ tối, không phải biến thái thì cũng là có vấn đề!

Những học trò khác cũng gào lên theo, một bộ dáng hung thần ác sát thật khác với vẻ mặt vừa rồi còn bướng bỉnh cười hồn nhiên.

“Đừng hiểu lầm, anh tới để tìm thầy giáo của các em.” An Thần Xán không dự đoán được thái độ của đám học trò này lại khác biệt to lớn như thế, có chút phản ứng không kịp. Anh chạy nhanh ra khỏi chỗ tối, lộ ra bộ mặt thật, hướng về phía Ôn Tĩnh lên tiếng. “Hi.”

“Cô giáo, cô quen biết người ảo lả này sao?” Sau khi Trần Thận Nam thấy được dung mạo của anh thì vẻ mặt khó chịu.

Ôn Tĩnh còn chưa kịp đáp lại, An Thần Xán liền cướp lời. “Bạn học à, anh không có ảo lả, chỉ là bộ dạng anh có vẻ thanh tú mà thôi.”

“Đều như nhau! Nói đến cùng anh còn không ‘men’ bằng cô giáo của chúng tôi nữa!” Trần Thận Nam thối nói một tiếng.

“A Nam, là ai dạy em không lễ phép như vậy?” Ôn Tĩnh đi lên nắm lấy cái ót của Trần Thận Nam. “Xin lỗi người ta đi.”

“Cô giáo, nhưng là anh ta –”

“Àn? Có ý kiến sao?” Ôn Tĩnh nghiêm khắc lên tiếng.

“Được rồi! Nể mặt cô em mới nói đấy.” Trần Thận Nam không cam lòng nói: “Thực xin lỗi.”

“Kỳ thật anh cũng có chỗ không đúng. Anh tới nơi này không có thông báo trước với thầy giáo của các em, lại quấy rầy các em luyện tập, thật có lỗi.” An Thần Xán gỡ gỡ đầu, hướng về mấy học sinh hơi gật đầu.

“Biết là tốt rồi.” Trần Thận Nam tà nghệ. Cái gọi là không đánh vào khuôn mặt người cười, người ta có thành ý chịu tội như vậy cậu liền đại nhân đại lượng, không tính chuyện nhỏ.

Ôn Tĩnh lại gõ vào đầu Trần Thận Nam một cái. “Còn nhỏ mà ranh ma! Nhanh về nhà chút đi.”

Trần Thận Nam bị đánh đau, khi định cãi lại thì chợt dừng một chút, sau khi trầm mặc vài giây, rất nhanh kéo cánh tay Ôn Tĩnh. “Cô giáo, cô lại đây một chút.”

Thằng bé lăm la lăm lét lòi Ôn Tĩnh cách xa năm mét, mới thấp giọng nói: “Tên ẻo lả này không hợp với cô giáo đâu, muốn tìm bạn trai phải tìm một người mạnh hơn cô giáo mới được.”

“Tiểu quỷ nói hươu nói vượn cái gì vậy, anh ta chỉ là bạn.” Ôn Tĩnh bị nói không nói được gì.

“Chẳng lẽ là anh ta tương tư đơn phương: Lòng mang ý định muốn theo đuổi cô?!” Trần Thận Nam dè dặt lời nói, quay mắt ngoan trừng.

Ôn Tĩnh cười khê, trêu tức nói: “Không thể. Bởi vì lúc chúng tôi vừa mới quen biết..... Anh ta đã cho rằng cô là nam.”

“Cái gì?!” Trần Thận Nam đầu tiên là chấn động, sau lại gật gật đầu nói: “Đây đúng thực là rất có thể, bởi vì cô giáo cô rất đẹp trai.”

“Ông quản gia à, sinh hoạt cá nhân của cô mà cũng muốn hỏi đến sao? Ngày mai nhớ rõ viết bản thành tích thật tốt cho cô kiểm tra.” Ôn Tĩnh quay người lại, lại bị Trần Thận Nam kéo cánh tay về chỗ cũ.

“Cô giáo, cô yên tâm, em sẽ dẫn dò mọi người đừng vạch trần thân phận của cô.” Trần Thận Nam vỗ vỗ bộ ngực cam đoan.

“Cô cũng không để ý.” Ôn Tĩnh khoát tay.

“Dù sao chỉ cần anh ta nghĩ cô là nam, sẽ không theo đuổi cô, cũng sẽ không làm bạn trai của cô. Em cũng không hy vọng ông xã của cô giáo là loại con trai bình hoa này.” Trần Thận Nam hạ quyết tâm.

Nhưng Ôn Tĩnh thấy thật ra cũng không sao cả. Lấy thân phận con trai làm bạn với An Thần Xán cũng không có gì không tốt, bọn họ có cùng sở thích, vấn đề giới tính một chút cũng không quan trọng, là nam hay là nữ đối với cô mà nói không làm nên phức tạp gì cho cuộc sống cả.

“Tùy hứng của em thôi.” Ôn Tĩnh thật sự lười tính toán cùng tiểu quỷ này.

Phải mất một phen công phu, cô mới đuổi được toàn bộ một đám học trò khó tính về nhà, đứng ở cửa trường vẫy tay với nhóm tiểu quỷ này.

An Thần Xán ở một bên quan sát Ôn Tĩnh trao đổi cùng học sinh, khỏe môi không khỏi gợn lên. Anh chưa bao giờ thấy qua một mặt hoạt bát ngay thẳng của Ôn Tĩnh như vậy, cũng không dám hy vọng Ôn Tĩnh sẽ dùng loại thái độ này đối xử với anh, dù sao bọn họ vừa mới quen biết không bao lâu, đối với nhau cũng đều thực khách khí.

Bỗng nhiên anh có chút hâm mộ nhóm nam sinh cấp ba này, cảm thấy bọn họ..... rất may mắn a.....

“Mệt không?” An Thần Xán nhìn thấy Ôn Tĩnh toàn thân là mồ hôi, liền đưa một tờ khăn giấy tùy thân cho cô.

“Cảm ơn, nhưng tôi có khăn mặt rồi.” Cô kéo khóa ba lô, lấy ra một cái khăn mặt màu trắng lau mồ hôi trên mặt.

“Hẳn là cậu sẽ không giận vì tôi tự tiện tới tìm cậu chứ?” Anh nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt rất vô tội.

Tiếng nói sang sảng cùng dịu dàng tươi cười, lại phối hợp với đôi mắt ngập nước hồn nhiên vô tà như vậy, thật sự là vũ khí tuyệt hảo, làm cho người ta muốn tức giận cũng không được. Cô bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. “Không có gì phải tức giận cả. Tám phần là anh biết được tin tức của tôi từ ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ rồi phải không?”

“Phải nha, mỹ nữ kia đúng là người hảo tâm.” Anh giơ ngón tay cái lên.

“Tìm tôi có việc gì?” Cô lấy chai nước khoáng ra, hào khí mà uống.

“Tặng đồ cho cậu.” Anh lấy hộp CD đưa cho Ôn Tĩnh. “Những phim hoạt hình mà lần trước cậu nói muốn xem tất cả đều ở trong này, bao gồm nhạc phim kinh điển, tôi cũng sắp xếp vào rồi.”

“.....” Cô muốn đáp lại câu gì đó, nhưng lại nói không ra lời.

Chỉ là mình tùy tính nói ra thôi vậy mà được một người nhớ kỹ trong lòng như thế còn thật sự đối xử..... Phải hình dung tâm tình thụ sủng nhược kinh* của mình thế nào đây? Cô không biết dùng ngôn ngữ nào để biểu đạt hết được.

*thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt mà kinh ngạc.

“Thế nào ? Vì sao lại nhìn chằm chằm vào tôi thế?” Anh gãi gãi hai má, bên tai tựa hồ có chút nóng.

“Bởi vì trên trán anh có con muỗi.” Nói xong, cô nhanh tay “Ba” một tiếng, đánh lên trán anh một cái, sau đó gơ hộp CD lên nói: “Vì hồi báo tâm ý của anh, đi thôi, bữa tối nay tôi mời.”

Cô xoay người, nắm chặt hộp trong tay. Cô thật sự rất muốn bỏ đầu anh ta ra xem có phải có một cái động trong đó hay không. Với một người chỉ gặp mặt hai lần, có đáng giá hao phí công sức lớn như vậy không? Thật sự là..... một tên ngốc mà.

“Máu của con muỗi không còn dính trên trán tôi chứ?” Anh đuổi theo cô.

“Không có, chỉ lưu lại dấu tay của tôi thôi.” Cô gơ bàn tay lên.

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là giả. Sao anh lại dễ bị lừa như vậy chứ?”

“Tôi là tin tưởng cậu.”

“Thật ngại quá, để anh tin tưởng một kẻ lừa đảo rồi.”

* Vì trong bản CV “Lão sư” là chỉ chung cho giáo viên nên bên trên khi Trần Thận Nam nói Ôn Tĩnh là cô giáo An Thần Xán không nhận ra Ôn Tĩnh là nữ .

Bọn họ tán gẫu vừa tán ngẫu vừa đi bộ tới quán cơm phía sau trường, hai người chọn món xong, vui đầu ăn điên cuồng, đến khi bụng đã sắp no, An Thần Xán lại bắt đầu mở đài.

“Không ngờ cậu lại là giáo viên.” Anh uống một ngụm canh.

“Không giống sao?” Cô hứng thú giương mắt.

“Đại khái bởi vì lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ khiến tôi liên tưởng không được đến ngành giáo dục.”

“Tôi cũng không cho rằng bộ dáng của anh giống quản lý nghiệp vụ.” Khi nhìn danh thiếp của anh, cô còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

“Vì sao?” Anh chỉnh lại cổ áo mình, ý đồ biểu hiện ra hình tượng chuyên nghiệp.

“Thấy anh thực dễ bị mắc mưu như vậy, chắc sẽ bị khách hàng xỏ mũi rồi.” Cô nheo con ngươi lại. “Anh đã bao giờ nghĩ tới sẽ đổi nghề hay chưa?”

“Đổi nghề nào?” Anh ngây ngốc nhảy vào cạm bẫy.

“Ngư lang.” Đề nghị vô cùng thành khẩn.

“Cậu là đang nói móc tôi sao?” Anh bĩu môi, vẻ mặt kháng nghị có vẻ thẳng thắn đáng yêu. “Biết rõ tôi không có ”kinh nghiệm” gì mà còn.”

“Phốc! Ý tôi không phải vậy, là tự anh nói nha.” Cô thật sự là thua anh ta, bất quá cô là đang tán thưởng vẻ đẹp của anh ta, thế mà anh ta lại tự mình hiểu lầm.

An Thần Xán thấp mi mắt, khuấy chén cà phê. “Cái kia..... mỹ nữ nhân viên trong ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ là bạn gái cậu sao?”

“Khụ, khụ, khụ!” Cô đang uống một ngụm đồ uống, suýt bị nghẹn chết.

“Cậu có sao không?” Anh đưa khăn tay cho Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh tiếp nhận khăn tay lau khôé môi, thật vất vả mới thuận khí. “Kỳ thật cô ấy là bà chủ, chúng tôi là bạn học trung học –”

“Dọa! Cho nên là bạn thân kiêm hồng nhan tri kỷ?!” Anh kinh ngạc đề cao âm cuối, có loại cảm giác bị đả kích trầm trọng.

“Anh muốn nói như vậy, tôi cũng không phản đối.” Cô nhìn chăm chăm thần thái khấn trương của An Thần Xán, bỗng nhiên ngộ ra cái gì đó, hơi hơi cười khẽ. “Bất quá, cô ấy đã kết hôn rồi.”

Dạng giống như Tống Du Vũ, mỹ nhân có tia kiều diễm bắn ra bốn phía, xác thực thực làm người ta động tâm, nếu An Thần Xán mang vọng tưởng đối với Tống Du Vũ, vẫn sớm nói cho anh ta thì tốt hơn.

“Đi!” An Thần Xán trừng mắt nhìn, run sợ một lát sau, bỗng dưng một tay để giữa trán, thở phào nhẹ nhõm một hơi. “Thật sự là quá tốt.”

“Cái gì thật sự quá tốt?” Cô thắc mắc.

“A?” An Thần Xán bị hỏi như vậy, phát hiện chính mình vừa rồi rõ ràng không biết đang cảm thấy may mắn cái gì nữa.

Đúng vậy, cái gì thật quá tốt? Anh chỉ là thắng thần phản ứng ra cảm xúc của mình, nỗi bất an đè nặng trong nháy mắt được thả lỏng ra, còn về phần nguyên nhân..... Nguyên nhân..... Hình như anh có hiểu được một chút, lại như không quá hiểu được.....

“Nha, trời mưa.” Ôn Tĩnh nhìn mưa bụi bên ngoài cửa kính trong suốt tinh tế, mím môi.

Anh cũng nhìn theo ra bên ngoài, đèn đường mờ nhạt chiếu rọi mưa bụi thành một đường dài nhỏ, trên đường người đi đường bị trận mưa bất thành hình rơi xuống này làm bước chân có chút loạn, tiếng còi xe cũng tùy theo mà cất lên, nhưng không khí yên tĩnh bên trong lại tuyệt không chịu ảnh hưởng.

Cảm giác nào đó chợt lóe rồi biến mất. Anh suy nghĩ một lát, rồi máy môi nói: “Sau này, tôi còn có thể tới đây không?”

“Cái gì?” Cô hồi phục tinh thần lại, nghĩ đến chính mình vừa nghe lầm.

“Tôi nói, tôi còn có thể đến trường cấp ba Tường Nghĩa không?” Trong con ngươi của anh tràn ngập kỳ vọng, lông mi thật dài chớp chớp, chỉ kém không chảy nước mắt ra nữa thôi. “Tôi muốn xem cậu dạy học sinh như thế nào, cũng muốn xem thành quả luyện tập của bọn chúng.”

Lại nữa rồi! Lại là bộ dáng làm nũng chờ đợi được sủng ái này, làm người ta sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt được..... Thật là..... Ôn Tĩnh day day huyết thái dương. “Nếu đám tiểu quỷ kia không phản đối thì tôi cũng không có ý kiến.”

“Quá tuyệt vời! Cậu yên tâm, bọn chúng tuyệt đối sẽ rất vui.” An Thần Xán định liệu trước nở nụ cười. Thu mua lòng người là nghiệp vụ cơ bản của anh, một chút cũng không khó khăn.

“Đúng rồi, tôi còn phải về tổ thể dục lấy một ít tài liệu, anh về trước đi.” Ôn Tĩnh đứng lên, đeo ba lô lên vai.

“Cậu có mang dù theo không?” Anh nhướn mi.

“Tôi có áo khoác.” Cô mỉm cười.

“Không bằng tôi đưa cậu –”

“Đừng lè mề nữa, bye.” Cô cắt đứt câu nói của anh, tiêu sái rời khỏi tầm mắt anh.

Anh ngồi tại chỗ, nhìn thân ảnh Ôn Tĩnh ngoài cửa kính rất nhanh đã đi đến ngã tư đường, đôi mắt tràn đầy ý cười.

Cho dù chỉ là quan sát bóng dáng cậu ấy từ xa như vậy, cũng có thể cảm giác được một loại thỏa mãn khó có thể nói nên lời, vậy rốt cuộc là vì sao?

3. Chương 3

An Thần Xán thu mua lòng người bằng phương pháp cực kì đơn giản, chính là mỗi lần đến trường cấp ba Tường Nghĩa, đều mang theo hai túi đồ uống lớn.

Nhưng vì ngại sự uy hiếp của Trần Thận Nam nên không ai dám nhận, An Thần Xán cũng không miễn cưỡng, luôn nói mấy câu với Ôn Tĩnh, rồi đặt đồ uống ở một bên, sau đó cười rời đi.

Đợi anh rời đi rồi, đồ uống cũng tự nhiên biến mất không còn một chai.

Ôn Tĩnh thật sự không rõ trong đầu đàn tiểu quỷ ngây thơ này đang nghĩ cái gì, cho nên cô bắt Trần Thận Nam tới để hỏi rõ ràng.

“Xin hỏi A Nam đại ca, khi trực tiếp gặp mặt thì các cậu không chịu nhận ý tốt của người ta, thế mà sau lưng lại uống sạch sẽ, cho rằng làm như vậy người ta sẽ không biết sao?”

“Cái này gọi là tận mắt thấy mới được xem là bằng chứng, anh ta lại không tận mắt chứng kiến chúng em uống hết, cũng không thể nói là chúng em uống.” Trần Thận Nam hừ một tiếng.

“Như vậy có nghĩa là gì ?” Cô không rõ.

“Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*, chỉ sợ một ngày nào đó anh ta muốn chúng em giúp đỡ gì đó thì chúng em cũng không thể cự tuyệt.” Xã hội này là vậy, thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền, đạo lý này cậu đã thấy qua nhiều trong các phim nhiều tập rồi. [LV: Anh này nghiện xem phim quá >

4. Chương 4

Ôn Tĩnh chậm rãi đi trên ngã tư đường người đến người đi rất nhiều, xung quanh vẫn có những ánh mắt kinh ngạc thường xuyên bắn tới, cô đã sớm thành thói quen.

Cô hẹn An Thần Xán ra ngoài kỳ thật cũng không có nguyên do gì đặc biệt, thuần túy chỉ là cảm thấy hai người có cùng đam mê, hẳn là có thể thảo luận rất nhiều chi tiết của phim, bao gồm lời thoại, nội dung, nhạc phim, v.v... nói chung cũng có rất nhiều thứ, chỉ đơn thuần như vậy mà thôi.

Khi cách thời gian hẹn gặp khoảng 40 phút, cô đã đến.

Cảm thấy đến sớm hơn là tốt nhất, để chuyện gì có thể làm trước thì làm, tỷ như mua bỏng ngô, mua Côca, Trước kia khi cùng bạn bè đi ra ngoài, cô cũng luôn săn sóc họ như vậy, làm công việc của con trai, chỉ có như vậy mới có thể khiến cô cảm thấy tâm an.

Cô không chút để ý mà đi về phía trước, tầm mắt hướng về phương xa, ngay khi cách địa điểm hẹn hơn mười bước thì thấy một thân hình đang hướng về phía cô phát phát tay, lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn.

Cô ngừng bước, không nói lời nào, cũng không cử động, chỉ là yên lặng dừng ở trên người anh.

Đêm nay mặc T-shirt màu sậm, khoác một chiếc áo khoác màu trắng, cổ tay áo tùy ý xắn lên, lại phối hợp với quần bò gọn gàng cùng đôi giày có vẻ thoải mái, cả người thoát nhìn đơn giản lại tiêu sái, không biết có bao nhiêu phái nữ phải khuyh đảo vì anh.

Mà anh cứ nhiên đang chờ cô.....

Đã bao lâu rồi chưa có đối tượng mà cô hẹn lại đứng chờ cô ? Cô đã không thể nhớ; Chỉ biết là ở trong trí nhớ, cô chưa bao giờ bày ra tư thái nữ sinh làm nũng hoặc bốc đồng. Sau đó, tại khoảnh khắc trải qua cái biến cố lớn trong cuộc đời kia, tất cả nhận thức về thế giới của cô dần dần đảo điên thay đổi, linh hồn cô dần dần biến thành con trai, hơn nữa bắt đầu tự hứa phải là một người con trai khỏe mạnh cùng bao dung.

Khi bản thân tự lập ra nhận định trong thế giới của mình, hết thảy sẽ trở nên đương nhiên. Cho nên tri giác của cô trong mơ hồ đã có sự khác biệt về giới tính, quan điểm của người bên ngoài cũng trở nên nhỏ, không quan trọng, cô vẫn sống trong hoàn cảnh an nhàn du dương do chính mình tạo ra.

Nhưng lúc này, cái nhận định trong thế giới an ổn kia bỗng nổi lên gợn sóng, chỉ sợ dù là một bọt nước nhỏ, cũng đủ để lay động những cố gắng trước kia của cô; Mà cái người khởi xướng kia, đang ở ngay trước mắt cô.

An Thần Xán thấy cô không có động tác gì, liền chủ động bước nhanh về phía cô, nụ cười như ánh mặt trời nói. “Quả nhiên tới sớm là đúng. Cậu ăn tối chưa?”

Mặc dù đang ở quảng trường với đám đông mãnh liệt, anh vẫn có thể chỉ liếc mắt một cái đã tìm ra vị trí của Ôn Tĩnh, như trong dự đoán, bộ dạng tuấn mỹ của Ôn Tĩnh thực dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt, muốn cho người ta không chú ý cũng khó.

“Chưa ăn. Còn anh?” Dù chỉ là trong nháy mắt thế nhưng cô lại thấy lo lắng vì bản thân đã lộ ra thần thái của một cô gái.

Cho dù là bị hành động đến sớm của anh làm chấn kinh, hay là bị bề ngoài xuất chúng của anh làm mê hoặc thì cô cũng không nên giống một cô gái bình thường mà dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy chứ. Đúng là tu hành chưa đến nơi, phải cố gắng hơn một bậc mới được.

“Tôi cũng chưa, sắp đói chết rồi, chúng ta đi vào gian mỹ thực của rạp chiếu phim kiếm gì ăn trước đi, thế nào?” An Thần Xán ôm bụng, anh luôn luôn không chịu được đói bụng.

“Được.” Ôn Tĩnh cười yếu ớt, dẫn đầu đi lên lầu hai của rạp chiếu phim. Cô muốn giữ cho lập trường kiên định, không thể để cho tâm hồn phiêu đảng mà vượt khỏi giới tuyến được.

“Trong ‘Thám tử lừng danh Conan’ cậu thích nhất ai?” An Thần Xán đi bên cạnh Ôn Tĩnh, tùy tiện tìm một đề tài để tán gẫu.

Ôn Tĩnh tự hỏi trong chốc lát. “Ân..... Chắc là Mori Kogoro.”

“Vì sao?” Thì ra Ôn Tĩnh thích ông thám tử gà mờ này.

“Bởi vì nơi có ông ấy xuất hiện, mới có thể phát sinh án mạng.” Phải cảm ơn Mouri Kogoro, vì có ông ấy mới có thể cho Conan có án mà phá.

“Ha ha ha! Nói cũng đúng.” An Thần Xán cười to. “Còn tôi thì thích Conan nhất, chỉ cần chuyện có liên quan đến Ran, anh ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực để bảo vệ cô ấy.”

“Nói nửa ngày thì ra anh là người có khuynh hướng lãng mạn.” Cô cảm thấy thú vị.

“Không phải. Tôi chỉ là tò mò không biết cảm giác bảo vệ người trong lòng thế nào thôi, thật sự có thể làm người ta cố hết sức sao?” Anh haha cười.

“Chỉ cần là để bảo vệ người mình yêu quý, dù người đó là người thân, bạn bè, tình nhân..... Đều cũng sẽ khiến người ta liều lĩnh.” Trong nháy mắt, trong con ngươi của cô tối lại.

“Nhìn bộ dáng cậu dường như rất có kinh nghiệm yêu đương.” An Thần Xán có cảm giác hô hấp không được thông thuận, trong lòng giống như có một chút khổ sở.

“Tuyệt đối nhiều hơn anh rất nhiều.” Cô nửa đùa nửa thật đáp lại, cũng không quên là anh một chút kinh nghiệm cũng không có.

An Thần Xán mân mân môi, thở dài một hơi, xác nhận tâm tình trước mắt của mình không quá tốt.

Hai người đi vào một gian mỹ thực, chưa tìm được vị trí ngồi xuống, tiếng chuông di động của Ôn Tĩnh liên vang lên đầy trời.

“Uy, làm sao vậy?” Cô nhận điện thoại, sau đó trầm mặc một lát, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc, sắc mặt càng ngày càng xanh mét, cuối cùng cô lạnh giọng nói: “Các cậu nhanh chóng rời khỏi nơi đó, đừng gây chuyện, 15 phút sau tôi sẽ đến.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” An Thần Xán biết chuyện không đơn thuần, quan tâm hỏi.

“Thật có lỗi, phim tối nay không xem được rồi, lần khác lại bồi tội với anh.” Ôn Tĩnh xoay người chạy như điên.

An Thần Xán ngẩn người, không nói hai lời liền đuổi theo, bắt được cổ tay Ôn Tĩnh, bắt buộc cô dừng lại. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói rõ xem, cậu muốn làm tôi lo lắng cả đêm sao?”

Ôn Tĩnh cắn răng. “Đám tiểu quỷ kia, không có việc gì cũng tự đi tìm phiền toái, không luyện điển kinh lại chạy đi chơi xe điện đung, hiện tại cùng đang cùng một đám học trò khác phát sinh xung đột, tôi phải đi qua xử lý.”

An Thần Xán nghe xong, rất nhanh nắm lấy cánh tay của Ôn Tĩnh, kéo cô chạy như điên. “Để tôi lái xe, chúng ta cùng đi xử lý.”

Ôn Tĩnh có chút giật mình ngây người để bị kéo, đến khi cô phục hồi tinh thần lại thì đã ở lâu một. “Chuyện không liên quan đến anh, anh không cần cùng làm việc xấu.”

“Chuyện của cậu chính là chuyện của tôi.” An Thần Xán trả lời như trăm đĩnh tiệt tiệt*, vẻ mặt không cho cự tuyệt.

*trăm đĩnh tiệt tiệt: chém đĩnh chặt sắt, ý chỉ sự quả quyết.

Ôn Tĩnh dùng sức thoát khỏi nắm tay của anh. “Xe anh đi sẽ bị kẹt, xe của tôi mau hơn.”

“Được rồi, cậu chở tôi, chúng ta cùng đi.” Anh nắm lấy góc áo của Ôn Tĩnh, giống như con chó nhỏ, không muốn bị chủ nhân vứt bỏ.

“Đây là tự anh nói, đến lúc đó đừng sợ đến bệnh tim nha.” Ôn Tĩnh không có thời gian tranh luận tiếp, bước về phía bãi đỗ xe máy.

An Thần Xán đương nhiên là chạy như điên theo sau, mãi đến khi anh thấy xe máy của Ôn Tĩnh, anh mới hiểu được vì sao vừa rồi Ôn Tĩnh lại đe dọa anh như vậy.

Bởi vì xuất hiện ở trước mắt hắn, là một chiếc xe mô tô phân khối lớn! Cái đuôi xe hình giọt nước, làm cho An Thần Xán giật mình sững sốt hồi lâu.

Chỉ thấy Ôn Tĩnh suất khí bước lên xe, đội mũ bảo hiểm vào, hướng về phía anh ngoắc ngoắc tay, bảo anh lên xe.

“Không phải cậu không có cái mũ bảo hiểm thứ hai chứ?” An Thần Xán kinh ngạc khẽ gọi.

“Chính là không có, thế mới bảo anh không cần đi cùng.”

“Như vậy sao được!” An Thần Xán vẫn là lên xe, nhanh chóng ôm thắt lưng Ôn Tĩnh. Tuy rằng rất có khả năng bị cảnh sát đuổi theo phạt, nhưng vì bất đắc dĩ, đành phải mạo hiểm làm việc.

Ôn Tĩnh đạp chân ga, hướng phía trước, mô tô rất nhanh ra khỏi bãi đỗ xe, ở trên đường cái lao nhanh đón gió, mỗi khi đến chỗ đường cần quẹo vẫn dùng tốc độ à đi qua, hoàn toàn không giảm tốc độ xe.

Trong lòng An Thần Xán đều hô lớn mấy lần: Harley* thật đáng sợ! Hai tay vốn ôm ở thắt lưng Ôn Tĩnh cũng theo tốc độ tăng càng lúc càng nhanh cơ hồ là gắt gao quăn quít lấy thắt lưng Ôn Tĩnh, sợ bị văng ra! Vì tính mạng mà suy nghĩ, làm sao còn quản được mặt mũi đàn ông kiêu ngạo gì.

*Harley: tên chiếc xe của Ôn Tĩnh.

Anh cảm giác được da mặt mình dường như bị cuồng phong thổi trúng mà biến hình rồi: Ánh mắt không chịu nổi bão cát, liên tiếp chảy nước mắt ra; Tóc mái vô cùng có khả năng tại một khắc xe dừng mà biến thành trạng thái “nửa bình sơn”.

Cuối cùng cũng đến chỗ đèn xanh đèn đỏ, rốt cục bọn họ cũng ngừng lại, Ôn Tĩnh cúi đầu liếc nhìn hai tay An Thần Xán đang để trên thắt lưng cô, lắc đầu thở dài một chút. “Có phải anh khẩn trương quá rồi hay không?”

Đã lâu cô không cùng người con trai nào tiếp xúc gần như vậy, An Thần Xán căn bản chính là dựa sát lên lưng của cô, một khe hở cũng không có. Kỳ dị là cô cũng không chán ghét, ngược lại còn cảm thấy không biết nên khóc hay cười, cô bại bởi anh rồi.

“Tôi chỉ sợ dù tôi có ngã văng ra ngoài, cậu cũng sẽ không vì tôi mà dừng lại.” Anh lẩm bẩm, ngữ khí giống như là thề oán.

Anh liền suy nghĩ, phân lượng đám tiểu quỷ kia ở trong lòng Ôn Tĩnh tuyệt đối còn hơn anh vì thế nên đương nhiên anh phải ôm chặt Ôn Tĩnh, để tránh ngoài ý muốn mà văng ra ngoài, trở thành thương tật còn không ai thêm để ý tới thật là thảm. Nói như vậy tựa hồ cũng có chút đáng thương, hắt lau đi nước mắt bị bão cát kích thích mà chảy ra, vì chính mình cảm thán, lại ôm sát Ôn Tĩnh một chút.

Bỗng nhiên, như có một dòng điện lưu chạy qua đầu anh, xuyên thấu đến đầu ngón tay của anh, lúc này anh mới ý thức được hiện trạng thân mật giữa hai người, hai gò má vì vậy mà hơi hơi khô nóng phấp phỏ.....

Thắt lưng Ôn Tĩnh tựa hồ so với trong tưởng tượng của anh còn nhỏ hơn, ừ..... giống như chỉ cần một tay là có thể ôm hết.

Một tay..... Giống như thật sự có thể..... Anh thử chỉ dùng cánh tay phải ôm sườn thắt lưng Ôn Tĩnh, hơi kéo gần vào trong lòng mình một chút.....

Thùng thùng thùng! Tim anh đập thật nhanh, một trận khí nóng chạy lên đỉnh đầu, cảm thấy toàn thân đều sắp bị đốt trụi mà sôi trào !

Lúc này cột đèn vừa vặn biến thành đèn xanh, Ôn Tĩnh lập tức đạp chân ga, hướng thẳng phía trước mà đi.

“A!” An Thần Xán bởi vì chỉ dùng một tay ôm Ôn Tĩnh, có chút ngồi không vững mà bị ngã về phía sau.

“Ngồi vững vào.” Ôn Tĩnh nhắc nhở, tốc độ lại càng thêm bừa bãi.

Mặc dù An Thần Xán có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn đành phải tiếp tục sắm vai nhân vật tiểu bạch thỏ, gắt gao dán vào Ôn Tĩnh.

Ước chừng đi trên đường cao tốc hơn mười phút, bọn họ đi vào một gian trò chơi xe điện đụng, Ôn Tĩnh dừng xe lại, di động lại lần nữa vang lên, cô lập tức nghe điện thoại.

“Ừ? Các em đang ở đâu?” Cô sốt ruột hỏi.

“Cô giáo! Cô mau tới đi, đối phương thật nhiều người!” Một nam sinh có vẻ nhát gan trong số đó, chính là người liên lạc với Ôn Tĩnh.

“Các em đang ở đâu?” Ôn Tĩnh tận lực giữ bình tĩnh, hỏi lại lần nữa.

“Ngõ nhỏ đối diện gian trò chơi xe điện đụng – tút!” Điện thoại không còn tiếng nào nữa.

“Đáng giận!” Ôn Tĩnh lập tức chạy quay xe chạy vào bên trong ngõ nhỏ.

Ước chừng khoảng hai trăm mét, quả thực có một đám người cầm côn trong tay chặn ở cuối hẻm, đối phương người đông thế mạnh, vây xung quanh bọn Trần Thận Nam, mắt thấy côn sắp hạ xuống, Ôn Tĩnh ấn tiếng còi xe cảnh sát chói tai, tốc độ xe một chút cũng không giảm mà nhảy vào trong đó –

Trong nháy mắt bức tường người đều chặt vật tản ra, mô-tô như bão táp xuất hiện ở giữa hai phe rồi suất khí hùng vĩ mà dừng lại, nổi lên một trận khói bụi, vừa vặn ngăn cản gió lửa của hai bên đang giương cung bạt kiếm.

An Thần Xán ngồi ở đằng sau, không dự đoán được lực ly tâm hung vị to lớn như thế, liều chết ôm lấy Ôn Tĩnh, nhưng vẫn thiếu chút nữa bị văng ra, một nửa mông đã ở bên ngoài chỗ ngồi, hiện ra tư thế vô cùng xấu xí, so sánh với Ôn Tĩnh suất khí thật chênh lệch quá lớn.

“Cô giáo!” Mọi người như phảng phất thấy được cứu tinh.

“Gà luộc?” Trần Thận Nam kinh ngạc thấp giọng gọi.

An Thần Xán nghe thấy cái xưng hô quen thuộc, liếc cái xem thường, vuốt vuốt lại tóc đẹp bị gió lớn thổi, giống như như gọn gàng mà xuống xe, cũng không tính cứu lại hình tượng tệ hại vừa rồi.

Ôn Tĩnh cúi mũi bảo hiểm, nheo hai mắt lại, nhìn thẳng bảy tám người trước mắt cầm côn trong tay, thoát nhìn đều là những tên hung thần ác sát.

Cô vốn tưởng rằng chỉ là tranh chấp giữa học sinh với nhau, len giải quyết là được, không ngờ đối phương lại tìm nhiều lưu manh du côn đến đây như vậy, hiện tại chỉ sợ phải nhờ đến cục cảnh sát mới giải quyết ổn.

“Mọi người đều trẻ tuổi bồng bột, có chút hiểu lầm là không thể tránh được, không bằng hai bên đều lui một bước, lát nữa tôi mời khách, muốn ăn khuya cái gì cũng đều được, chỉ là đừng dùng bạo lực để giải quyết vấn đề này.” An Thần Xán thấy đang trong không khí giằng co khấn trương, thoải mái vui vẻ mà hướng về phía đối phương cười cười, dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc.

Thần thái bình tĩnh của anh khiến Ôn Tĩnh có chút kinh ngạc, cô vẫn còn đang tự hỏi phải làm sao mới hóa giải được trường hợp bạo lực này thì anh đã làm dịu đi không khí trước rồi.

“Nga? Có thành ý như vậy nha.” Tên cầm đầu bên đối phương sờ sờ cây gậy trong tay. “Tôi không cần biết cậu là giáo viên ở trường cấp ba Tường Nghĩa hay vẫn cái gì, đàn em của tôi bị học trò của cậu đánh một quyền, mặc kệ như thế nào, tôi cũng nhất định phải đòi lại mới được. Về phần sau đó cậu muốn bồi thường chúng tôi như thế nào thì tính sau.”

Một gã mặc đồng phục nâu của học sinh cấp ba đứng ở bên cạnh tên lưu manh, xung quanh mắt rõ ràng có vết bầm đen, vẻ mặt cậu ta phần hận mà nói: “Đánh tôi xong còn muốn chạy, không có cửa đâu!”

An Thần Xán than nhẹ. Xem ra đối phương là đánh không lại bọn Trần Thận Nam, nên mới lập tức tìm người đến phục thù, hiện tại chỉ sợ phải đau đầu rồi.

“Rõ ràng chính là các người ra tay trước!” Trần Thận Nam khó chịu kêu la.

Ôn Tĩnh gạt chân chống rồi xuống xe, phần nộ gõ đầu Trần Thận Nam. “Tốt nhất là cậu im lặng một chút.”

Trần Thận Nam đang trong cơn tức, vẫn hung hăng trừng mắt đối phương như trước. “Là nó nói chúng em là những học sinh rác rưởi của trường học rác rưởi, còn nói đội diện kinh của chúng ta không khác gì đồ cắt tóc, chỉ là vật mà trường học không cần nên bài tiết ra!”

“Ai chẳng biết trường cấp ba Tường Nghĩa gần đây tập hợp những học sinh rác rưởi mà thành lập thành đội diện kinh, chúng mày rõ ràng chính là phần còn thừa giả vờ hoàng kim nha!” Học sinh đồng phục nâu khinh miệt mà ỏi ra một miếng dăm.

“Mày muốn chết –” Trần Thận Nam đẩy Ôn Tĩnh ra, vọt lên lần nữa, lại bị An Thần Xán một tay ngăn lại.

“Tôi lập lại một lần nữa, bạo lực không giải quyết được vấn đề.” An Thần Xán nắm được áo Trần Thận Nam, dùng sức kéo lại, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Gà lược, anh sợ chết thì rời khỏi đây đi! Đừng làm trò quần chúng tôi!” Trần Thận Nam muốn tránh thoát, lại phát hiện khí lực của mình căn bản kém hơn An Thần Xán, không biết người yếu đuối như An Thần Xán lại lấy đâu ra khí lực như vậy, rất dọa người.

“Tôi là giáo viên của bọn họ, chuyện này do tôi chịu trách nhiệm, tôi sẽ không để các người đánh học sinh của tôi.” Ôn Tĩnh vượt qua Trần Thận Nam, bình tĩnh mở miệng.

“Dục dục dục! Cậu là giáo viên nha! Không phải là huấn luyện viên của bọn họ chứ? Nếu đội diện kinh vừa thành lập liền bùng nổ gièm pha đánh nhau, trường học không những sẽ trách phạt, mà còn có thể nhân cơ hội để giải tán đội ngũ con chim này nha.” Nhóm lưu manh kia hừ hừ cười cười lên, phảng phất như bắt được nhược điểm, còn càng thêm kiêu ngạo. “Đến đây! Đến đánh bọn tôi đi! Như thế nào không dám xông lên? Hay là các người muốn báo nguy, chúng tôi vậy chứ không sao cả nha, chỉ là sẽ làm to việc này lên mà thôi!”

Học trò trường cấp ba Tường Nghĩa đều bị nắm chặt nắm tay, cảm giận cắn răng, khí huyết dâng trào, bọn họ căn bản không nghĩ tới mặt này, sau khi được đối phương nhắc nhở, mới ý thức được nguy cơ, tuy rằng phần nộ, cũng không dám có hành động gì.

Còn Ôn Tĩnh thì neoh lại đôi mắt, tức giận chùng chắt ở ngực. Cô biết chính mình phải khắc chế cảm xúc muốn phát hỏa, nhưng đối phương thật sự là khinh người quá đáng.

“Cậu bé à, chỉ cần bị cậu đánh một quyền, thì chuyện này có thể ổn sao?” An Thần Xán thẳng tắp nhìn chằm chằm học sinh mặc đồng phục nâu, ngữ khí còn thật nghiêm túc.

“Phải xem tâm tình tôi thế nào.” Học sinh mặc đồng phục nâu hừ lạnh, trên thực tế hẳn cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như thế.

“VẬY..... Đánh tôi đi.” An Thần Xán chỉ vào mũi mình, bước về phía trước.

“A Xán –” Ôn Tĩnh kéo An Thần Xán lại, cau mày lắc đầu. “Tôi là giáo viên, người phải ra mặt giải quyết là tôi.”

Sự việc diễn biến vượt quá tưởng tượng của cô, cô không hy vọng nhìn thấy bất luận ai bị thương, nhất là anh –

Nếu nhất định phải có người đứng ra gánh vác, ngoài cô ra, không đến lượt người thứ hai.

“Cũng bởi vì cậu là giáo viên, nếu dẫn đầu đánh nhau thật không tốt..... Huống chi, nhóm tiểu quỷ này nhìn thấy cậu bị đánh sẽ ngoan ngoãn đứng tại chỗ sao? Sẽ không biến thành đấu đá lớn hơn mới là lạ.” An Thần Xán nghiêng đầu mỉm cười, vỗ nhẹ mu bàn tay Ôn Tĩnh, vẻ mặt dịu dàng lại trấn an lòng người. “Yên tâm, da của tôi rất dày, sẽ không đau. Nghĩ đến tình cảnh các người vất vả luyện tập, nghĩ đến sắp tới đội điền kinh sẽ công khai, lại nghĩ đến trường học kỳ sát hạch của trường học..... Nơi này người thích hợp ra mặt giải quyết nhất chỉ có tôi.”

Ôn Tĩnh ngẩn người, không thể phản bác được gì, trong đầu nhớ lại rất nhiều hình ảnh – những áp lực ngôn ngữ cùng thủ đoạn chống lại của hiệu trưởng, nhóm giáo viên chủ nhiệm, hội trưởng hội phụ huynh, còn những ánh mắt chuẩn bị xem kịch vui của các giáo viên khác, những thân ảnh đổ mồ hôi khi cố gắng luyện tập, vì tham gia thi đấu mà ngoan ngoãn viết thành tích của mình.....

Hết thấy hết thấy đều chạy qua trong đầu cô, cô mở to con ngươi u mê, do dự trong nháy mắt.

“Gà luộc, việc ai làm người đó chịu, để tôi!” Trần Thận Nam ra tiếng hô to. Nam tử hán đại trượng phu, cậu sẽ không để An Thần Xán bị đánh.

“Em ngoan ngoãn đợi là được rồi.” An Thần Xán ngoái đầu nhìn lại, khuôn mặt tuy trẻ con nhưng biểu hiện ra lại làm người ta không dám khinh thường.

Trần Thận Nam ngẩn ngơ, không phải bị dọa sợ, mà là chưa bao giờ thấy qua An Thần Xán có một mặt khí thế như vậy, giờ này khắc này, cậu mới thấy rõ An Thần Xán là một người lớn thành thực, hơn nữa là một người đàn ông hàng thật giá thật.

An Thần Xán một mình đi đến trước mặt học sinh mặc đồng phục nâu, Ôn Tĩnh còn chưa kịp ngăn cản, tên lưu manh cầm đầu liền tiến lại gần, một quyền mạnh mẽ hung hăng hướng thẳng mặt An Thần Xán –

Bàng! Quyền đầu cùng cơ bắp chạm nhau phát ra tiếng vang đáng sợ, An Thần Xán bị đánh trật mắt, khuôn mặt trắng noãn tuần mỹ lập tức vừa xanh vừa tím, sững đến biến hình.

Ôn Tĩnh sững sờ tại chỗ, mở to hai mắt, hít thở không thông cũng dâng lên.

Cô cư nhiên ích kỷ như vậy..... Cô hẳn là phải giữ lập trường kiên định mà ngăn anh lại, chứ không phải không quả quyết, do dự như thế, sao cô có thể dùng sự hy sinh của anh mà đổi lấy sự phát triển của đội điền kinh, người phải chịu một quyền này, là cô a!

Trần Thận Nam là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, nắm tay thành quyền đi về phía trước. “Súc sinh – tao đánh chết mày!”

An Thần Xán nheo đôi mắt lại, xoay người ngăn Trần Thận Nam lại.

“Nếu em động thủ thì một quyền này anh đã chịu vô ích rồi. Các em ai cũng không được ra tay!” Anh nhìn về phía tất cả học sinh mà hô to, vết bầm ở cơ bắp trên mặt khế động, đau đến làm anh nhúm mày. “A Tĩnh, cậu mang các học sinh đi trước đi, tôi ở lại đây xử lý.”

“Nhưng là –” Ôn Tĩnh muốn phản bác, lại thấy ánh mắt kiên nghị của An Thần Xán.

“Không có việc gì, đều đã trả lại một quyền cho bọn họ rồi còn gì.” Ngữ khí của anh ôn hòa, cũng không khẩn trương.

Tên lưu manh cầm đầu thu hồi nắm tay, hạ khẩu khí, vể mặt đùa cợt. “Nhìn bộ dạng cậu rất xinh đẹp, là người tình của vị giáo viên bên kia sao? Các người là đồng tính? Thân là giáo viên, thật đúng là không biết xấu hổ, có cần tôi đến trường cấp ba Trường Nghĩa tìm hiệu trưởng nói chuyện hay không? Dục! Ánh mắt thật đáng sợ, cậu dám đánh tôi sao? Hay là muốn tôi đi đánh tình nhân của cậu thì cậu mới có ý thức gian nan khổ cực, ghê tởm muốn chết –”

Bàng! Lại là một tiếng vang khủng bố, bắt quả lần này là cây côn trong tay tên lưu manh bị đá đứt thành hai đoạn.

An Thần Xán không hề báo động trước thưởng cho đối phương một cú nghiêng người cùng đá, trên khuôn mặt vốn đang tươi cười vui vẻ trong nháy mắt hiện lên tức giận. Anh đã ra hành động ngăn chặn tên lưu manh ngay sau lời nói bắt nhả của hắn vang lên, mọi người đồng loạt ngậy ngốc nhìn anh, anh mới ý thức được chính mình tựa hồ sắp làm đối phương tức giận, nhanh chóng thu hồi chân dài, khoát tay áo cười gượng nói. “Aha..... Mọi người bình tĩnh một chút, vừa rồi tôi chỉ là trượt chân một chút, tuyệt đối không phải đang khiêu khích.”

Mọi người đều bị dọa choáng váng, Ôn Tĩnh cũng phi thường kinh ngạc. Nhìn tư thế ra chân của An Thần Xán, cũng biết anh là người luyện võ, càng đừng nói đến lực đạo của chiêu vừa rồi mạnh thế nào, cây côn kia thật sự đứt đoạn rất sạch sẽ gọn gàng.

Lưu manh then quá hóa giận, giận dữ hô to: “Tất cả lên cho tao!”

An Thần Xán tùy tay đẩy Trần Thận Nam tới phía sau, một mình che ở đằng trước đám học sinh. “Tôi không thích bạo lực, nhưng tôi cũng rất ghét bị người khác đánh.”

Không thể không thừa nhận, lấy bạo chế bạo là phương pháp trực tiếp nhất, vốn anh còn muốn làm người yêu hòa bình, chịu một quyền của tên lưu manh để mong thiên hạ thái bình; Bất quá, đám lưu manh này thật sự là khinh người quá đáng, khinh bỉ sự vất vả của những học sinh ở đội điền kinh đã thực đáng giận rồi, thế mà còn dám mở miệng nói xấu Ôn Tĩnh, quả thực làm người ta không thể nhịn được nữa, cho nên anh mới có thể mất đi không chế mà ra một cước kia, hiện tại đã tạo thành cục diện không thể văn hồi, đã thế anh sẽ gánh hết trách nhiệm này.

Nhóm lưu manh như ong vỡ tổ tiến lên, cầm gậy trong tay mà vung về phía An Thần Xán.

“Cẩn thận –” Ôn Tĩnh hô to một tiếng, mắt thấy An Thần Xán sẽ bị gậy ấu đả, nhưng là tiếp theo giây, dưới chân An Thần Xán chợt lóe, quay đầu đi, tránh thoát một cái công kích.

Tiếp theo, anh tựa như con lật đật, đông tránh tây trốn, trái gơ tay phải nhấc chân, nhưng lại không ai có thể may mắn chạm được đến anh.

Không khí vốn khẩn trương tại một khắc này hóa thành hư ảo, Ôn Tĩnh cùng đám học trò đồng loạt há hốc mồm nhìn, tám gã khỏe mạnh giống như quần ma loạn vũ*, truy đánh một người đàn ông xinh đẹp thoát nhìn yếu đuối, cảm mọi người thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

*quần ma loạn vũ: một đám người đánh loạn xạ

Mấy quyền đầu đột nhiên cùng một lúc hướng thẳng trên người An Thần Xán mà đánh xuống, anh bị buộc đến góc chết, không có chỗ hở để trốn, đành phải gơ hai tay đỡ một côn trong số đó, mượn lực chống lực, dáng người như đánh Thái Cực quyền mềm mại lại dồn hết khí lực túm một gã thô bạo quăng về trước, nhân tiện đánh bay mấy tên liên can muốn xông lên.

Anh không thích đánh người, nhưng càng ghét bị đánh, biện pháp tốt nhất, chính là để cho bọn họ người một nhà đánh người một nhà.

An Thần Xán lại bắt đầu tìm khe hở né tránh, vội vàng hô to: “A Tĩnh! Đừng ngăn người, mau dẫn các học trò chạy đi!”

Chỉ cần Ôn Tĩnh cùng mọi người an toàn rời khỏi, anh cũng không còn phải lo ngại gì nữa.

“Đã biết.” Cô từ trong kinh ngạc thức tỉnh lại, tâm tình lo lắng cũng trở thành hư không, nhanh chóng thừa dịp loạn mà mang theo mọi người từ một chỗ đường tắt khác chạy khỏi, trách nhiệm của cô chính là bảo hộ mọi người an toàn rời đi.

Hai chân Trần Thận Nam như đóng đinh tại chỗ, không muốn rời đi, khi nhìn thấy tư thế đánh võ oai hùng đặc sắc của An Thần Xán..... Không, là tư thế né tránh oai hùng..... Chỉ kém là không hô ra tiếng. Nhưng cậu biết thoát đi mới là thích hợp nhất, cũng chỉ tự trách mình không nghĩ đến trận đấu sắp tới của đội điền kinh có thể bởi vì gây chuyện lần này mà bị bắt bỏ dở, bằng không căn bản cậu sẽ không xúc động mà để gặp phải trận thị phi này; Vì không muốn tăng thêm phiền toái, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn rời khỏi hiện trường.

Ôn Tĩnh mang theo học trò rời xa nơi thị phi, bắt bọn họ đến gần đó bắt xe bus mà nhanh chóng về nhà, hơn nữa không được nhắc lại tất cả chuyện đêm nay, bên giáo vụ nếu có ý kiến gì, tất cả sẽ do cô giải quyết.

“Cô giáo, còn gà luộc, anh ta –”

“Cô sẽ trở về tìm anh ta, các em yên tâm, anh ấy lợi hại như vậy sẽ không có việc gì.” Ôn Tĩnh trấn an cảm xúc của đám học trò. Kỳ thật lòng cô cũng rất bất ổn, hận không thể chạy vội về để chắc chắn anh ấy vẫn mạnh khỏe.

“Cô giáo, vậy ngày mai nhất định cô phải nói cho chúng em biết tình huống nha.” Mọi người cùng kêu lên để tỏ thái độ.

“Không thành vấn đề, các em mau về nhà đi.” Ôn Tĩnh cam đoan.

Mọi người đồng loạt gật đầu, tuy rằng người người đều lo lắng, nhưng vẫn phải lên xe bus.

Đến khi Ôn Tĩnh thở hồng hộc quay về ngõ hẻm, chuẩn bị phấn đấu quên mình mà đầu nhập vật lộn, thì thấy An Thần Xán đang giữ xe mô tô, có chút cổ hết sức đẩy ra khỏi con hẻm.

Cô chạy tiến lên, nắm được bờ vai anh, tim đập rất nhanh, toàn bộ sầu lo đều viết lên trên mặt cô. Cô phải chắc chắn rằng anh không bị thương tổn nghiêm trọng gì mới yên tâm.

“Thật có lỗi nha, vừa rồi lúc chạy trốn, làm ngã xe máy của cậu, dường như xe bị trầy một chút.....” Anh mang theo tươi cười xin lỗi, khóe môi còn một vết máu đã khô.

“Chúng ta lập tức đi bệnh viện, tôi đi gọi tắc xi.” Cô đem mô tô dựng ổn ở một bên, dìu anh lên.

Tên ngốc này, thân thể mình thì không lo, còn quan tâm xe của cô, sao có thể ngốc như vậy chứ, thật là ngốc.....

Trên mặt anh lại có thêm vài vết thương, áo khoác trắng nõn trở nên vừa đen vừa bẩn, thoạt nhìn tư thế đi thì hẳn là thân thể anh đã trúng không ít côn, quả nhiên lấy tay không đánh với chúng vẫn là rất miễn cưỡng; Cô vì an nguy của đám học trò mà đã bỏ qua anh, chỉ nghĩ vậy thôi thì ngực cô liền ầm ầm đau.

“Không cần đi bệnh viện, đều là vết thương ngoài da. Thật ra đám lưu manh trong ngõ nhỏ mới là không biết có nên gọi xe cứu thương cho bọn chúng hay không?” Anh cười khế, hơi chút thả lỏng dựa lên vai Ôn Tĩnh, kỳ thật anh thật sự không sao, chẳng qua có chút đau thôi.

“Anh ngay cả đứng cũng còn không vững, không thể không đi bệnh viện kiểm tra.” Cô kiên trì giữ vững lập trường.

“Tôi là đói đến ngất đi rồi.....” Anh lẩm bẩm nói, sức nặng cả người đều dồn trên người Ôn Tĩnh.

Anh không chịu nổi nhất là đói bụng..... Vừa rồi lại gây chiến một phen, thể lực nghiêm nhiên cạn kiệt, sau khi đỡ xuống thân kinh phòng bị, khí lực phảng phất như bị rút hết, cảm giác đói khát vượt biển qua núi mà đến, vết thương gì anh cũng không để vào mắt, điền đầy bụng mới là chuyện quan trọng.

“Anh đang nói chuyện cười sao?” Cô không thể tin mà nhìn anh.

“Cậu mang tôi đi ăn cơm trước đi, không phải tôi đang nói chuyện cười đâu.” Anh rõ ràng đang nhắm mắt lại, ngay cả nói chuyện cũng lười.

Sau một giây run sợ, khóe môi Ôn Tĩnh hơi nhợt nhạt cong lên, tảng đá lớn trong lòng tựa hồ được dỡ xuống.

Cô lấy tay nhẹ sờ đầu của anh, như là đau lòng vì anh, hoặc như là cảm tạ anh. “Đi thôi, lần này vẫn là tôi mời khách.”

“Ông.” An Thần Xán đáp một tiếng.

Cuối cùng cô cũng bật cười, quả thật là không có biện pháp nào với anh.

Có lẽ..... Sau này, cô sẽ dần dần quen với sự tồn tại của người này.....

5. Chương 5

Đến khi hai người trở lại nội thành, An Thần Xán cũng ăn uống no đủ, sau khi khôi phục lại nguyên khí tràn trề thì đêm cũng đã về khuya .

Bệnh viện đã sớm đóng cửa nghỉ khám, anh cũng không muốn đi đến bệnh viện. Ôn Tĩnh lo lắng, suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Nhà tôi ở gần đây, hay là anh đến nhà tôi bôi thuốc, sau đó tôi sẽ lái xe đưa anh trở lại bãi đỗ xe ở rạp chiếu phim.”

Khuôn mặt An Thần Xán sáng lên, lập tức gật đầu đồng ý. Nghĩ đến sắp được đi đến nơi ở của Ôn Tĩnh , anh hoàn toàn không thể ngăn lại nụ cười đang khuếch tán của mình, đột nhiên cảm thấy bị thương thật đáng giá, gián tiếp kéo gần tình bạn của hai người lại.

Vì thế anh lại ngồi lên xe moto , đi theo Ôn Tĩnh về nhà .

Nhà Ôn Tĩnh cách “Lãng mạn nhất thế kỷ” không xa, là một căn phòng thuê khá rộng , xung quanh nhà là các bậc thềm đều nhau, còn bên trong phòng thiết kế lầu trong lầu, một phòng, một phòng khách, một phòng tắm, không gian cũng xem như rộng rãi, bài trí gọn gàng sạch sẽ, làm cho chính thể căn phòng trở nên tốt đẹp .

“Quấy rầy rồi.” Sau khi anh đi vào nhà Ôn Tĩnh, lập tức thấy thích không gian riêng tư không lớn không nhỏ này.

Trong phòng khách nhỏ bày biện hai chiếc ghế sofa cùng chiếc bàn vuông màu trắng, một cánh cửa sổ được mở hé ra, gió lạnh ban đêm liền thổi vào. Tủ lạnh giản dị đặt trên chân đế, bàn ăn màu vàng nhạt được đặt gọn ở một góc, lại gần hai bước liền thấy một bậc thang bằng gỗ , bậc thang kéo dài lên tới lầu hai, chắc là phòng ngủ của Ôn Tĩnh .

“Tôi ở một mình , anh không cần câu nệ , cứ tùy tiện ngồi” Cô tùy tay bỏ ba lô xuống, lấy từ trong tủ lạnh ra một ít đá bọc vào trong khăn mặt, đưa cho An Thần Xán:“Đá có thể làm tan vết sưng .”

“Cám ơn.” An Thần Xán nhận lấy khăn mặt , đặt lên má bên trái, cảm giác đau đớn đã giảm nhiều .

Anh đi vào phòng khách nhỏ , rất nhanh đã bị một tủ đồ xoay tròn làm hứng thú . Cái tủ tròn này ước chừng cao gần bằng một người, bốn bên đều có thể mở ra để lấy đồ , nhìn bên trên không thể đếm được là có bao nhiêu tác phẩm hoạt hình :“Cậu có thật nhiều phim hoạt hình .”

“Àn, có muốn mượn xem không ?” Cô lấy thuốc trong tủ y tế để ra bàn , lấy ra các loại thuốc, đồ dùng chữa bệnh còn có bông băng. “Lại đây bôi thuốc trước đi.”

An Thần Xán buông chiếc đĩa ra , ngoan ngoãn ngồi vào sô pha. Khóe miệng và trán của anh đều có vết thương , khóe mắt cũng bị xước da, cho nên anh nhắm mắt chờ đợi Ôn Tĩnh bôi thuốc.

Ôn Tĩnh quỳ một gối trên sô pha, một tay nhẹ nhàng cầm của anh , một tay cẩn thận rửa sạch miệng vết thương cho anh, bôi làm sao để không bị chảy nước xuống, thật cẩn thận để mặt anh ta không biến thành mặt mèo .

Bởi vì hai người tiếp xúc ở cự ly gần, nên hô hấp An Thần Xán rõ ràng dồn dập không ổn, bên tai dần dần nóng lên, ngay cả những nơi được Ôn Tĩnh đụng chạm cũng như bốc cháy..... Làm cho tim anh đập nhanh hơn, huyết áp tăng cao .

Anh không rõ tim mình đập nhanh vì nguyên nhân gì, cho dù là anh từng bái Trình Sở Hoàn nhưng khi dựa vào gần như vậy cũng không có loại cảm thụ này, Trình Sở Hoàn kia dù có tuấn mạo tà mị mê người nhưng khi ở trước mặt anh cũng không có tác dụng gì , vì sao sự tồn tại của Ôn Tĩnh lại mang đến cho anh cảm giác đặc biệt như vậy ?

“Thân thủ anh khá tốt, đã từng tập luyện qua sao?” Cái loại võ thuật không thông thường này, bình thường chỉ có trong phim ảnh mới thấy được. Ôn Tĩnh mở miệng đánh võ trầm mặc .

An Thần Xán hoảng sợ, nhanh chóng đuối suy nghĩ lung tung trong đầu đi.

“Nhà của tôi có mở đạo quán võ thuật .” Anh nhìn thẳng môi Ôn Tĩnh khi nói chuyện, cánh môi mê người kia lại làm trái tim anh đập thình thịch không ngừng.

“Ách..... Sẽ không phải là giáo sư vịnh xuân quyền chứ?” Cô trêu ghẹo nói.

“A, không phải, nhưng cũng có điểm giống vậy.” Nhớ tới nghề nghiệp của gia đình, anh thở dài. “Từ nhỏ ba tôi liền huấn luyện trẻ con trong nhà học võ thuật Trung Quốc, đây là kế thừa từ tổ tiên cũng muốn các đời sau kế thừa tiếp. Nói thật, tôi một chút hứng thú cũng không có, lúc mới luyện tập xương cốt toàn thân như bị bẻ gãy, nếu không phải máu đọng thì là bị thương, khi cùng các sư huynh luận bàn đều bị đánh cho tơi tả, mãi đến khi ở trường học tôi bị trấn lột, mới phát hiện quyền pháp nhà mình dùng rất được, ít nhất chỉ cần tôi không muốn, người bên ngoài sẽ rất khó lại gần tôi, vì thế tôi bắt đầu tăng cường luyện tập phòng vệ, thời gian lâu dần, kỹ xảo né tránh của tôi còn cao hơn kỹ thuật đánh nhau rất nhiều.”

“Vậy sao anh lại bị chịu oan một quyền?” Cô bắt màn võ nhẹ má trái của anh, anh lập tức rên đau .

Cô rất cục biết bí mật vì sao anh rõ ràng đã hai mươi tám tuổi mà chạy một trăm mét còn có thể có thành tích nổi trội xuất sắc như vậy – đó là võ thuật giúp bước chân của anh rất nhẹ nhàng, thực lực rất cao nha.

“Đau.....” Anh chuyển mắt sang một bên, bộ dáng đáng thương mở miệng nói: “Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi đánh nhau với nhiều người như vậy, căn bản không nắm chắc mười phần có thể an toàn trở ra, huống chi bên người còn có cậu..... Ách..... Ý tôi là cậu cùng đám học sinh Cho nên tôi không muốn mạo hiểm, nếu tôi bị đánh một quyền mà có thể bình ổn xung đột thì rất có lời.”

Tên này thiếu dây thần kinh sao, nói đến cùng vẫn là vì suy nghĩ cho người khác. Cô nhìn anh không nói gì, ngoại trừ đau lòng vì anh ngu đần ra, cũng ảo não chính mình yếu đuối, so với người đàn ông chân chính, cô quả nhiên còn cách một khoảng.

“Lần sau đừng như vậy nữa, tôi không muốn thiếu anh nhiều.” Cô dán băng cá nhân lên miệng vết thương của anh, thu dọn thuốc rồi rời khỏi sofa, đem cất lại vào trong tủ .

“Tôi cũng không muốn cậu nghĩ vậy .” Anh đứng dậy, thất vọng đi theo sau cô.

“Nhưng là lương tâm tôi sẽ bất an.” Cô đi đến chỗ cất thuốc rồi lại quay lại.

“Chúng ta là bạn bè mà , bạn bè vốn nên giúp đỡ lẫn nhau.” Anh giải thích một cách tự nhiên.

Cô xoay người, nhìn anh :“Anh thật sự coi tôi là bạn sao?”

Đối mặt vẻ mặt nghiêm túc của Ôn Tĩnh, anh tự nhiên có một tia chột dạ. “Phải.....”

“Cho nên bất luận giới tính của tôi là gì, tình bạn của chúng ta cũng sẽ không thay đổi đúng không ?” Cô không biết anh có thể ột đáp án cam đoan gì nhưng là nếu không hỏi sẽ không thể an tâm hoàn toàn.

“Nếu cậu là con gái Tôi sẽ” Chỉ là tưởng tượng Ôn Tĩnh biến thành con gái, anh liền không nhịn được mỉm cười vui vẻ lộ ra hàm răng trắng .

“Àn?” Cô tiến gần anh một bước, muốn hỏi cho rõ , trong lòng bỗng cảm thấy không yên mà không biết vì sao.

“Tôi sẽ yêu cầu cậu báo đáp tôi.” Anh cười ngu đần .

“Báo đáp như thế nào ?”

“Lấy thân báo đáp đi!” Bingo, đáp án hoàn mỹ không sót mẻ .

Đây là muốn ăn đậu hũ của cô sao? Cô hỏi nghiêm túc như vậy mà anh ta lại trả lời cho có lệ. Ôn Tĩnh nheo mắt lại, cười gượng hai tiếng, tay trái ra một quyền hướng thẳng vào mắt anh công kích, nghĩ rằng muốn dọa anh, xem như trả thù, dù sao anh cũng sẽ phát hiện ra .

Nhưng An Thần Xán phản ứng theo bản năng nâng tay lên bắt được cổ tay ra quyền của cô , làm giảm đi lực của cô rồi sau đó mới lùi lại hai bước , cánh tay của cô bị anh cầm lấy , lão đảo không đứng vững lại hướng anh đánh tới, thẳng tắp cùng anh đánh vào cùng nơi, anh nhất thời không nâng được thân thể của cô lên, không đứng vững làm cho hai người song song ngã về phía sau –

“Ai nha!” An Thần Xán khê kêu một tiếng. Vì không để cho Ôn Tĩnh bị thương, anh ôm Ôn Tĩnh vào trong ngực, làm cho chính mình thành kẻ đáng thương, lưng cùng sàn phát ra âm thanh va chạm thật lớn.

Trong phút chốc hai người đang ngã xuống đất, Ôn Tĩnh đập vào mũi của anh, cánh môi cọ qua miệng anh , cuối cùng dừng lại ở cằm anh, đây đại khái là hai người thân mật tiếp xúc cảm kị nhất. Đầu An Thần Xán đã sớm bị khiếp sợ trở thành trống rỗng, cảm giác từ môi đến cằm đều nóng nóng, còn có một chút ẩm ướt.....

Ôn Tĩnh ý thức được hai người có một tư thế vô cùng ái muội , vội vàng cố hết sức bò dậy. Cô được An Thần Xán bảo hộ trong ngực , bình yên vô sự không có chút thương tổn nào , nhưng anh sẽ không may mắn như vậy.

“Anh không sao chứ?!” Cô thấy máu từ mũi của An Thần Xán chảy ra không ngừng, vội dìu anh ngồi dậy, nắm mũi của anh . “Ông trời! Anh chảy máu mũi! Phải nhanh cầm máu mới được.”

“A?” Anh còn đang trong hoảng hốt, nâng tay lên lau, quả thật là một mảnh đỏ tươi. Khó trách dính dính , ướt ướt Trong đầu lại hiện lên xúc cảm khi Ôn Tĩnh cùng anh hôn môi , anh mặt đỏ tai hồng cúi mặt .

“Rất đau sao?” Trong lòng cô tràn ngập áy náy, thấy anh không nói, nghĩ rằng anh đau đến mức không muốn nói chuyện. “Không phải anh giỏi nhất là phòng vệ sao , sao lại không đỡ? Cứ không lưu tình mà đẩy tôi ra là được mà !”

Cho dù không gian bên trong quá nhỏ, anh không có nơi tránh , nhưng chỉ cần giống như đối phó với mấy tên côn đồ là được, đánh lui cô không phải sẽ không có việc gì sao!

“Yên tâm, tôi không đau.” Anh bình tĩnh, mỉm cười an ủi Ôn Tĩnh. “Nguy hiểm thật , may mà cậu không bị thương, bằng không tôi nhất định sẽ rất buồn .”

Anh quả thật có thể xoay tay chống cự lại quyền của Ôn Tĩnh, nhưng sẽ có khả năng làm hại Ôn Tĩnh đánh vào bên cạnh bàn ăn hoặc ngăn tủ, cho nên anh lựa chọn lui ra phía sau đánh tan khí lực của Ôn Tĩnh , kết quả ngoài ý muốn lại làm mất cân bằng của Ôn Tĩnh, nguy hiểm thật, may mà anh ôm cậu ấy, nếu không hại Ôn Tĩnh vì vậy mà bị thương, anh nhất định càng thêm tự trách mình .

“Thực xin lỗi.” Cô thực đáng chết, ngàn vạn lần không nên đánh anh, cô thật sự là kém cỏi.

Anh nhìn vẻ mặt sốt ruột áy náy của Ôn Tĩnh, vỗ nhẹ đầu mình . “Sớm biết vậy tôi liền ngoan ngoãn bị đánh, dù sao cậu chỉ là dọa tôi, sẽ không đánh nặng tay. Đều do thần kinh võ thuật của tôi phát tác , bằng không kết cục cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy. Cậu bị ngã không bị thương chứ ?”

“Hoàn toàn không có.” Ôn Tĩnh chỉ cảm thấy đầu cùng miệng bị người va chạm vào có chút đau, cho nên cô theo bản năng lau miệng .

“A Tĩnh.....” An Thần Xán thấy động tác của Ôn Tĩnh , lại nghĩ tới hình ảnh cảm kị lúc nãy, một cỗ nhiệt khí bốc lên hai má: Tần suất đập của tim đều sắp hơn một trăm.

“Kỳ lạ, vừa rồi không phải đã cầm máu sao , như thế nào lại chảy nhiều vậy ?” Ôn Tĩnh nghiêng đầu buồn bực.

“Phải, phải không.....” Anh xấu hổ cong cong mặt, căn bản không rõ máu mũi chảy không ngừng là vì va chạm hay là do được Ôn Tĩnh hôn môi mà quá mức rung động.

“Anh giữ mũi đi , tôi đi lấy khăn lạnh chườm hai bên sườn mũi, sẽ cầm máu rất nhanh.”

“Nha, được.” Nếu chuyện này truyền ra ngoài, khẳng định anh sẽ bị đám bạn bè chê cười.

Ôn Tĩnh lại vội vàng đi lấy khối đá, cẩn thận chăm sóc cái mũi của An Thần Xán, mãi đến khi máu mũi anh không chảy nữa mới thôi, nhưng vết máu khô trên mặt cần phải lau sạch .

“Anh cần rửa mặt một chút .” Cô đi đến phòng tắm, bật đèn giúp anh.

Anh đứng dậy, liếc mắt nhìn Ôn Tĩnh một cái, ngạc nhiên đến phát sợ . Tiếp theo, anh ba bước làm thành hai bước tiến lên, túm bả vai Ôn Tĩnh, ngữ khí kích động nói: “Cậu bị thương sao?!”

Cô bị hoảng sợ, lắc đầu. “Không có, tôi căn bản không bị thương.”

“Nhưng là cậu chảy máu! Muốn đi bệnh viện hay không?” Anh lo lắng đến mức lông mi đều nhăn lại .

“Tôi chảy máu chỗ nào? Anh hoa mắt rồi.” Cô cảm thấy không thể nào hiểu được , thân thể một chút đau đớn cũng không có, làm sao có thể chảy máu. Huống hồ vừa rồi anh ta mới phun ra một lượng máu mũi lớn như vậy cũng không muốn đi bệnh viện.

“Bộ ngực của cậu, nha không, phải nói là trên quần áo có vết máu.” Thần thái anh còn thật nghiêm túc mà nói, định đến gần mà cẩn thận xem vết máu trên quần áo trước ngực Ôn Tĩnh .

Cô sững sốt, chợt lui về phía sau một bước, đẩy cánh tay anh ra, nghiêng thân hình, lòng bàn tay sờ lên vết máu trước ngực: “Hắn là vừa rồi lúc lau máu cho anh..... Không cần thận dính vào.”

“Như vậy sao.....” Anh như trút được gánh nặng thở ra một hơi, mỉm cười. “Tôi an tâm rồi.”

“Anh vào phòng tắm rửa mặt trước đi, tôi lên tầng hai thay quần áo .” Cô giả bộ trấn định, vẻ mặt bất cần mà đi lên phòng ngủ trên lầu hai, sau khi nghe được âm thanh An Thần Xán đi vào phòng tắm mới trầm trọng thở dài.

Kỳ thật không phải cô cố ý muốn giấu diếm giới tính, chỉ là từ đáy lòng An Thần Xán đã nhận định cô là nam, trước mắt cô còn chưa chuẩn bị tốt để giải thích tình huống này.

Nếu anh biết cô là nữ..... sẽ dùng ánh mắt gì để đối diện với cô ? Sẽ cảm thấy cô là người con gái có vấn đề về giới tính sao ? Hay là cảm thấy cô có bệnh tâm thần ghê tởm? Lúc đó bọn họ còn có thể hòa hợp ở chung như bây giờ không? Có khi nào ngay cả bạn bè cũng không làm được hay không?

Nghĩ đến điều này, cô tự nhiên có chút để ý..... Đây chính là nguyên nhân làm cô bất an lúc này.....

Cô luôn luôn nghĩ rằng hợp nhau thì kết bạn, không hợp ắt sẽ tách ra, cũng không để ý tới cảm nhận của mọi người xung quanh , vì sao lần này lại lo sợ không yên..... Một chút cũng không giống thường ngày ! Nếu chỉ là tình cảm bạn bè căn bản không đáng để cô phí sức cân nhắc như vậy, cùng lắm thì nói ra sự thật với anh ấy mà thôi.

Ôn Tĩnh thay quần áo sạch đi xuống lầu, quyết định muốn cho người kia thấy rõ giới tính của mình . “A Xán, tôi muốn nói với anh một chuyện –”

“Oa! Người trong ảnh chụp là mẹ cậu sao? Cô ấy thật sự là điển hình của một đại mỹ nhân.” An Thần Xán chỉ vào ảnh chụp trên giá sách, mỉm cười ca ngợi .

Mới vừa rồi sau khi anh lau sạch vết bẩn trên người xong liền trở về phòng khách, trong lúc vô tình phát hiện ảnh chụp trên giá sách, trong hình là một phụ nữ xinh đẹp yếu điệu, đứng ở dưới mặt trời ngoài đầu lại mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng.

Ôn Tĩnh giống nhau bị sét đánh ngang qua, trong phút chốc trái tim nhói đau một chút.

An Thần Xán dường như nhận thấy vẻ khác thường của cô, không hiểu lắm hỏi: “Làm sao vậy sao? Sắc mặt cậu không tốt lắm.”

“Không có gì.....” Cô miễn cưỡng khê động khóe môi,bước đi trở nên trầm trọng. “Có thể là hơi mệt.”

“Tôi tự đón taxi về bãi đỗ xe của rạp chiếu phim được rồi, cậu không cần đưa tôi đi.” Anh đi về phía trước, vỗ nhẹ vai Ôn Tĩnh :“Nghỉ ngơi sớm một chút, lần khác chúng ta lại đi xem phim.”

Anh xoay người chuẩn bị rời đi, bị một đạo lực nắm lòng bàn tay lại , trong bụng truyền đến cảm giác mềm mại , làm cho anh có chút ngoài ý muốn.

Ngay cả Ôn Tĩnh cũng sững sốt một chút, mãi đến khi cảm nhận được độ ấm của anh, mới phát hiện cô đang nắm tay anh. Là vì nguyên nhân gì khiến cô không chút suy nghĩ đã muốn giữ anh lại ? Sau khi giữ anh lại rồi thì cái gì cũng không biểu đạt được.....

Cô buông lỏng tay ra, An Thần Xán cảm thấy kỳ quái. “Cậu thật sự không bị thương sao? Giống như là lạ..... A, sẽ không phải là áy náy chứ ? Cậu yên tâm, chút vết thương nhỏ đó tôi căn bản không để vào mắt, cậu cũng đừng tự trách.”

“Bất luận như thế nào vẫn muốn cảm ơn anh .” Cái cô muốn biểu đạt căn bản không phải điều này.

“Khách khí cái gì. Cậu nhìn tôi này, mấy vết thương có phải càng làm cho tôi có chút giống con trai hơn hay không?” Anh chỉ vào vết thương trên mặt, nói giỡn.

Ôn Tĩnh nhìn chăm chú vào anh , mân mân môi. “Không, thoát nhìn giống con gái bị bạo lực gia đình.”

An Thần Xán thiếu chút nữa là té xỉu, chỉ có thể bất đắc dĩ hạ thấp hai vai. “Nể tình tôi bị thương cậu có thể ít vài câu gây tổn thương tôi hay không?”

“A Xán, chúng ta sẽ không gặp nhau một thời gian .” Cô đột nhiên mở miệng.

“Vì sao?” Anh kinh ngạc tròng tròng đôi mắt.

“Sau khi các học sinh thi cuối kỳ xong sẽ phải tập suốt mùa hè. Nghỉ hè tôi sẽ dẫn bọn họ đi Hoa Liên tập huấn.” Cô vốn không định nói cho anh biết nhưng nghĩ đến chuyện anh ấy bỗng nhiên không tìm thấy cô cùng các học sinh , có lẽ.....Anh ta sẽ có một chút mất mát.

“Đi tập huấn?” Anh nhú mồm.

“Tôi đã từng dạy ở Hoa Liên, lần này định dẫn các em ấy cùng đội điền kinh Hoa Liên thử tập huấn, lợi dụng thời gian ở chung với nhau bồi dưỡng sự ăn ý cùng tinh thần đồng đội của các em, có đối thủ cạnh tranh sẽ nhanh tiến bộ, mới có thể phát hiện sở trường của người khác cùng khuyết điểm của mình , như vậy thời gian huấn luyện mới có ý nghĩa .” Cô đã sớm sắp xếp ổn rồi .

“Cần tôi đưa các cậu đi không ?” Tuy rằng chỉ trong thời gian ngắn không gặp mặt, nhưng anh vẫn có chút luyến tiếc.

“Anh đừng thương cho tốt đi.Bọn A Nam sẽ hi vọng thấy anh sau khi khỏi hẳn .”

Trong không khí chỉ còn tràn ngập sự trầm mặc, im lặng không tiếng động.

An Thần Xán cúi đầu trầm tư trong chốc lát, gương mặt ngóng nhìn Ôn Tĩnh, nghiêm túc mở miệng: “Có thể phiền cậu một việc được không ?”

“Việc gì?”

“Trăm ngàn lần di động phải luôn mở máy, cho dù không gọi điện thoại cho tôi, cũng có thể chờ nhận điện thoại của tôi.” Câu nói này từ miệng của anh rất có hương vị của oán phụ trong thâm cung .

Ôn Tĩnh không khỏi sững sốt một lúc lâu. “Anh giống như đang dặn dò người yêu vậy .”

Anh đỏ mặt, vội vàng xua tay giải thích. “Tôi..... Tôi là sợ nhóm tiểu quỷ kia sẽ nhớ tôi .”

Xong rồi! Kỳ thật trong đầu anh căn bản không tồn tại đám củ cải kia .

Cô gật gật đầu. “Xác thực có thể. Đại khái hiện tại bọn họ thực sùng bái anh , nếu anh có thể gọi điện thoại tới để nâng cao sĩ khí cũng không tồi, tôi sẽ bật máy.”

“Cám ơn cậu !” Anh quên hết tất cả mà tiến đến ôm lấy bả vai Ôn Tĩnh , cao hứng cười ha ha.

Ôn Tĩnh lại lần nữa quét tầm mắt về phía ảnh chụp của mẹ , ánh mắt hiện lên một tia yếu ớt. “Muốn ở lại hay không..... Xem xong một bộ hoạt hình rồi hãy đi?”

Đúng rồi, cô tự nhủ, chẳng qua là cần có người làm bạn mà thôi.....

“Được! Tôi vừa mới thấy bộ phim ”tử thần” mới nhất , xem cái đó đi.”

Kỳ thật không phải anh không phát hiện Ôn Tĩnh để lộ ra tin tức, anh tuy rằng trì hoãn, nhưng đối với Ôn Tĩnh, anh luôn trăm phần trăm ở trạng thái miễn cảm cao. Ôn Tĩnh thực rõ ràng cần anh làm bạn, cho dù cuối cùng Ôn Tĩnh không mở miệng yêu cầu hoặc là lấy chổi đuổi anh đi, anh vẫn sẽ nghĩa vô phản cố* tìm cơ ở lại.

*nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước, kiên quyết, đấu tranh tới cùng.

“Tôi đi lấy.” Cô mỉm cười, lấy CD trên tủ xuống. Lần đầu tiên phát hiện có người ở bên làm bạn, những chuyện uất ức sẽ cảm thấy thoải mái .

Không gian có anh ta tồn tại tựa như trong đêm tối xuất hiện ánh sáng trời, chói mắt lại mê người, vừa ấm áp lại trấn an lòng người, như tên của anh ta vậy.

Về phần của giới tính của cô Vẫn là một thời gian nữa mới nói cho anh ta vậy..... Một ngày nào đó anh ta sẽ tự phát hiện.

An Thần Xán cơ hồ đã quên trên thế giới còn có nghỉ hè – loại ngày nghỉ này chỉ có học sinh mới có. Dù sao anh đã rời khỏi thời học sinh rất lâu rồi, nhưng là lần này anh đem lịch nghỉ hè của đội điền kinh trường cấp ba Tường Nghĩa nắm rõ rành mạch.

Đầu tiên đội điền kinh sẽ đến trường cấp ba Tung Lí ở Hoa Liên tập huấn trong mười ngày. Mười ngày sau, trở về nghỉ ngơi hai ngày, lại chuẩn bị học phụ đạo hè. Đương nhiên, học kỳ sau vẫn đẩy mạnh luyện tập không hề gián đoạn, tiếp đó là khai giảng , rồi sẽ đến cuộc thi điền kinh vào mùa thu .

An Thần Xán tự nhiên cũng hiểu được áp lực của Ôn Tĩnh, giống như đi tập huấn lần này, trường học căn bản không trợ cấp, ngoại trừ phí sinh hoạt do học sinh tự trả ra, còn lại đều là giáo viên tự bỏ tiền túi.

Anh muốn ở bên cạnh Ôn Tĩnh nhiều hơn, cùng nhau chứng kiến thành quả cố gắng của các học sinh, đáng tiếc anh không thể bỏ lại công việc của mình, lại không dám tùy ý gọi điện thoại làm phiền Ôn Tĩnh.

Đến nỗi ngày đầu tiên Ôn Tĩnh rời đi ,cuộc sống của anh tựa hồ mất đi trọng tâm không thể cân bằng, đi làm luôn cạn sạch sức lực,sau khi tan tầm không có chỗ để đi, tự nhiên lại bắt đầu tưởng niệm đến thời gian báo danh tại sân thể dục của trường cấp ba Tường Nghĩa .

Rồi cũng đến ngày hôm sau, khi đang cùng các chủ quản họp, nhưng tâm tư của anh đã đi xa, mở laptop ra lại vụng trộm tra vị trí của đội huấn luyện cùng các điểm du lịch gần đó .

ật mình ngăn người tới ngày thứ ba, trong đầu anh toàn hình ảnh của Ôn Tĩnh , còn có đủ loại kiểu dáng vẻ mặt của Ôn Tĩnh, ngay cả Hách Thần chạy tới nói với anh tình dầu dùng thật không tồi, anh cũng không có tâm tình để ý .

Tâm phiền ý loạn đến ngày thứ tư, anh cầm di động lên rồi lại buông xuống mấy lần, từ một nơi bí mật gần đó, một mình luyện tập cách hỏi thăm ân cần, lại bị Trình Sở Hoàn phát hiện. Trình Sở Hoàn không nói hai lời, gọn gàng tiến lên, thay anh ấn nút gọi điện, anh nhanh chóng đem điện thoại tắt đi, hô lớn: “Lúc này cậu ấy không tiện nghe điện thoại!”

Ngày thứ năm không nhận được , rốt cục vào ban đêm anh cũng gọi điện thoại , bất an không yên nằm trên giường lớn trong phòng ngủ , rất sợ sẽ quấy rầy Ôn Tĩnh.

Điện thoại chỉ vang một tiếng, đối phương liền nhận điện thoại .

“Uy? Tôi là A Xán.” Tim anh đập rất nhanh, thật cẩn thận mở miệng.

“Tôi biết.” Ngữ khí của Ôn Tĩnh nghe qua không phải thực vui vẻ.

“Nhóm tiểu quỷ đều nghỉ ngơi rồi sao?” Hiện tại là 10 giờ rưỡi tối, các học sinh đã luyện tập cả ngày cũng có thể rửa mặt đi ngủ rồi.

“Àn.” Thản nhiên trả lời.

“Cậu đang ở bên ngoài?” Anh nghe thấy được tiếng gió ào ào .

“Đúng .” Lại là một câu trả lời ngắn gọn có lực .

“..... Cậu có vẻ không cao hứng. Là gặp chuyện gì không vui sao ?” Anh chỉ đoán được lý do đó thôi, cùng đội diễn kinh tránh không được liên quan.

“Không có. A Nam lại phá kỉ lục , các học sinh khác cũng độ tiến bộ trên diện rộng , mọi người đều trong trạng thái rất khá, tôi không có chuyện gì phải không vui cả .”

“VẬY.....” Anh không thể nghĩ ra được nguyên nhân khác.

“Mấy ngày nay anh bề bộn nhiều việc sao?” Giọng điệu của Ôn Tĩnh có chút nghi ngờ.

“Không có.” Cũng không có bận rộn chuyện gì.

“Đó là ai kêu tôi phải tram ngàn lần luôn bật máy, kết quả năm ngày mới gọi điện thoại , anh là cố ý chính tôi sao?” Phone truyền đến tiếng hừ nhẹ .

“Ách..... Sẽ không phải là cậu luôn chờ tôi gọi điện chứ?” Cho nên điện thoại vừa vang liền lập tức nghe máy. Nghĩ đến đây, An Thần Xán không tự giác thoải mái quay cuồng ở trên giường.

“Khụ khụ, đương nhiên không có.” Những lời này bị nước miếng nòng đến, chứng tỏ thật sự.

“A Tĩnh, tôi nói cho cậu nghe, Đài Bắc thiếu cậu , trở nên thực im lặng.” Tựa hồ là có chút tịch mịch. Anh ghé đầu lên gối, còn nghiêm túc oán trách.

“Đài Bắc náo nhiệt như vậy, anh thân là quản lý nghiệp vụ , bạn bè khẳng định không ít, sao còn nói dối.” Ôn Tĩnh ở xa mãi tận Hoa Liên , ngồi ở cầu thang bên ngoài ký túc xá học sinh, ngửa đầu nhìn ánh trăng, bên môi như vô ý nở một nụ cười.

Năm ngày naydi động của cô chưa từng rời khỏi người, cũng không phải ý nghĩ đặc biệt gì, chỉ là lo lắng bỏ lỡ cuộc điện thoại của anh, cho dù không thể lập tức nghe điện thoại, cũng có thể biết khi anh gọi điện thoại tới. Cái gọi là trong lòng có chờ mong chính là như vậy sao..... Biết rõ không nên có ý nghĩ này, nhưng vẫn không khắc chế được chính mình, càng là làm bộ như không thêm để ý, càng là không thể bỏ qua cảm giác dưới đáy lòng .

Nếu nói không nghĩ tới anh tuyệt đối là nói dối. Anh có biểu tình hồn nhiên thú vị, tươi cười sang sảng, cách nói chuyện vô tội đáng yêu, luôn hấp dẫn sự chú ý của cô, vì tăng thêm gia vị cho cuộc sống bình thản, cô đều hoài nghi có phải phòng tuyến của mình đã sắp bị anh đột phá mà xâm nhập vào rồi hay không.

Không thể cứ tiếp tục như vậy. Cô không thể ỷ lại nhiều hơn, cô sợ hãi thứ tình cảm đang bắt đầu.

“Tôi cũng không nói rõ được, dù sao chỉ là thật sự trống rỗng đáng sợ.” Anh ăn ngay nói thật.

Cô tại đây im lặng trầm mặc chốc lát. Gần đây An Thần Xán nói chuyện càng lúc càng rõ ràng. Anh ta biết mình đang nói cái gì không? Chỉ có cô biết, anh ta căn bản không phát hiện cô là nữ mới phải, vậy thì vì sao trong giọng nói của anh ta đều chứa đầy quan tâm của một người yêu? Cô nhận không nổi, cũng không có phúc nhận.

“A Xán, anh có nghe thấy tiếng ếch kêu không ? Cảnh vật bên này thực im lặng, âm thanh của thiên nhiên nghe rất rõ ràng , ánh trăng cùng sao cũng đặc biệt xinh đẹp.” Cô chuyển đề tài.

An Thần Xán dựng lỗ tai lên , mỉm cười. “Có nha! Vậy cuối tuần tôi đến tìm mọi người được không?”

Cô ngẩn người, quả quyết cự tuyệt. “Không được! Ách..... ý của tôi là không tiện.”

Cô không thể lại thỏa hiệp, tốt nhất lập tức từ chối anh, nếu không chuyện sẽ có khả năng phát triển vượt qua phạm vi khống chế của cô.

“Nha.....” Ngữ điệu rất thất vọng: “Tôi nghĩ nhóm tiểu quỷ sẽ rất hoan nghênh tôi.”

“Dù sao vài ngày nữa chúng tôi cũng trở về rồi, gặp ở sân thể dục của trường cấp ba Tường Nghĩa, ngủ ngon.” Cô vội vàng cúp điện thoại, rất sợ anh lại sử dụng tuyệt chiêu đáng thương, đến lúc đó cô liền không thể nhấn tâm cự tuyệt.

Cô nhìn bầu trời thở dài, nắm chặt di động trong tay . Nhìn những ánh sao xán lạn trên bầu trời đêm như hiện ra biểu tình mất mát ảo não của anh sau khi bị cô cự tuyệt, cô không tự giác mân mân môi.

Nếu An Thần Xán thật sự đến Hoa Liên, có lẽ có thể khích lệ các học sinh càng thêm liều mình biểu hiện bản thân, đại khái là một chủ ý không tồi Chỉ là, cô có thể bình thản ung dung mà đối diện với anh sao?

Kết quả, ngay sau hôm bọn họ gọi điện thoại ,cục khí tượng thông báo tin tức cuối tuần sắp có bão đột kích, vùng núi phía đông phải đề phòng nghiêm ngặt khi có mưa to, làm tốt công tác chuẩn bị phòng tránh .

Ôn Tĩnh xem dự báo thời tiết, cảm thấy bất đắc dĩ. Vốn cô nghĩ cuối tuần cùng đội chủ nhà - đội điền kinh Tung Lý thi đấu một trận hữu nghị , xem ra phải thi sớm hoặc hoãn lại Cô tóm tắt lịch trong mấy ngày tới, nhìn đi động, không có ai gọi , cô muốn gọi đi..... Lại không ấn nút được.

Cuối cùng, cô quyết định tắt máy, ngăn chặn tất cả tạp niệm, bức bách mình phải chuyên tâm, càng chuyên tâm hơn nữa.

Đang muốn ấn nút tắt máy thì di động nhận được một tin nhắn, chính là tin của An Thần Xán. Cô lập tức mở ra đọc –

Tĩnh, có bão. Không biết chỗ các cậu có an toàn không ? Hôm nay tôi đến “Lãng mạn nhất thế kỷ”, Du Vũ nói cho tôi biết, so với việc gọi điện thoại thì gửi tin nhắn để quan tâm đến đội điền kinh cậu sẽ tiện hơn, cho nên tôi quyết định dùng cách gửi tin nhắn để liên lạc với cậu . Nhưng là..... Tôi phát hiện, không nghe được giọng cậu thật đúng là rất chán, cũng không biết cậu có trả lời hay không, hiệu quả thật không tốt, cho nên tôi sẽ lại gọi điện thoại, cậu trăm ngàn lần đừng tắt điện thoại!

Cô mới đang định tắt máy, đây có được xem như tâm linh tương thông không? Dùng tin nhắn liên lạc tựa hồ là một phương pháp tốt , ít nhất không nghe thấy giọng của anh ta sẽ không phải suy nghĩ nhiều .

Cô rất nhanh gửi lại một tin nhắn.

Nơi này hết thấy đều tốt , trong thời gian này dùng tin nhắn liên lạc xác thực có vẻ tiện hơn .

Vì thế, bọn họ bắt đầu nhắn tin với nhau .

Tin nhắn tốt ở chỗ có thể xem lại nội dung mình coi trọng, xem đi xem lại, sau đó ngáy ngốc cười trộm phỏng đoán tâm tư đối phương . Mặc cho thời gian có cách xa đến cỡ nào, khi đọc lại nội dung những tin nhắn này thì trí nhớ vẫn rung động như lúc nhắn tin đó.

Cho nên An Thần Xán cơ hồ coi tin nhắn như đang nói chuyện phiếm, tất cả những việc vặt vãnh lung tung gì cũng đều nói với Ôn Tĩnh; nhưng Ôn Tĩnh lại là không quá mức nhiệt liệt đáp lại, ngẫu nhiên mới có thể trả lời một hai tin nhắn, có điều mỗi khi cô xem tin nhắn đều đã lơ đãng lộ ra nụ cười mà không biết.....

Thời gian trong nháy mắt trôi qua, tối thứ sáu đã đến, phía đông mưa to gió lớn, dự báo thời tiết nói bão đã chuyển đến Đài Trung , hành trình quét qua toàn bộ Đài Loan, tiến vào khu Hoa Đông.

Trường cấp ba Tung Lý đối mặt với bão đã làm tốt phương án đề phòng , nhưng vì dự phòng tình huống các học sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên trong hai ngày bão xâm nhập này tạm thời không cho đội điền kinh đến trường huấn luyện.

Mà đội điền kinh trường cấp ba Trường Nghĩa cũng chuẩn bị tốt lương khô, tính tá túc trong ký túc xá học sinh mà kháng chiến. Những bài tập trong kỳ nghỉ hè mà trước đó Ôn Tĩnh kêu mọi người mang đến lúc này thật phát huy tác dụng, mặc dù cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng vẫn an phận hoàn thành bài tập.

Hoa Liên gió to mưa lớn,cửa sổ ký túc xá bị gió thổi trúng làm rung động, thậm chí bên trong mất điện tối đen một lúc, vài nam sinh nhện không được kê kê lên, có người bắt đầu đề nghị kể chuyện ma .

Ôn Tĩnh thật sự chịu không nổi đàn tiểu quỷ này, sau khi viết báo cáo trong khi bọn họ làm bài tập xong, cũng sẽ theo bọn họ chơi.

Kỳ quái là, hai ngày trước An Thần Xán còn ân cần dạy bảo cô khi trời trở bão phải cẩn thận một chút, sao hôm nay bão đến, ngược lại không gọi một cuộc điện thoại hay nhắn một tin nào vậy? Cô theo quán tính sờ sờ túi , không có rung Cô cười cong khóe môi, đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, cô thế nhưng đang chờ đợi lời quan tâm của anh, còn bởi vậy mà cảm thấy mất mát.....

Cái cô gái có tâm cơ Tổng Du Vũ kia, lại đi chỉ An Thần Xán cách dùng tin nhắn để liên lạc với cô, sẽ không phải là muốn thấy cô bị quản lý chứ..... Thật sự là thất sách, thì ra người dụ cô vào bẫy là cô ấy a

Cô lấy di động ra , chờ dẫn tắt máy di động . Không kỳ vọng sẽ không thất vọng, tắt máy xong,tâm tính không bình thường cũng đều khóa lại hết.

Đến đêm, cuối cùng Ôn Tĩnh cũng được một đám học sinh sức sống quá dư thừa vào giường ngủ, chính mình cũng trở lại phòng ở tầng một trốn vào ổ chăn chuẩn bị ngủ, thực đáng tiếc..... Cô thế nào cũng ngủ không được, lăn qua lộn lại, trong lòng luôn không rõ, cũng không biết đã qua bao lâu, vẫn là không hề buồn ngủ.

Vì thế cô đứng dậy, đi đến đại sảnh của ký túc xá bật đèn lên , rót một chén nước uống cạn, cảm xúc cũng lắng đọng lại.

Cốc cốc cốc.

Cô nghe thấy âm thanh kỳ dị ,chậm rãi quay đầu, bên ngoài cửa sổ bằng kính ở đại sảnh , có một người con trai đang đứng chập vập đến cực điểm, tuy rằng toàn bộ quần áo của anh đều ẩm ướt, tóc lúi thúi, nhưng khuôn mặt nhu hòa, tươi cười sang sảng vẫn sáng chói đến lóa mắt như trước.

Ôn Tĩnh ngây ra như phỗng nhìn anh,chén trà trong tay thiếu chút nữa đã rơi xuống.....

6. Chương 6

An Thần Xán phải gõ cửa sổ vài lần Ôn Tĩnh mới phục hồi lại tinh thần , vội vàng đi mở cửa chính của ký túc xá.

Anh ướt sũng đi vào bên trong, trên tay còn mang theo mấy túi này nọ, thỉnh thoảng đánh một cái hắt xì thật lớn. “Ắt xì!”

“Sao anh lại tới đây?” Cô hoài nghi cảnh trước mắt là một giấc mộng, anh không thể xuất hiện ở đây.

“Tuy rằng cậu bảo tôi đừng tới, nhưng là bão tiến thẳng vào Hoa Đông , làm tôi có chút lo lắng..... Cho nên muốn đến xem các cậu.” Anh chà xát cái mũi, lộ ra hàm răng trắng bóng. “Điện thoại của cậu khẳng định là hết pin rồi phải không! Thật là không đúng lúc, tôi gọi thật nhiều cuộc như vậy cũng không được, còn tưởng rằng phải ngủ ở bên ngoài rồi chứ.”

“Nếu tôi không dậy uống nước, anh phải tính làm sao?” Ôn Tĩnh theo dõi anh, nắm chặt cái chén trong tay.

An Thần Xán căn bản là một tên ngốc, nhìn những túi trong tay anh, bên trong tất cả đều là lương khô, mì ăn liền, đèn pin, pin,v.v..., đều là những đồ dùng phòng tránh bão, anh mạo hiểm mưa gió nguy hiểm chạy tới Hoa Liên để đưa những đồ dùng mà có thể mua được một đồng ở Hoa Liên để như trở bàn tay, đây căn bản vượt quá hành vi của người bình thường, khẳng định mượn cớ này để xem như có một vương bận hoặc không thể không tới để gặp một lần..... Hơn nữa anh còn hoàn toàn tín nhiệm cô, cho rằng cô tuyệt đối không phải cố ý tắt máy, mà là di động không có pin.....

Cuộn dây rắc rối khó gỡ ở dưới đáy lòng cô, tựa hồ bị tìm ra nút thắt, chỉ cần hơi dùng một chút lực thì có thể rút ra, một tình cảm cực lực che giấu, đóng băng đã lâu sẽ bị bại lộ, cảnh báo không ngừng vang lên ở trong đầu cô .

“Ắt sẽ có biện pháp. Nhưng cuối cùng cậu vẫn dậy đó thôi.” Anh thỏa mãn mỉm cười.

Bởi vì mưa gió quá lớn, anh phải ngồi xe lửa rồi đón tắc xi để tới trường cấp ba Tung Lý, nếu Ôn Tĩnh không dậy, chỉ sợ anh phải kêu tắc xi đưa anh đi khách sạn gần đó trú tạm mất.

Ôn Tĩnh một câu cũng không nói, cầm lấy mấy túi trong tay anh, xoay người, một mạch đi nhanh đến phòng ngủ ở phía cuối hành lang.

“Cậu tức giận sao?” Anh đi theo sau Ôn Tĩnh.

“Không ngờ anh nhìn ra.” Cô mở cửa phòng ra, đặt thật mạnh những vật phẩm này lên trên mặt bàn, rồi mở tủ quần áo, mở túi hành lý ở bên trong, lấy ra một bộ quần áo khô cùng khăn mặt quảng cho An Thần Xán.

“Bởi vì tôi không để ý phản đối của cậu mà tự mình đến đây sao?” Anh nhận lấy quần áo, ảo não nhíu mày.

“Không phải vậy.” Cô cảm thấy tâm phiền ý loạn.

“Vậy thì vì sao? Nhìn thấy tôi khiến cậu mất hứng à?” Duyên của anh hẳn là không kém như vậy chứ.

“Thay quần áo đi rồi nói sau, tránh bị cảm mạo.” Cô trừng liếc mắt anh một cái.

An Thần Xán lập tức nghe lời cởi áo, lộ ra thân trên trắng nõn gầy gò, những đường cong cơ bắp rất chuẩn hiện ra trước mặt cô, cùng khuôn mặt non nớt xinh đẹp của anh thật không có chút liên quan nào. Tuy rằng anh không cường tráng, nhưng dáng người giấu dưới lớp quần áo lại tuyệt không qua loa, đại khái là có liên quan đến việc luyện võ thuật, nhưng trên người anh lại không có bao nhiêu vết sẹo cả.

“Chẳng lẽ là tôi gây phiền phức cho cậu?” Anh mặc áo sạch sẽ vào rồi, cởi bỏ nút thắt quần dài, tay lại tạm dừng một chút, sau khi cùng Ôn Tĩnh bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt lại không khỏi phấp phồng.

Ôn Tĩnh quay sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh. “Đúng vậy, anh làm cho cho tôi thấy phiền. Anh có biết hành động của anh đã vượt qua phạm vi bạn bè rồi hay không?”

“Nhưng tôi đối với bạn bè luôn luôn đều thực quan tâm.” Anh nhanh chóng thay quần dài thoải mái, lấy khăn mặt lau tóc ẩm ướt, cả người lại trở nên thần thanh khí爽.

“Tôi không có cách nào đáp lại quan tâm của anh.” Cô ngoái đầu nhìn lại, trong mắt lóe ra đau xót thực trầm.

Anh thấy được mặt đau thương kia, đột nhiên rất muốn gắt gao ôm chặt Ôn Tĩnh, bắt quá tay anh sau khi ở giữa không trung, lại đặt lên vai Ôn Tĩnh.

“Vậy cậu chỉ cần nhận là được.” Anh nói một cách chần chẫn.

“Không ngừng nhận cũng sẽ có lúc đầy mà tràn ra ngoài, anh muốn tôi phải làm sao bây giờ?” Cô không muốn tiếp tục như vậy nữa, không muốn để ý tới tình cảm hỗn hợp xa lạ đang tràn ngập cảm quan của cô, cơ chế phòng vệ mà cô cố gắng xây dựng không nên yếu ớt như thế.

“Nếu tràn ra ngoài, thì mỉm cười nói tiếng cảm ơn với tôi, hẳn là không khó như vậy chứ?” Anh phát ra tiếng cười rất trẻ con.

Ôn Tĩnh thỉnh thoảng bắt lấy vạt áo của anh kéo đến gần mình, để sát vào môi anh, nhưng không có hôn anh. “Chuyện tình cảm có thể đơn giản như vậy sao? Cho dù là tình bạn cũng có thể thăng hoa thành tình yêu, anh đối với tôi tốt như vậy, chẳng lẽ là thích tôi?”

An Thần Xán bị hoảng sợ, vội vàng lắc đầu. “Không phải! Chúng ta đều là nam, làm sao có thể –”

“Tôi nói cho anh biết, kỳ thật tôi là một người có hai giới tính, nói cách khác, mặc kệ là nam hay nữ cũng đều được, anh có thể chấp nhận tôi như vậy không? Vẫn còn muốn làm bạn bè với tôi sao? Nếu còn tiếp tục đối tốt với tôi nữa, nói không chừng tôi sẽ ra tay với anh nha.” Thần thái của cô còn thật nghiêm túc, một chút cũng không giống đang đùa.

An Thần Xán ngừng lại hô hấp, đối mặt với tuyên ngôn chấn động, thỉnh thoảng xảy ra cảm thấy không biết phải làm sao: “Tôi.....”

“Trả lời tôi, anh có thể chấp nhận tôi không?” Cô truy hỏi.

“Tôi..... Nhưng cậu sao lại là..... Cái này rất kỳ quái.....” Trong lúc nhất thời anh không thể tiêu hóa cách nói này, đầu trống rỗng. “Tôi đối với cậu không phải cái loại thích này a.”

Ngôn ngữ nghi ngờ cùng kinh hoàng phủ định của anh hoàn toàn tỉnh lại lý trí của Ôn Tĩnh, cô ngốc sững sờ.....

Không vui sao..... Nói cũng phải. Một người đàn ông bình thường làm sao có thể thích cô như vậy, anh ta cũng không phải đồng tính luyện ái, là cô tự mình đa tình..... Cho dù An Thần Xán biết cô là con gái, có một tia hảo cảm đối với cô, cũng không chắc có thể bao dung bộ dáng nam tính của cô.

Cô tự coi mình là con trai, vốn đã không phải là con gái bình thường rồi, hiện tại như thế, về sau cũng sẽ không thay đổi..... Cô đều không thể giải thoát được khỏi tổn thương kia, lại dựa vào cái gì muốn một người bình thường chấp nhận cô?

A, là cô cũng quá ngây thơ rồi, anh ta thích hợp với một người con gái bình thường dịu dàng, cô không xứng với anh.

“Bị dọa sao?” Cô thấy sắc mặt anh trắng xanh, phút chốc ôm bụng cười phá lên cười. “Ha ha ha! Anh còn thật nghiêm túc nha? Anh thật sự là rất dễ bị lừa!”

“Cậu gạt tôi?” An Thần Xán còn đang trong kinh ngạc, vẻ mặt si ngốc.

“Ai kêu anh vô duyên vô cớ chạy đến Hoa Liên tìm tôi, đương nhiên tôi phải dọa anh một chút, tránh cho lần sau anh lại làm ra loại chuyện dễ làm người ta hiểu lầm này.” Cô tiếp tục cười điên cuồng, chảy cả nước mắt. Cô lấy mu bàn tay lau đi, nước mắt lại rớt xuống vài giọt. “Bất quá biểu tình của anh rất kinh điển, cười chết tôi mất!”

“Có buồn cười như vậy sao? Cậu cười rất khoa trương rồi!” An Thần Xán bị cười nhạo thật sự cảm thấy không vui, bĩu môi nói: “Tôi chỉ xem cậu là bạn bè mà thôi, nào có làm ra chuyện gì làm người ta hiểu lầm đâu, cậu mới không cần đơn phương tình nguyện mà thích tôi!”

“Cái này rất khó nói nha.” Cô liên tục cười, cười đến ngũ quan trên mặt nhăn cùng một chỗ, nhưng nỗi đau trong lòng vẫn không thể đình chỉ. Chỉ cần hơi dừng lại, hốc mắt hồng hồng sẽ tiết lộ tâm tình chân chính của cô.

“Cái gì gọi là rất khó nói! Giữa hai chúng ta mới sẽ không tồn tại cái loại tình cảm kỳ quái này..... Đúng không?” Anh nhất thời có chút buồn rầu, phảng phất là đang nói thầm với chính mình.

“Anh là muốn có được cam đoan của tôi sao?” Cô vẫn cười như trước, có điều nụ cười lúc này cũng thực chua xót.

“Không phải, chỉ là muốn xác nhận suy nghĩ của cậu –”

Cô đột nhiên giơ tay lên, thề với trời: “Tôi thề, đời này chỉ cùng An Thần Xán làm bạn tốt, tuyệt đối sẽ không yêu thương anh ấy, nếu không Thiên Lôi sẽ đánh xuống, không thể –”

Ầm vang – một tia điện xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm đột nhiên ù ù rung động, mưa gió lại lớn hơn nữa.

An Thần Xán thừa cơ bịt miệng Ôn Tĩnh lại. “Có tất yếu phải thề độc như vậy không? Cậu xem Thiên Lôi thiếu chút nữa liền đánh người..... Ý tôi không phải bảo cậu thích tôi nha, nên nói thế nào đây, ý tôi là.....”

Anh đến đường cùng, đề tài xấu hổ này có thể đình chỉ ở đây hay không.

Ôn Tĩnh đẩy tay anh ra, ngó nhìn hắn, ngữ khí là bình tĩnh trước nay chưa từng có. “Vĩnh viễn chỉ là bạn bè, tôi cam đoan.”

“.....” Ngực An Thần Xán bỗng nhiên co rút rất nhanh, yết hầu đau nóng lại nói ra không được.

Cô lướt qua anh, đi tới cửa. “Phòng để cho anh ngủ, tôi đi sang phòng khác. Chờ ngày mai mưa gió giảm một chút, anh trở về Đài Bắc đi.”

Cô không có dũng khí quay đầu nhìn biểu tình của anh, chỉ lẳng lặng rời đi. Nếu đã nói ra hứa hẹn, sẽ nghĩ biện pháp thực hiện.

Vĩnh viễn..... Chỉ là bạn bè.

Cô đi đến phòng ngủ bên cạnh, sau khi đi vào trong liền đóng cửa phòng, bên trong một mảnh hắc ám, cô cũng không muốn bật đèn.

Cô dựa vào cửa ngồi xuống, hít vài ngụm khí thật sâu. Ngoài cửa sổ vẫn mưa sa gió giật như trước, nhưng phòng của cô cũng là trầm trọng yên tĩnh, cô lấy điện thoại di động ra khỏi động máy, như mong muốn nhìn thấy rất nhiều cuộc gọi đã bỏ lỡ.

Ngoài ý muốn là, hộp thư đến trong di động của cô cứ nhiên bị tin nhắn của An Thần Xán làm đầy cả! Cô không thể tin mở ra xem, ước chừng bắt đầu từ lúc tám giờ, anh gửi đến một tin nhắn đầu tin.

Tôi đang ở trên xe lửa, đang đi tới chỗ của cậu. Gọi điện thoại cho cậu không được, vốn định tự mình lái xe cho nhanh, bất quá đường quốc lộ Tô Hoa có chỗ nguy hiểm, vì để bình an gặp các cậu, tôi chỉ có thể lấy cẩn thận là thượng sách.

Rất cực cũng đến Hoa Liên. Bên này mưa gió so với trong tưởng tượng của tôi còn khoa trương hơn. Bác tài xế rất dũng mãnh phi thường, nhưng tại loại tình hình giao thông trong thời tiết không tốt này cũng làm xe bị trượt, vài lần thiếu chút nữa xe đã trượt mà bay ra ngoài, tôi siêu sợ đến lúc đó cậu phải đến bệnh viện giải cứu tôi a, thật đáng sợ. Bất quá có thể nhanh đến chỗ các cậu một chút, thì chút xe bị trượt nhỏ ấy cũng đáng.

Oa – Trường cấp ba Tung Lý thật hẻo lánh..... Còn đi xe tư nhân đắt như vậy! Tôi bị hố tiền! Quên đi..... Nghĩ đến chỉ lát nữa là có thể nói chuyện phiếm với cậu, chút tiền ấy cũng không là cái gì!

Tôi vừa mới xuống xe nhưng quên hỏi bác tài xế, cửa vào sân Tung Lý phải mở như thế nào? Hẳn là có cái nút gì đó..... Chẳng lẽ..... Tôi nhìn liếc mắt một bức tường xây bên cạnh, trên trần đổ mồ hôi lạnh.

Cô bán hàng ở cửa hàng tiện lợi gần đó tốt lắm, khi tôi đi mua lương khô thuận tiện hỏi một chút, quả thực phát hiện bên cạnh cửa nhỏ có cái nút màu đỏ, nhưng là..... Chỉ có thể ấn từ bên trong, đứng bên ngoài thì ấn không tới! Ông trời, trừ phi tôi biến thành “Lỗ phu”, thành ác ma có được cánh tay cao su mới có thể xuyên qua cửa mà ấn cái nút kia.....

Cậu nhất định không tin cuộc hành trình của tôi chật vật như thế nào đâu, tôi quyết định chinh phục tường xây bên cạnh, cho nên tạm thời đem đồ ăn vặt đặt lên trên, không ngờ trong nháy mắt lúc tôi trèo qua tường xây thì thấy một con chó lớn không sợ mưa gió mà hướng thẳng đến ngoại đi một túi lương khô..... Biết thế đầu tiên tôi đã bỏ túi lương khô vào trong người! Tuy rằng bánh bích quy có khả năng sẽ trở thành mảnh nhỏ hoặc bột phấn, nhưng còn hơn là tiện nghi cho con chó kia! Tốt rồi! Lát nữa cô bán hàng của cửa hàng tiện lợi lại gặp lại tôi rồi! Con chó đen lớn đáng giận!

Tôi đang đứng trước cửa ký túc xá, căng thẳng lâu như vậy, mưa gió càng lúc càng lớn, khung cửa ô che cũng đều gãy vài cây, ông trời cho bão thật đúng là thích gây sự, đến lúc nào không đến, sao cứ phải ngay cuối tuần này; Mà điện thoại của cậu cũng vừa lúc hết pin..... Bên ngoài rất lạnh, tôi thật đáng thương, chừng nào thì cậu mới có thể sạc pin vậy? Hay là cậu đã ngủ rồi?

Bởi vì rất nhàm chán, tôi bắt đầu lấy điện thoại di động lên mạng nghe hát, xem nào xem nào, xem tôi nghe thấy cái bài hát gì đây? Khụ khụ! Ca từ là như vậy: Em có biết hay không – Em có biết hay không – anh chờ đến hoa cũng cảm động.....

A a, ở trong lòng tôi dự định đếm đến một ngàn, nếu không ai ra mở cửa cho tôi, tôi thật sự sẽ đi đến khách sạn gần đây để nghỉ ngơi.

A Tĩnh, một ngàn của tôi đã đếm đến chín trăm chín mươi chín lần rồi, sao cậu vẫn chưa xuất hiện? [ai oán]

Cô vừa xem, vừa mỉm cười, hốc mắt lại ươn ướt, có loại cảm động không thể giải thích tràn đầy trong lòng, vì cử chỉ ngốc nghếch của anh mà cảm thấy đau xót..... Nhưng là, cho dù cô một chút quyến luyến đối với anh, cũng phải tự tay gạt bỏ hết mới được, cô..... không có cách nào khôi phục bộ dáng con gái, không có cách nào yêu đương bình thường, cũng không hy vọng xa vời một người nào đó có thể hiểu cô, chấp nhận cô, cho nên cứ như vậy đi –

Cô xem lại những tin nhắn cũ, từ lúc bọn họ bắt đầu nhắn tin cho nhau đến khi chấm dứt, quý trọng xem qua một lần..... Sau đó xóa bỏ từng tin, từng tin một, hoàn toàn không để lại dấu vết.

Vốn tưởng rằng đây là một động tác đơn giản, nhưng khi làm lại lấy đi rất nhiều thời gian của cô. Cô quăng điện thoại di động sang một bên, lấy túi ngủ ra, trả lên giường, chuẩn bị ngủ.

Cái gì cô cũng không nghĩ, cũng không có cách nào tự suy ngẫm, chỉ cảm thấy sâu trong tâm hồn có một tảng đá lớn, càng ngày càng mệt mỏi, ngực ầm ầm đau. Nếu thật sự có cái cảm giác gọi là tan nát cõi lòng, thì lòng của cô ngay từ đầu đã khâu chưa hoàn chỉnh rồi.

Mãi đến khi ánh rạng đông ngoài cửa sổ mờ hồ chiếu vào, cô mới chuyển mình, xem đồng hồ một chút, 5 giờ rưỡi sáng, cũng sắp đến lúc nên thức dậy chuẩn bị luyện tập, còn phải đánh thức đám học sinh còn đang trên giường nữa.

Cho dù thể xác và tinh thần cô đều mệt mỏi, nhưng vẫn bò dậy, khoác thêm áo khoác, rửa mặt xong, bắt đầu đến phòng của từng học sinh gõ cửa, xác nhận mọi người đều đã rời giường.

Tuy rằng bên ngoài mưa còn rơi, nhưng bọn họ vẫn phải làm động tác huấn luyện cơ bản ở bên trong, cho nên cô tập hợp tất cả học sinh ở đại sảnh. Vì ủng hộ mọi người, cô quyết định nói cho đám học sinh biết chuyện An Thần Xán đã ở trong ký túc xá; Từ sau lần anh ta đánh đuổi bọn lưu manh bị thương, các học sinh vẫn luôn nhớ anh ta.

“Các em, còn nhớ rõ chú An dũng mãnh phi thường kia chứ?” Mặc dù một đêm không ngủ, nhưng cô vẫn bắt buộc mình phải luôn giữ trạng thái tinh thần sáng láng.

“Đương nhiên nhớ rõ! Không biết gần đây chú ấy có khỏe không?” Trần Thận Nam dẫn đầu phát biểu ý kiến.

“Ngày hôm qua chú ấy đã tới đây, tính đến cổ vũ cho các em.” Lời này vừa nói khỏi miệng, các học sinh liền bắt đầu náo động.

“Vậy bây giờ chú ấy đang ở đâu?” Mọi người trăm miệng một lời đặt câu hỏi.

“Đang ngủ ở trong phòng.” Cô chỉ vào phòng ở cuối hành lang.

“Các anh em, tiến lên a! Cùng gọi chú ấy thức dậy rồi nói sau!” Trần Thận Nam bướng bỉnh dẫn theo mọi người, không để ý Ôn Tĩnh phản đối mà chạy đến trước phòng ngủ rồi không chút khách khí mở cửa phòng ra.

“Gà luộc –”

Một tiếng gọi thật to, nhưng khi nhìn thấy bên trong trống rỗng, một người đều đứng yên, nhiệt tình nhất thời tiêu giảm, mọi người hai mắt nhìn nhau, không biết An Thần Xán chạy đi đâu rồi.

Ôn Tĩnh đi theo phía sau tiến vào phòng, không thể tin được An Thần Xán lại biến mất như vậy! Cô nhìn một vòng quanh phòng, ở trên hai túi đồ ăn vặt phát hiện tờ giấy anh ta để lại –

Gửi A Tĩnh:

Thật có lỗi, hình như tôi thật sự gây phiền phức cho cậu, cho nên tôi không nói với cậu một tiếng mà đi trước, lần sau tôi cũng sẽ không làm ra hành động như vậy nữa, cậu đừng dùng ánh mắt khổ sở để nhìn tôi, tôi sẽ rất khó chịu. Đồ ăn vặt nhớ chia cho nhóm tiểu quỷ, tất cả đều là tâm ý của tôi nhớ thương bọn họ. Vẫn không có cơ hội nói với cậu, thực không đúng dịp, sau khi mọi người về Đài Bắc, tôi phải đi Nhật Bản công tác vài ngày, cho nên chúng ta tạm thời lại không thể gặp nhau. Cố lên, tôi luôn ủng hộ tinh thần cho cậu.

Gửi nhóm tiểu quỷ : Nếu mọi người biểu hiện nổi trội xuất sắc, chú An sẽ mời mọi người đi ăn Mc Donalds, phiếu ăn này phải bảo quản cho tốt, rồi cầm cup của mọi người tới tìm chú.

Cho nên anh ta là bởi vì phải đi Nhật Bản mới đặc biệt đến thăm đội điền kinh sao? Ôn Tĩnh nắm chặt tờ giấy, tâm tình ngũ vị tạp trần. Cô nhìn ngoài cửa sổ mưa đã giảm bớt, đứng bất động tại chỗ.

Muốn tìm anh ta..... Đúng vậy, muốn liều lĩnh đuổi theo đi tìm anh ta! Nhưng cô hiểu rõ cô không thể..... Cho dù trong lòng cô trào ra khát vọng mãnh liệt, vẫn là phải mạnh mẽ áp chế, thân phận của cô không thích hợp với loại tiết mục này.

“Cô giáo, gà luộc viết cái gì?” Trần Thận Nam đi đến bên cạnh Ôn Tĩnh.

“Chú ấy còn có việc, phải về Đài Bắc trước, đây là đồ ăn vặt cùng lời nhắn chú ấy gửi cho các em.” Cô cất tờ giấy của cô đi, đưa một tờ khác giao cho Trần Thận Nam.

“Oa! Mc Donalds nha! Chúng ta đương nhiên phải ăn của chú ấy một chút mới được!” Trần Thận Nam cùng các anh em cùng nhau chia sẻ, hi hi ha ha lên.

“Cuộc thi điền kinh vào mùa thu – cổ lên!” Tất cả các học sinh cùng kêu lên.

Ôn Tĩnh mỉm cười, mặc kệ là dùng cách thức nào, hành vi cùng ngôn ngữ của An Thần Xán luôn có tác dụng ủng hộ lòng người, khó trách nhóm tiểu quỷ lại thích anh ta như thế.

Bất luận sau này bọn họ sẽ dùng hình thức gì để tiếp xúc với nhau, có thể quen biết anh ta..... Thật sự là một điều rất vui..... rất vui.....

Sau khi kết thúc tập huấn, kì học phụ đạo hè làm các học sinh cảm thấy phiền toái cũng đến. Đội điền kinh vẫn tận hết sức lực tập luyện sau giờ tan học như trước kia, Ôn Tĩnh cơ hồ đem toàn bộ tâm huyết đặt trên người các học sinh.

An Thần Xán ở Nhật Bản xa xôi, ngẫu nhiên cũng sẽ gửi tin nhắn liên lạc với cô, nhưng cô cũng chưa từng nhắn trả lời lại. Khi anh gọi điện đến, cô thường thường ngóng nhìn điện thoại di động thật lâu, chậm chạp không nhận, mãi đến khi tiếng chuông di động dừng lại thì thôi.

Ngay từ đầu An Thần Xán vẫn là ba bữa đều gọi điện thoại, gửi tin nhắn ân cần thăm hỏi, sau đó số lần càng ngày càng ít, cuối cùng dần dần không c liên lạc nữa. Cô hiểu được đây là điều cô muốn, cho nên cô một chút cũng không ngoài ý muốn.

Đang lúc cô cho rằng tình nghĩa của bọn họ nhạt dần, anh đã xuất hiện – kéo vali hành lý đứng ở dưới lầu nhà cô.

Khi cô vừa tan tầm về nhà, liền thấy thân hình anh có chút mỏi mệt, giống môn thần đứng lặng tại một chỗ.

An Thần Xán vừa thấy Ôn Tĩnh, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, triển lộ miệng cười. “Thật tốt quá, quả nhiên cậu không xảy ra chuyện gì.”

Mấy ngày nay anh ở Nhật Bản đều sắp vội muốn chết, may mắn anh có liên lạc với Tống Du Vũ, mới biết được tình hình gần đây của Ôn Tĩnh, phải trả giá chính là lần sau đến ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’ nhất định phải tiêu phí tiền mua gì đó. Không sao, đồ dùng tình thú càng nhiều càng tốt, tặng lễ vật cho ai cũng thích hợp, mua nhiều cũng không sợ!

Huống hồ anh hết sức đẩy nhanh hành trình, vội vàng bay về nước, muốn chính mắt chứng thật Ôn Tĩnh khỏe mạnh không có việc gì mới có thể yên tâm, nếu không anh thật sự không nghĩ ra được Ôn Tĩnh vì lý do gì mà không liên lạc với anh, ngay cả điện thoại cũng không nhận, rất kỳ quái!

“Anh vừa xuống máy bay sao?” Cô không rõ động cơ nào khiến anh cố chấp như vậy, từ hành lý của anh thoát nhìn tuyệt đối là từ sân bay đi thẳng đến đây. Vì sao lại tới tìm cô.....

“Đúng rồi! Trực tiếp đến nhà cậu xem thử, điện thoại cậu cũng không nhận, tin nhắn cũng không trả lời, tôi có chút lo lắng.”

“A Xán..... Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời anh, cho dù là bạn bè cũng tuyệt đối không có nghĩa vụ.” Cô nói rất rõ ràng, chỉ hy vọng anh ta đừng lại làm những chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng.

An Thần Xán ngẩn người, giống như có ý niệm gì đó hiện lên trong đầu. “Cậu..... đang trốn tránh tôi?”

“Không có.” Cô lắc đầu, nhưng không có nhìn anh.

“Tôi làm cho cậu chán ghét sao?” Anh lại hỏi.

“Không có.” Cô vẫn là phủ nhận. “Chúng ta chính là phải giống bạn bè.”

“Chúng ta vốn chính là bạn bè.” Anh không hiểu.

“Chúng ta một chút cũng không giống bạn bè, anh cùng những người bạn khác cũng đánh nhau như vậy sao?” Cô nhắc nhở anh, tựa như một giáo viên đang chỉ điểm cho học trò.

“Ách..... Không có.” Anh tự hỏi một chút, quả thật là lạ.

“Thì phải rồi, anh cứ dùng cách thức anh đối với những người bạn khác mà đối xử với tôi, ta sẽ bắt đầu đáp lại anh.” Như vậy là tốt rồi, ở trong phạm vi bạn bè sẽ không gây thương tích cho nhau, ai cũng không cảm thấy phiền.

“Ý cậu là..... Tôi và cậu quá thân cận sao ?” Anh chán nản hạ thấp vai, chưa từng nghĩ tới chính mình lại trở thành kẻ theo đuôi làm người ta không thích.

“Có thể nói như vậy.” Cô gật đầu, cho dù tổn thương tự tôn của anh cũng không thể lùi bước, nếu không..... người luân hãm không biết sẽ là ai.

“Tôi đã biết, tôi sẽ nhịn xuống.” Anh thở ra một hơi, rất bất đắc dĩ.

“Không phải muốn anh nhịn, mà là muốn anh từ đáy lòng xem tôi là bạn bè.” Cô than nhẹ. Kết quả bọn họ vẫn là ông nói gà bà nói vịt, tự ai nấy nói.

“Nói tóm lại, cậu hy vọng tôi ít tới tìm cậu một chút, cho nên tôi sẽ thử xem.” Anh hạ quyết tâm nắm chặt tay, hoàn toàn không nắm giữ đến trọng điểm Ôn Tĩnh muốn nói.

Chuyện thường tình này..... Ôn Tĩnh day huyệt thái dương. Quả nhiên là một người đàn ông hai mươi tám tuổi còn chưa quen bạn gái đều thiếu hụt ở phương diện nào đó – đây thần kinh tình cảm trì độn coi như là phương diện đầu tiên.

“Vậy anh liền thử không liên lạc với tôi, chúng ta mỗi người sống cuộc sống của mình một thời gian đi.” Cô cho rằng một đoạn thời gian sau cảm giác sẽ phai nhạt đi, hai người cũng không thêm quá nhiều tình cảm quan tâm.

“Nhất định phải như vậy sao? Tôi cảm thấy việc này có vẻ giống như người gây ra lỗi bị trừng phạt vậy.” Anh sâu kín bật hơi.

“Là anh nói muốn thử ít tìm tôi mà, hoàn toàn chấp hành mới là nam tử hán.” Cô khiêu khích mà nói.

“Ý nghĩa là gì?” Anh không biết ý nghĩa tồn tại của việc này là gì.

“Ý nghĩa là chúng ta có thể trở lại giống như lúc vừa quen biết, cho dù xài chung ống nghe điện thoại, nghe cùng một bản nhạc cũng không sao.” Cô rất tin chỉ cần điều chỉnh tốt tâm tính, vốn không có chuyện gì là khó khăn.

An Thần Xán nhớ tới thời gian tự tại tại sảnh khoái, không rõ vì sao hiện tại tình bạn của hai người trở nên không được tự nhiên như thế. Anh biết cảm xúc của mình không quá bình thường, Ôn Tĩnh cũng tựa hồ có ẩn tình gì khó nói, tình bạn của bọn họ đã không giống là thuần túy qua lại.

Nếu cho lẫn nhau không gian để tự suy ngẫm, để biết được nguyên nhân tình nghĩa của bọn họ sao tại thay đổi, có lẽ tách ra là đáng giá thử một lần.

“Tôi đã biết. Thời gian này vừa vặn tôi bề bộn nhiều việc, tôi sẽ tận lực dùng công việc nhồi vào thời gian, hy vọng sẽ không lại đến quấy rầy cậu nữa. Sau khi lắng đọng lại việc lần này, lần sau cậu sẽ đáp lại tôi sao?” Anh nói thực trẻ con, chưa xót bấu môi.

“Đại khái là vậy.” Cô không có cam đoan, không mở mắt, không muốn thấy biểu tình buồn bực của anh.

“Tôi đi một đèn thần ở Nhật Bản cầu một lá bùa bình an,tặng cậu.” Anh lấy từ trong bóp tiền ra một túi giấy nhỏ đưa cho Ôn Tĩnh. “Cậu lái mô tô có vẻ nguy hiểm, phải bảo trọng.”

“Cám ơn.” Cô cảm thấy không khí thực ngưng trọng, như là đang nói lời từ biệt.

“Còn có, ở đây còn có rất nhiều đặc sản Nhật Bản, đưa cho nhóm tiểu quỷ ở đội điền kinh để ủng hộ tinh thần.” Anh mở vali hành lý ra, đưa vài túi đồ ăn vặt cho Ôn Tĩnh.

“Tôi thay mặt bọn họ cảm ơn anh.”

“A Tĩnh, tôi sẽ đến cuộc thi của đội điền kinh, chúng ta lúc đó gặp lại.” Hy vọng đến lúc đó Ôn Tĩnh cùng anh đều có thể khôi phục tự nhiên trước kia, đó cũng là thứ anh hoài niệm nhất.

“Ân, tạm biệt.” Cô mỉm cười.

“Tạm biệt.” Anh vẫy tay.

Hai người đều tự xoay người, ở khoảnh khắc đưa lưng về phía lẫn nhau, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cô rũ mắt thật sâu hô hấp, bước chân song song lại trầm trọng hướng về phương hướng khác nhau mà đi, chỉ cần bọn họ hơi vừa quay đầu lại, sẽ phát hiện khoảnh khắc thân ảnh hai người tách ra trở nên cô độc mà tịch mịch.

Các học sinh thật vất vả sống qua khóa phụ đạo, nghỉ cũng không được lâu, cũng đến ngày khai giảng, học kì mới sắp bắt đầu.

Đội điền kinh của trường cấp ba Tường Nghĩa ngoại trừ ở nhà ghi lại thành tích cũng không đi ra ngoài, phẩm hạnh cùng thái độ đều cải biến không ít, biểu hiện nhu thuận tốt đẹp của bọn họ làm cho hiệu trưởng vô cùng kinh ngạc, cũng làm các giáo viên khác lấy làm hiếu kỳ.

Trên thực tế bọn họ là tập luyện đến không còn sức lực đi ra ngoài gây chuyện thị phi, hơn nữa còn quyết tâm chuyên chú cho cuộc thi điền kinh để tất thắng, cũng lười đối nghịch với các giáo viên trường khác, hận không thể nhanh chút làm xong bảng thành tích để báo cáo kết quả tập luyện, tranh thủ thêm một giây thời gian luyện tập.

Đội điền kinh đội vẫn cố định ở lại luyện tập sau khi tan học, Ôn Tĩnh vốn tưởng rằng thiếu An Thần Xán thì cuộc sống cũng sẽ không có chênh lệch lớn gì, kết quả nhóm tiểu quỷ cứ khi nào rảnh rỗi liền hỏi cô về tình hình gần đây của An Thần Xán, hại cô muốn phai nhạt cũng không có cách nào.

Anh thì hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không nhắn tin, không điện thoại, không quấy rầy..... Phảng phất như biến mất trên thế giới này vậy, đã rời xa cuộc sống của cô hơn năm mươi ngày, nhưng cô cũng không có một khắc chân chính bỏ qua anh ta.

Cho dù đã không hề bị anh quản lý, không đợi liên lạc của anh, nhưng trong lòng vẫn là giữ một vị trí, chỉ có anh mới có thể chiếm lĩnh không gian, cho dù sau này không liên lạc nữa, nhưng anh vẫn sẽ tồn tại thật lâu thật lâu trong lòng cô, ngẫu nhiên nhớ tới cũng có thể làm cho cô vì đoạn gặp gỡ bất ngờ này mà lộ ra một cái mỉm cười viên mãn.

Đúng rồi..... Chính là cái loại này dòng nước nhỏ nhưng chảy mãi, tình cảm trường tồn trong lòng, bất luận là tình yêu hay tình bạn, mặc kệ kết cục cuối cùng ra sao, cô đã không có xa cầu hay tiếc nuối gì.

Hiện tại cô chỉ cần chuyên tâm dẫn dắt đội điền kinh có thể đoạt huy chương trong cuộc thi, còn lại không cần nghĩ nhiều nữa.

“Mọi người thêm sức lực, trận đấu sắp đến, những cố gắng chúng ta đã trả giá nhất định sẽ có thu hoạch.” Cô đứng ở giữa đường băng, hướng về nhóm đội viên đang tập luyện trên sân kêu gọi tinh thần.

“Cô giáo Ôn.” Một thanh niên trẻ tuổi đi đến phía sau cô, gọi cô một tiếng.

Cô quay đầu, thấy là giáo viên thể dục mới tới, lễ phép đáp lại: “Còn chưa tan tầm nha?”

Liêu Hành Hoa là giáo viên thể dục vừa đến dạy trong học kỳ này, thân hình cao lớn cường tráng, ngũ quan tuần láng, da thịt màu đồng thoát nhìn thực khỏe mạnh, cá tính hài hước khôi hài, có chút cà lơ phất phơ, vừa tới trường học vài ngày lập tức làm mê đảo không ít giáo viên nữ trẻ tuổi cùng học sinh nữ.

“Có thể cho tôi cùng gia nhập hàng ngũ chỉ đạo hay không? Lúc tôi ở trường học cũng từng là đội trưởng đội điền kinh, cho nên rất hứng thú.” Liêu Hành Hoa vừa mở miệng đã là một loại tự tiến cử.

Các học sinh dừng động tác, toàn bộ dừng ánh mắt không thể tin theo dõi hắn.

Ôn Tĩnh giật mình. “Thầy Liêu, anh có biết anh đang nói cái gì không?”

“Tôi thấy toàn bộ đội điền kinh chỉ có một mình cô dẫn dắt, thực vất vả, lại không ai hỗ trợ, cho nên tôi tự nguyện đảm đương vị trí trợ thủ.” Anh ta lộ ra một loạt răng chính tề.

“Ách..... Trên cơ bản, anh vừa mới đến, tôi không muốn hại anh, tôi chỉ có thể nói đây là một đội điền kinh thực không được xem trọng, được thành lập trong sự phản đối của nhà trường, bao gồm hội trưởng hội phụ huynh cũng vậy. Nếu anh gia nhập với chúng tôi, rất có thể bị vào sổ đen.” Ôn Tĩnh cảm thấy tất yếu phải ăn ngay nói thật.

“Tôi đều biết, các tiền bối tổ thể dự cũng đã nói với tôi rồi.” Anh ta gật gù đầu, ánh mắt lóe tia sáng. “Nhưng mấy ngày nay tôi liên tục quan sát, những học sinh này đều rất có tiềm lực, bọn họ tuyệt đối sẽ nổi tiếng ở cuộc thi, cho nên căn bản không cần lo lắng việc này, đến lúc đó không chừng trường học còn đồng ý ra tiền giúp đỡ.”

“Ha ha ha! Cô giáo à, thầy ấy nói thực đúng trọng tâm, cô để cho thầy ấy cùng đến đi!” Trần Thận Nam hai tay chống thắt lưng, kiêu ngạo mà cười to.

Ôn Tĩnh nheo lại ánh mắt. Đây vẫn là lần đầu tiên có giáo viên có cùng cái nhìn với cô, hơn nữa không để ý áp lực bên ngoài, tự nguyện gia nhập chỉ đạo đội điền kinh, cỡ nào đáng giá chúc mừng; Rốt cục cô cũng có thêm người để có thể thảo luận thời khoá biểu tập luyện, phương thức huấn luyện, điều chỉnh thể lực, sắp xếp các thứ hạng mục công việc, v.v... đối với cô mà nói đương nhiên là có thêm trợ lực, hướng hồ Liêu Hành Hoa nguyện ý gia nhập, trên phương diện nào đó cũng coi như là duy trì cổ vũ cô thực hiện việc này.

“Nhưng tôi phải nhắc anh một chút. Đội điền kinh tham gia thi đấu không chỉ là không có kinh phí, không có tiền công, hiệu trưởng mặc dù đồng ý để chúng tôi đi ra ngoài, nhưng kinh phí không đủ nên giáo viên phải tự phụ trách..... Anh xác định anh có thể chấp nhận điều kiện không công bằng như vậy không?” Cô phải hỏi rõ ràng, chỉ sợ Liêu Hành Hoa nhất thời lẩn quẩn trong lòng.

“Yên tâm yên tâm, đợi khi công bố thành tích, có khi trường học còn hy vọng chúng ta chiêu binh mãi mã nữa đấy! Trước mắt chỉ cần tuyển thủ xuất ra thực lực, tôi tin tưởng tình huống sau này đều sẽ thay đổi.” Anh đã sớm tự hỏi rõ ràng, cũng không phải mang tâm tình chơi đùa.

Ôn Tĩnh không nghĩ tới bọn họ ngay cả quan điểm này cũng đều tương đồng, trong trường học khó có khi xuất hiện giáo viên cùng chung chí hướng.

“Thầy Liêu, hoan nghênh anh gia nhập.” Cô vươn tay, Liêu Hành Hoa cũng bắt tay lại, hai người chính thức đứng ở cùng trận tuyển.

Tiếp theo, trận thi đấu điền kinh vào mùa thu sắp đến.

7. Chương 7

Cuộc thi điền kinh mùa thu kéo dài trong ba ngày, từ thứ sáu đến chủ nhật. Ngay ngày thi đầu tiên, ánh mặt trời đã chiếu khắp nơi, lặng yên không có gió, thời tiết vô cùng thích hợp cho cuộc thi.

Trần Thận Nam của Trường cấp ba Tường Nghĩa chạy trong mười một giây chín tám, thành tích mở màn cho vòng đấu loại đầu tiên.

Tiếp theo, các học sinh tham gia chạy dài một ngàn năm trăm mét, những cá nhân ghi được thành tích cao nhất sẽ được lọt vào trận chung kết.

Tại vòng đấu bốn trăm mét tiếp sức nam, trường cấp ba Tường Nghĩa lại lấy tư thái của hắc mã, làm các giám khảo tròn mắt, đạt được thành tích huy chương bạc trước trận chung kết.

Trần Thận Nam lập tức lấy di động ra, gọi điện thoại về nhà: “A mẹ, con gặp may a!”

Những người ở đó đều ôm bụng cười to. Ngày thi đấu đầu tiên nhận được sự tin tưởng của mọi người, tự tin tràn đầy mà chuẩn bị cho cuộc thi ngày hôm sau.

Ôn Tĩnh cố gắng động viên tinh thần cho các vận động viên, cũng không quên cuộc hẹn với An Thần Xán. Nếu anh ta đã hẹn thì nhất định sẽ đến, hơn nữa bọn họ đều đã điều chỉnh tốt tâm tình để đối mặt với nhau một lần nữa.

Trận đấu buổi sáng ngày hôm sau, trận chung kết một trăm mét, khi Trần Thận Nam đang làm nóng người lại có chút thất vọng hỏi Ôn Tĩnh: “Cô giáo, vì sao gà luộc không tới?”

Cậu sẽ tạo ra một bước ngoặt cuộc đời, mà ông chú An Thần Xán gốc gác kia cư nhiên không tới cổ vũ?! Hôm qua là thứ sáu chú ấy phải đi làm còn có thể được tha thứ, nhưng hôm nay lại là ngày nghỉ a!

“Gà luộc là ai?” Liêu Hành Hoa không hiểu ra sao.

“Là vật biểu tượng của đội ngũ chúng tôi ! Chính là một con gà hay e thẹn nhưng lại rất được.” Các bạn học khác cũng nói theo.

“Yên tâm đi, chú ấy đã đồng ý với các em tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Cô có niềm tin vô điều kiện.

“Em chỉ sợ chú ấy sẽ bỏ qua tư thế oai hùng của em thôi.” Trần Thận Nam chu miệng lên, hừ một tiếng.

Loa lên tiếng thông báo đại hội bắt đầu, Trần Thận Nam trước khi đi vào chỗ điểm danh vẫn không quên quay đầu nhìn về phía An Thần Xán có khả năng xuất hiện, nhưng chú ấy vẫn là không xuất hiện. Mãi đến khi điểm danh xong, Trần Thận Nam được đưa đến vạch xuất phát chạy một trăm mét, đang đứng ở vạch xuất phát khởi động thân thể trước khi chạy thì một tiếng hô to cắt ngang bầu không khí khẩn trương –

“A Nam! Cố lên! Chú ở vạch đích chờ cậu !”

Trần Thận Nam nhìn về phía phát ra âm thanh , An Thần Xán đứng ở xa xa, tươi cười xán lạn nhìn về phía Trần Thận Nam giơ ngón tay cái lên, không để ý đến ánh mắt quái dị của mọi người .

Trần Thận Nam nhất thời cảm thấy có chút mất mặt, bất quá cảm xúc hưng phấn cảm động vẫn là át đi cảm giác thẹn thùng ,cậu giơ nắm tay lên nắm lại tỏ vẻ tự tin cùng hứa hẹn, cậu tuyệt đối sẽ giành huy chương vàng !

An Thần Xán bước nhanh đến vạch đích , Ôn Tĩnh đã ở vạch đích phía sau chờ đợi.

Khi liếc thấy Ôn Tĩnh, An Thần Xán cảm thấy linh hồn đều sôi trào, phảng phất giống con sư tử nhin đói đã lâu, rốt cục nhìn thấy chú cừu nhỏ ngon miệng, anh hận không thể xông lên hạ gục Ôn Tĩnh. So sánh như vậy có lẽ quá mức thú tính, nhưng lại trung thực phản ánh khát vọng mà trước nay anh chưa từng có ,Anh rất nhớ cậu ta a..... Trời biết, những ngày tách ra anh chẳng những không lắng đọng lại tâm tình, ngược lại càng thêm hỗn loạn.

Những ngày gian nan này toàn dựa vào công việc làm mình bận rộn, nhiều lúc nhin không được muốn ngay lập tức điện thoại cho Ôn Tĩnh, lại chỉ có thể nhắc nhở chính mình đã chấp nhận hứa hẹn, cũng lo lắng Ôn Tĩnh sẽ không chịu nổi quấy nhiễu này mà từ bỏ, vì thế anh thay phiên gọi điện thoại quấy nhiễu đám bạn bè để giải quyết sự tịch mịch.

Cuối cùng, Trình Sở Hoàn nhận điện thoại liền lấy giọng điệu vương giả uy hiếp : “Nếu cậu còn than thở suốt nửa ngày mà không nói nguyên nhân nữa có tin mình lập tức cho cậu vào trong sổ đen của di động hay không.”

Cao Ý Thiên thì không như vậy . Cậu ta nói với giọng nhẹ như gió thoảng mây bay. “A Xán trì độn , cậu từ từ nói, nói càng chậm càng tốt.....” Sau đó cũng không nghe thấy tiếng gì nữa, rõ ràng là để di động sang một bên , cho anh tùy ý độc thoại , lãng phí tiền điện thoại .

Hách Thần lại càng không cần nói, nghe được vài lần liền mắng anh thối đầu, sau đó bất luận gọi như thế nào cũng không có ai nhận, có một ngày anh ở công ty gọi điện thoại cho cậu ta , cư nhiên nghe thấy loại âm nhạc nguyên rủa ! Hách Thần đáng giận lại đổi nhạc chờ cuộc gọi đến của anh thành âm thanh nguyên rủa , ai sẽ muốn nhận loại cuộc gọi này ?!

Người thiện lương nhất là Kỳ Á Trạch , tuy rằng cá tính khốc khốc nhưng nội tâm thực dịu dàng, luôn nghe anh thăm oán đến cùng, sau đó lạnh lùng quăng cho anh một câu: “Mình bất lực.”

Được rồi! Không ai có thể cởi bỏ nghi hoặc của anh, muốn mở nút phải tìm người thắt nút, anh hiện tại đã gặp được Ôn Tĩnh , cái loại thỏa mãn này cùng tâm tình nháy nhót này căn bản không thể dùng từ ngữ để biểu đạt, anh thật sự thật sự..... Thực để ý cậu ta a.

“Ôn –” An Thần Xán còn chưa kịp lên tiếng, liền thấy một người con trai anh tuấn cường tráng lại gần Ôn Tĩnh, một tay khoát lên vai Ôn Tĩnh , hai người thân mật nói chuyện.

Anh ngừng lại, hoang mang nhúu mày, đột nhiên cảm thấy cái tay kia rất chướng mắt.

Phanh !Tiếng súng trận chung kết chạy một trăm mét vang lên, bốn phía dấy lên một trận tiếng cổ lên, anh nhanh chóng đi đến phía sau Ôn Tĩnh , nhẹ giọng nói: “A Tĩnh, tôi đến cổ vũ .”

Thân thể Ôn Tĩnh không khỏi cứng lên. Lâu như vậy không gặp, giờ vừa nghe thấy tiếng anh ta cô liền cảm thấy rung động không thể tin được , cô thậm chí không có dũng khí quay đầu, rất sợ tâm tình đã điều chỉnh tốt trong nháy mắt nhìn thấy anh ta sẽ tan rã hết.

Liêu Hành Hoa lập tức cảm giác được bầu không khí quanh Ôn Tĩnh biến đổi, mà không hiểu vì sao đột nhiên xuất hiện một mỹ nam làm cho anh chấn động. Hai người kia đứng chung một chỗ, dung mạo xứng đôi kia cỡ nào làm cho người ta ghen tị, quả thực là hình ảnh xinh đẹp không cần bàn cãi.

Anh thức thời lùi ra xa một chút , rất sợ quấy rầy bọn họ sẽ bị trời phạt .

“Oa! A Nam dẫn đầu!” An Thần Xán hưng phấn mà nắm cánh tay Ôn Tĩnh : “Thật nhanh ! sẽ phá vỡ kỷ lục đó !”

“Ân.” Cô bật cười. Lâu như vậy không gặp, anh vẫn y như một đứa trẻ.

Trần Thận Nam cùng tuyển thủ khác khoảng chênh lệch rất nhỏ , gần cuối khi về đích mới bùng nổ tiến lên dẫn đầu những người khác, tại một khắc cuối cùng đã chạm vào vạch đích, phá vỡ kỷ lục của mình , đoạt được huy chương vàng !

An Thần Xán cùng Ôn Tĩnh cao hứng phấn chấn cùng vỗ tay nhau hoan nghênh, Trần Thận Nam cũng vui vẻ giơ cao hai tay, hướng về phía hai người làm động tác kéo cung tự tin , chọc cười mọi người ở hiện trường .

Đội viên đội điền kinh thấy An Thần Xán, tất cả đều cao hứng vây quanh anh kéo đông kéo tây, làm cho Liêu Hành Hoa lấy làm kỳ lạ . Đám học trò luôn làm khó người khác này cứ nhiên lại hiền lành đối với một mỹ nam yếu đuối như thế , ngay cả anh còn phải xem sắc mặt của đám học trò này , không ngờ người hoàn toàn không liên quan nhưng lại có thể ở chung hòa hợp với bọn họ như vậy .

“Cô giáo Ôn, anh ta là ai vậy a?” Liêu Hành Hoa vụng trộm hỏi Ôn Tĩnh.

“Anh ấy tên là An Thần Xán, là bạn của tôi , từng giúp đội điền kinh , cho nên các học sinh đặc biệt thích anh ấy.” Cô cười nói.

“Thì ra là thế.” Không chỉ là như vậy chứ! Anh còn thấy có một mối quan hệ sâu sắc nào đó , ánh mắt của An Thần Xán nhìn cô tràn đầy quyến luyến, thật sự là rất rõ ràng. Tuy rằng anh cũng thực thích thưởng thức vẻ đẹp trung tính đặc thù của Ôn Tĩnh, có điều muốn chấp nhận bộ dáng nam tính của Ôn Tĩnh lại là một chuyện khác , nếu đem hai người kia làm thành một đôi, nữ tuấn tú, nam xinh đẹp, cũng là một việc rất tuyệt vời.

Nhưng khi hai người gặp nhau lúc này thái độ dường như có chút quen thuộc lại có chút xa cách, tựa hồ họ đều không hiểu rõ tâm ý của đối phương lắm, được rồi, anh liền miễn cưỡng đảm đương vai trò trợ lực vậy, trợ giúp một chút cũng rất tốt..... Liêu Hành Hoa tính toán trong lòng.

Cuộc thi điền kinh vẫn tiếp tục tiến hành, loa lại bắt đầu điểm danh lượt thi tiếp theo, trường cấp ba Tường Nghĩa mang khí thế như chẻ tre , ở môn thi chạy cá nhân tám trăm mét đầu loại cùng với chạy đoàn thể một ngàn sáu trăm mét tiếp sức đều đạt được thành tích không tồi, thuận lợi lọt vào trận chung kết . Nhưng trận chung kết chạy tám trăm mét buổi chiều , thể lực của các học sinh không đủ, chỉ đạt được vị trí thứ sáu, hơi đáng tiếc một chút.

Sau khi cuộc thi ngày thứ hai kết thúc, các học sinh trên đường đi về nhà , chỉ cầu mong ngày cuối cùng của cuộc thi có thể thuận lợi lấy cúp vàng .

An Thần Xán vốn định đưa Ôn Tĩnh về nhà nhưng Ôn Tĩnh lại kiên quyết cự tuyệt.

“Tôi với thầy Liêu tiện đường hơn nên cùng về là được rồi .” Cô thậm chí cũng không nói ba chữ “Ngày mai gặp”.

Trong lòng An Thần Xán đột nhiên cảm thấy vô lực, cảm giác đau đớn rất nhỏ , làm anh cũng không có biện pháp nào làm nó biến mất.

Anh đứng ở tại chỗ, nhìn bọn họ sóng vai đi trên đường dành cho người đi bộ, chờ đèn xanh đèn đỏ, Liêu Hành Hoa còn cầm ba lô to của Ôn Tĩnh, vác lên một bên vai, cảm giác anh ta vô cùng đàn ông. Không chỉ

có như thế, thậm chí anh ta còn sờ tóc Ôn Tĩnh , tựa hồ phải nhẹ bụi gì đó .

An Thần Xán nheo mắt lại, hận không thể dùng ánh mắt để xuyên qua lưng Liêu Hành Hoa, trực tiếp đốt thủng thành hai cái động to.

Đèn xanh vừa sáng lên, Liêu Hành Hoa hơi giữ bả vai Ôn Tĩnh , chú ý xe cộ , xác nhận an toàn mới buông tay ra ,ý tứ bảo vệ nồng hậu, càng nhìn anh ta cơn giận dữ càng tăng.

Anh lấy điện thoại di động ra, ấn nút gọi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào hai người phía trước.

Ôn Tĩnh đi qua đường kẻ vạch cho người đi bộ nghe thấy tiếng chuông, cô dừng lại lấy di động ra, thấy dãy số hiện lên, hoang mang xoay người ngoái đầu nhìn lại, không hiểu sao chỉ cách nhau gần như vậy mà anh ta cũng gọi điện thoại?

“Có chuyện gì vậy?” Cô bắt máy xong, không rõ cho nên hỏi.

“A Tĩnh, cái kia.....” An Thần Xán dừng một chút.

Đèn báo hiệu lại đổi thành đèn đỏ, bọn họ đứng ở hai đầu đường cái, cả hai đều cầm điện thoại trầm mặc không nói, ánh mắt dừng ở dòng xe cộ giữa đường .

“Sao lại không nói?” Cô cảm thấy kỳ quái.

“Cái ba lô kia hẳn là không nặng chứ, cậu đường đường là nam tử hán, cho dù đeo trên lưng mình cũng không phải là quá nặng a.” Giọng anh có một chút tức giận cùng thâm oán.

“A?” Cô theo bản năng liếc nhìn Liêu Hành Hoa một cái, phút chốc, nhin không được bật cười. “A.”

“Có cái gì buồn cười ?” Anh thật sự tức giận.

Cười anh lòng dạ hẹp hòi a..... Anh không phải không thích cô sao? Làm gì mà giận nhiều như vậy!

“Không có gì, chỉ là cảm thấy anh vì chuyện này mà lãng phí tiền điện thoại cho nên buồn cười thôi.” Tâm mới trầm tĩnh của cô lại lần nữa dao động .

“Chờ tôi đi qua.” Anh cảm thấy xấu hổ, đợi khi đèn báo hiệu chuyển thành đèn xanh liền vội vàng qua đường, đứng thẳng trước mặt Liêu Hành Hoa . “Thầy Liêu, Ôn Tĩnh nói thân thể cậu ta cường tráng không cần làm phiền anh giúp, tự cậu ta đeo được .”

An Thần Xán tươi cười như hoa cầm lấy ba lô trên người Liêu Hành Hoa , đột nhiên phát hiện ba lô thật đúng là rất nặng, trong khoảng thời gian ngắn lại đeo lại trên lưng Ôn Tĩnh, trong lòng đấu tranh tư tưởng.

“Sao tôi không nghe cô giáo Ôn nói như vậy?” Liêu Hành Hoa lộ ý cười, nhú mày.

“Cậu ta vừa mới nói trong điện thoại với tôi, anh không nghe thấy sao? Chắc còi ô tô lớn quá nên không nghe được .” An Thần Xán vẫn cười meo meo giữ thái độ ung dung như trước, bất quá khóe mắt lóe ra dư quang lợi hại, hoàn toàn không phát giác mình giống như đang ra oai đánh phủ đầu với tình địch, đã có mùi thuốc súng thần nhiên truyền ra, tùy thời mà chuẩn bị khai chiến.

“Nhưng là tôi một chút cũng không cảm thấy thân thể cô ấy cường tráng, ngược lại cảm thấy cô ấy quá mức mảnh mai gây yếu. Thật sự là thật có lỗi, tôi chính là muốn vì cô ấy phục vụ.” Liêu Hành Hoa mỉm cười, lại lấy ba lô trở về.

(cô ấy và cậu ấy trong tiếng Trung cách nói như nhau.)

Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt, không trung phẳng phất như có dòng điện đang lần lượt thay đổi.

An Thần Xán lo lắng đến sức nặng của ba lô, cuối cùng vẫn là thuyết phục mình không thể làm ra chuyện tình quá ngây thơ như vậy, cho nên anh thở dài thỏa hiệp. “Vậy phiền thầy Liêu chiếu cố A Tĩnh, cậu ấy một mình dẫn dắt đội điền kinh thật sự rất vất vả.”

Cử chỉ cùng lời nói thành khẩn này của anh nhất thời làm cho Liêu Hành Hoa bị cảm động, người con trai này thực quan tâm Ôn Tĩnh, phương thức biểu đạt dịu dàng tuy rằng thực ngốc nhưng cũng rất săn sóc nha.

“Kia còn phải nói. Chúng tôi đều là giáo viên huấn luyện điền kinh , đương nhiên sẽ giúp đỡ lẫn nhau .”
Liêu Hành Hoa ôm bả vai Ôn Tĩnh , cố ý tỏ ra thân thiết .

Trong lòng An Thần Xán lại một lần nữa có vị chua , anh nheo mắt lại, nhìn sang nơi khác, lòng bàn tay nắm lại thật chặt. Loại cảm giác khó chịu này Cảm giác không hy vọng Ôn Tĩnh bị người khác đụng vào..... Cảm giác chán ghét chính mình nói chuyện không có lập trường..... Hay chính là giống lời của Trình Sở Hoàn “Ghen” . Anh trừng lớn đôi mắt, nội tâm thừa nhận rung động trước nay chưa có. Trời ạ! Anh đối với Ôn Tĩnh..... Nhưng giới tính của bọn họ..... Tại sao có thể như vậy?!

Ôn Tĩnh không quen thân mật tiếp xúc như thế nên không dấu vết đẩy tay Liêu Hành Hoa ra , lấy lại ba lô của mình : “Ba lô của tôi tôi tự mang , không có chuyện gì nữa chứ.”

Ánh mắt An Thần Xán phức tạp nhìn chằm chằm Ôn Tĩnh, cảm xúc như sóng ngầm mãnh liệt; Ôn Tĩnh bị anh ta nhìn khiến cả người không được tự nhiên, đành phải nhanh nhẩu nói hẹn gặp lại, liền cùng Liêu Hành Hoa biến mất trong tầm mắt An Thần Xán .

An Thần Xán cứ đứng lặng ở tại chỗ như vậy, cảm giác bị dả kích không nhỏ. Anh cần phải chỉnh sửa lại suy nghĩ cho tốt, nhưng trong đầu anh đều hiện lên tất cả hình ảnh ba anh xem anh như cọc gỗ mà dùng quyền pháp với anh – cha, con bất hiếu a!

Tất cả nhóm bạn bè của anh luôn bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp của anh mà hoài nghi giới tính anh, anh từng liều chết phủ nhận, cố gắng để ý hơn. Nhưng là anh sống đến từng tuổi này, thật vất vả mới có người làm động tâm, vậy mà lại là một người con trai! Thế này làm sao anh có thể giải thích với đám bạn được đây?

Ông trời sao có thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế? Anh rất lo lắng sau khi Ôn Tĩnh hiểu rõ được tâm ý của anh, có thể cảm thấy chán ghét..... mà xa rời anh hay không?

Nha không!

An Thần Xán cứ suy nghĩ như vậy cho đến tối, anh lặn qua lộn lại không thể ngủ, trong đầu tựa hồ phân ra thiên sứ cùng ác ma. Thiên sứ thuyết phục anh rằng anh chỉ xuất phát từ tình cảm bạn bè, không cần lo sợ không đâu; Nhưng ác ma lại nói với anh đó là tình cảm không có phân biệt, khi đã gặp đúng đối tượng thì đồng tính cũng không sao, thích chính là thích, cần bản không cần viện cớ.

Vì thế cuộc thi điền kinh ngày thứ ba, An Thần Xán tinh thần mệt mỏi xuất hiện ở sân đấu , cả đêm không ngủ, trong đầu luôn tự hỏi chuyện đó sắp nhanh chóng bức anh đến mức nổ mạnh , anh chưa từng nghĩ tới chính mình lại gặp một chuyển biến to lớn trong cuộc đời như thế .

Các học sinh vẫn như trước quý mến mà vây xung quanh anh, có điều hôm nay tâm tình anh thực u buồn, bộ dáng khi nhìn Ôn Tĩnh cũng thật đáng thương, giống như con dâu nhỏ bị ngược đãi mà đứng một bên không dám tiếp cận Ôn Tĩnh, rất sợ bị chán ghét.

Còn Liêu Hành Hoa thì lâu lâu lại giả vờ vô tình đụng vào Ôn Tĩnh, mỗi lần An Thần Xán thấy vậy thì cá tính ác ma sẽ nhảy ra, hận không thể dùng cây chĩa của ác mà xiên vào cánh tay không an phận kia .

Thành tích thi đấu của trường cấp ba Tường Nghĩa vẫn tốt như trước, trận chung kết hai trăm mét quả thực là đi trước làm gương, từ đầu đã dẫn đầu đến khi kết thúc lập tức dành giải nhất . Cuối cùng là trận chung kết chạy một ngàn sáu trăm mét tiếp sức, sau khi các học sinh trải qua trận đánh ác liệt căng thẳng này rồi, liền có thể đỡ xuống võ trang để hưởng thụ thành quả to lớn, cho nên tất cả bọn họ đều chạy hết tốc lực; Chỉ cần dốc hết sức lực, bất luận kết quả như thế nào cũng đều là ký ức ngọt ngào.

Trần Thận Nam tại lúc gần cuối làm nên cú bứt phá, từ vị trí thứ năm một mạch tiến lên, thứ tự dần dần vượt lên, rồi vượt qua hai người dẫn đầu, sau đó thuận lợi đến vạch đích, tất cả bạn học ai cũng cao giọng hoan hô, trường cấp ba Tường Nghĩa ở môn thi cuối cùng chạy một ngàn sáu trăm mét tiếp sức dành được huy chương đồng, và cũng tại cuộc thi điền kinh diễn ra công khai trong khoảng thời gian ngắn lần này mà thanh danh lan truyền rất xa.

Tất cả các học sinh đều chạy lại ôm Ôn Tĩnh. Là cô giúp bọn họ một lần nữa tìm thấy giá trị của mình ở trường học, giúp bọn họ từ chỗ bị từ bỏ cho đến được khẳng định, tất cả quá trình biến chuyển đều là nhờ cô kiên trì mới đổi lấy được thành quả hôm nay .

Ôn Tĩnh đột nhiên phát hiện chính mình rất cảm tính, bởi vì cô đã thấy được ánh hào quang chói mắt trong mắt các học sinh, trước kia bọn họ đánh nhau gây chuyện vì thiếu suy nghĩ. Bọn họ vì vinh dự mà cố gắng, thái độ này đủ để cho cô cảm thấy vui mừng, nội tâm cô tràn ngập cảm động, đây cũng là thử nghiệm mà cô chưa từng trải qua.

“Mc Donalds, Mc Donalds, Mc Donalds!” Các học sinh vây quanh An Thần Xán, muốn anh thực hiện lời hứa.

“Không thành vấn đề, bữa tối hôm nay chú mời khách!” An Thần Xán cao giọng tuyên bố, mọi người đều đồng loạt vỗ tay hoan hô.

Anh nhìn về phía Ôn Tĩnh, Ôn Tĩnh vừa vặn quay đầu nhìn anh, ánh mắt hai người giao nhau, anh mất đồ tìm đập rũ mắt, chột dạ trốn tránh ánh mắt Ôn Tĩnh. Giờ phút này anh thật sự cảm thấy việc lớn không ổn, anh càng ngày càng hiểu biết cảm giác gì gọi là thích.

Ôn Tĩnh trong lòng thấy khác thường nhưng cô không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, cứ để nó trôi theo gió rồi mất đi Chỉ cần bọn họ vẫn là bạn bè, cũng đã khiến cô thỏa mãn rồi.

An Thần Xán không thể đình chỉ tâm sự được, rất nhanh liền làm cho nhóm bạn chú ý. Người luôn luôn hoạt bát sáng sủa, tươi cười đầy mặt như anh mà giờ lại biến thành người hay than thở, buồn bực không vui.

Ngay cả hiện tại khó có khi dám bạn tốt hẹn đi ăn đồ nướng, An Thần Xán phụ trách nướng thịt vậy mà không miếng nào có thể ăn được, tất cả đều nướng cháy đen, làm cho Hách Thần hung hăng gõ đầu anh.

“Cậu ở đây phá hoại quá! Lãng phí đồ ăn như vậy cẩn thận bị Thiên Lôi đánh đấy!” Hách Thần đoạt lấy miếng thịt trong tay An Thần Xán, không muốn An Thần Xán lại lãng phí miếng thịt thượng đẳng chất lượng cao này nữa.

“A Xán, cậu có tâm sự sao?” Cao Ý Thiên cầm lấy con sò vừa nướng xong, tao nhả nhắm nháp.

“Di! rõ ràng như vậy sao.....” An Thần Xán gãi gãi đầu.

“Rất rõ ràng nha. Nói ra nghe một chút đi, là chuyện gì làm cậu phiền như vậy?” Trình Sở Hoàn chậm rãi gấp một miếng thịt nướng đưa vào trong miệng.

“Mình thật sự có thể nói sao?” An Thần Xán thật cẩn thận quan sát biểu tình mọi người.

“Nói đi.” Kỳ Á Trạch uống một ngụm đồ uống, cổ vũ anh nói ra.

An Thần Xán ho hai tiếng, nhuận nhuận cổ họng. “Mình..... Hình như thích một người.”

Mọi người đều đình chỉ động tác trong tay, đồng loạt quét mắt về phía anh.

“Cái gì a! Mình còn tưởng là cái chuyện lớn gì. Mọi tình đầu là chuyện tốt, lúc trước đã nói với cậu đó thôi, cậu đã sớm nên yêu đương rồi.” Hách Thần chặc một tiếng.

“Nhưng là mình với cậu ấy Có chút ngăn cách.” An Thần Xán khó có thể biểu đạt chỗ máu chốt lớn nhất.

“Chiều cao không phải khoảng cách, tuổi tác không là vấn đề, gia thế không phải nhất định, tiền tài không phải duy nhất, cậu còn có thể có cái gì ngăn cách?” Cao Ý Thiên cảm thấy An Thần Xán suy nghĩ nhiều quá.

“Cũng không phải là một trong những nguyên nhân kể trên đâu..... Hơn nữa mình không nên thích cậu ta” Anh cúi thấp bả vai.

“Thích một người vốn là chuyện bản thân không thể khống chế, cảm tình là rất nhiều cảm xúc cùng tri giác hợp lại, bất luận là nhân tố gì cản trở cậu, chỉ cần cậu có quyết tâm kiên định là được, xác nhận tâm ý của mình, sẽ không có gì để do dự.” Trình Sở Hoàn sau khi nói rõ ràng những lời rất có đạo lý xong, vẫn là nhin không được cười trộm, giờ cái lý lên hướng anh nói: “Chúc mừng cậu cuối cùng có bước đầu tiên làm người đàn ông trưởng thành!”

Mọi người cùng kêu lên vỗ tay, vì tình sử của An Thần Xán cuối cùng viết lên nét bút đầu tiên, tuy rằng có khả năng là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng cũng đủ để bọn họ sung sướng cùng cười trong khoảng thời gian đó rồi.

“Nhưng là, cậu ta sẽ không thích mình” Anh nói tràn ngập oán niệm.

“Vậy hãy dùng sự chân thành của cậu khiến cô ấy cảm động , sẽ có một ngày cô ấy hiểu rõ tâm ý của cậu .”
Kì Á Trạch khó có khi nói ra những lời tình cảm như vậy, bên môi cũng nhợt nhạt ý cười.

“Đúng vậy, A Trạch cũng yên lặng chờ đợi Quý Ngâm nhiều năm, có câu chân thành sẽ đạt được, kiên định, hay dùng vẻ ngốc nghếch của cậu làm cảm động người ta đi.” Cao Ý Thiên ở một bên phụ họa.

“Cho nên, mặc kệ đối phương có thân phận gì , các cậu cũng sẽ ủng hộ tình cảm của mình?” An Thần Xán nghe các bạn khuyên bảo xong , tựa hồ đẩy lên ngọn lửa tin tưởng , hai mắt nắm chặt.

“Đương nhiên.” Trình Sở Hoàn gật đầu đồng ý.

“Tuy rằng mình không rõ tình yêu có chỗ nào tốt nhưng vẫn sẽ chúc cậu thuận lợi.” Hách Thần có chút cảm khái nói.

“Mình đây muốn báo rõ trước một chuyện , mình đối với các cậu một chút tà niệm cũng không có, các cậu trăm ngàn lần đừng giết mình.” An Thần Xán rất sợ nhóm bạn tốt cũng sẽ phản cảm đối với anh.

“Có ý tứ gì?” Trình Sở Hoàn nâng mi, có dự cảm không tốt.

“Ý mình là, tuy rằng mình thực sùng bái Sở Hoàn nhưng không có rắp tâm . Mình thường đùa giỡn cùng A Thần, nhưng chỉ là xuất phát từ loại tình cảm bạn bè. Mình ngẫu nhiên đi giành đồ ăn vặt với Tiểu Thiên cùng A Trạch là vì mình thật sự đói bụng.” Anh vừa kể lại vừa giải thích, mọi người càng thêm hoang mang.

“Đây thần kinh nào của cậu có vấn đề vậy? Sao phải giải thích với bọn mình mấy chuyện đó?” Hách Thần bẻ các đốt ngón tay, rất có loại xúc động muốn đánh người .

“Tuy rằng biết các cậu sẽ chấn động, nhưng vì tình bạn nhiều năm của chúng ta, tin rằng mọi người sẽ trợ giúp tình yêu của mình . Các cậu –” An Thần Xán giơ cái ly, hào khí đứng lên, bộ dáng bằng bất cứ giá nào: “Mình , là , gay !”

Trình Sở Hoàn tay trượt một chút, chiếc đĩa thay câu trả lời là tiếng rơi trên mặt đất. Cao Ý Thiên chuẩn bị nuốt ốc liền mắc kẹt ở yết hầu, ho khụ khụ gần chết. Kì Á Trạch đang rót đồ uống, ngay cả khi nước tràn ra ngoài ly cũng chưa ý thức được. Hách Thần há hốc mồm nhìn An Thần Xán, đột nhiên rất muốn một quyền đánh chính mình hôn mê.....

“Mình nói xong rồi! Oa – thực thư sướng! Mình kính mọi người một ly !” An Thần Xán không để ý tới mọi người đang đại ra, tự rót tự uống xong , hướng về phía phục vụ gọi thêm cơm rượu.

Anh đã hạ quyết tâm, bỏ khúc mắc giới tính qua một bên , muốn dùng thành ý cảm động Ôn Tĩnh, cho dù không được người đời chấp nhận , cho dù vi phạm luân lý đạo đức, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý thừa nhận rồi..... Còn Ôn Tĩnh thì sao?

An Thần Xán trong một buổi ăn xã giao nhưng tâm tư của anh hoàn toàn không ở đây, dù ngọn đèn có đẹp, không khí có tốt, tay nữ khách hàng ngồi đối diện anh không ngừng làm việc riêng, phát sáng đối với anh nhưng anh vẫn là vô cảm giống pho như tượng.

Làm sao để theo đuổi một người con trai ? Đây là một khiêu chiến rất lớn , còn có rất nhiều chuyện liên tiếp đánh sâu vào anh.

Sau khi nhóm bạn bè chịu đả kích chuyện anh là đồng tính luyến ái, đưa ra không ít chủ ý, tuy rằng cũng chưa giúp ích được gì nhưng lại vô cùng chân thật.

“A Xán, cậu phải rõ ràng, nếu là đồng tính thì cậu là phải làm ‘công’ hay làm ‘thụ’?” Cao Ý Thiên lạnh lạnh nói.

“A?”

“Ý tứ muốn làm ‘số một’ hay làm ‘số không’?” Trình Sở Hoàn giải thích.

(ý các ca ấy ở đây là Xán ca sẽ làm nam hay làm nữ đó mà)

“Ách.....”

Hách Thần lắc lắc đầu, chống cằm nói: “Thật đáng thương..... Mặc kệ là phía trước hay là phía sau cũng là lần đầu tiên.”

“Cậu có thể không cần nói rõ ràng như vậy không?” An Thần Xán then thùng nhỏ giọng.

“Nhớ là cậu có bạn mở cửa hàng đồ dùng tình thú....” Kì Á Trạch đậm mặt mở miệng. “Phải làm tốt việc phòng hộ.”

“Sao tất cả các cậu đều quan tâm đến ‘nhu cầu’ của mình vậy?!” Anh chịu không nổi gào lên.

Mọi người cùng nhìn thoáng qua, nghiêm túc đáp lớn lại: “Bởi vì sợ cậu nhiễm bệnh, kết quả hại bọn mình phải chịu khổ theo.”

“Ôn Tĩnh mới không phải loại người này !” Anh phần nộ phần bác, không chịu nổi nhóm người này tổn hại bạn mình!

“Nha, thì ra cậu ta gọi là Ôn Tĩnh nha!” Mọi người đạt được manh mối mới nhất, không đến năm ngày, khẳng định có thể điều tra ra manh mối.

An Thần Xán mặc kệ bọn họ. Anh toàn tâm toàn ý suy ngẫm vấn đề tình cảm của mình với Ôn Tĩnh , liền ngay cả hiện tại là xã giao cũng đều hơi thất thần.

Nữ khách hàng phát phát tay ở trước mắt anh. “A Xán, tôi nói cũng sắp trễ rồi, anh có nghe thấy không?”

“A nha, cô Âu Dương, tôi đây đưa cô đến trạm xe điện ngầm.” Anh lễ phép nói.

“Sao lại không tiễn tôi đến về nhà?” Âu Dương tiểu thư ngọt ngào cười.

“Cũng được. Vậy phiền cô Âu Dương dẫn đường.” Dù trong lòng không muốn nhưng vì lợi ích công ty, vẫn phải nhẫn nại.

Âu Dương tiểu thư đứng lên, lay động vài cái, lập tức làm nũng nói: “Ai da, đầu tôi thật choáng váng nha, có thể là hồng rượu vừa rồi rất nặng.”

“Cô có khỏe không?” Anh tiến lên đỡ lấy cô.

“Không có việc gì không có việc gì, anh đỡ tôi là được rồi.” Âu Dương tiểu thư nhu nhược nói.

An Thần Xán cũng không có suy nghĩ nhiều, cứ như vậy nửa dìu nửa ôm nữ khách hàng đi ra khỏi nhà hàng cao cấp , nhưng anh không dự đoán được phổ đối diện đi tới lại là Ôn Tĩnh cùng Tống Du Vũ.

Tống Du Vũ hướng về phía anh dùng lực vẫy tay, còn Ôn Tĩnh lại là lãnh đạm nhìn anh.

“A Xán, không phải anh đang hẹn hò với bạn gái đấy chứ?” Tống Du Vũ lôi kéo Ôn Tĩnh bước nhanh lại .

“Không phải, không phải! Cô ấy là của khách hàng của tôi , uống rượu.....” An Thần Xán nhìn Ôn Tĩnh, vội vàng giải thích.

Âu Dương tiểu thư lại đưa hai tay ôm cổ anh, thân mật nói: “Anh không phải muốn tới nhà tôi sao?”

“Tôi sẽ đưa cô về, nhưng là –”

“Tiểu Du, chúng ta đi thôi, đừng làm phiền bọn họ.” Ôn Tĩnh vỗ vỗ bả vai An Thần Xán : “Lái xe cẩn thận.”

Như gió thoảng mây bay, phảng phất không có bao nhiêu tình cảm, An Thần Xán sững sờ ở tại chỗ.

Ôn Tĩnh xoay người rời đi, trong con ngươi hiện lên đau thương lại nhợt nhạt mỉm cười. Thật sự nên chúc phúc anh ta , anh ta quả thật thích hợp với những cô gái nũng nịu nữ tính như vậy .

“Tĩnh, cậu thích anh ta, đúng không?” Tống Du Vũ đuổi kịp bước chân Ôn Tĩnh .

“Anh ta là một người tốt.” Cô chỉ có thể nói như vậy.

“Các cậu rất xứng đôi a, vì sao không thử xem ?” Tống Du Vũ chu miệng lên .

“Mình không thích hợp yêu đương với con trai.” Ôn Tĩnh tự giễu cười.

“Mình thấy An Thần Xán rất thích cậu, cho dù cậu là nam cũng không để ý.”

“Làm sao cậu biết?” Cô hồ nghi nhủ mày.

“Khi anh ấy đi Nhật Bản công tác , tìm không thấy cậu, đành phải đến làm phiền mình a! Ngỡ khí quan tâm cùng lo lắng không lừa người khác được. Còn nữa, vì muốn có tin của cậu anh ta không biết đến ”lãng mạn nhất thế kỷ” tiêu phí bao nhiêu tiền , phỏng chừng đồ dùng tình thú trong nhà anh ấy bây giờ thực đồ sộ. Thật đáng buồn là, anh ta cho đến bây giờ còn nghĩ cậu là con trai , không biết nội tâm phải từ chối bao lâu .” Tống Du Vũ chặc hai tiếng, chỉ trích Ôn Tĩnh không có tính người.

“Giấy dựa sao.....” Cô thì thào lặp lại một lần.

“Đúng vậy, nhưng ngày hôm qua anh ta cũng đã thông suốt, còn đặc biệt chạy tới cửa hàng nói ỉnh biết ”Thích một người dường như thật sự không cần đạo lý gì, tựa như khi gặp trúng mục tiêu nhất định thì mặc kệ đối phương là giới tính gì cũng không cách nào kềm chế được , cho nên tôi quyết định nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân” cậu xem, anh ấy cư nhiên dùng vẻ mặt thực thỏa mãn nói ỉnh biết những điều đó, trăm phần trăm là thăm mền cậu.” Tống Du Vũ nhăn cái mũi.

“Tiểu Du, cậu nói là thật sao? ” Cho dù cô thân là con trai , An Thần Xán cũng bằng lòng liều lĩnh thích cô sao?

“Đương nhiên là thật. Cậu không phát hiện anh ta vừa mới vội vội vàng vàng giải thích với cậu quan hệ của anh ta với nữ khách hàng kia sao ? Vì sợ cậu hiểu lầm a!”

“Cho nên.....” Cho dù cô không thay đổi chính mình, cũng có thể ở cùng anh ta sao..... Đối với anh ta mà nói có thể rất không công bằng hay không....

“Cho nên, cậu hãy buông khúc mắc này xuống đi, việc cũng đã qua rồi, mẹ cậu cũng không phải vì cậu mới trở thành như vậy..... cậu vì mẹ đã hy sinh quá nhiều rồi.” Tống Du Vũ đau lòng nói.

Ôn Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, thần sắc bi thương. “Lại sắp đến tháng 10 , tháng mà mình sợ hãi nhất.”

“Tĩnh,tất cả đều đã qua rồi.”

Thân là bạn , cô cũng chỉ có thể dùng miệng trấn an Ôn Tĩnh, nhưng cô hiểu được vết thương không phải dễ dàng trấn an như vậy , huống chi..... Miệng vết thương của Ôn Tĩnh cứ đến mỗi tháng 10 sẽ lại bị rách ra mà chảy máu , làm sao có thể khỏi hẳn.....

8. Chương 8

An Thần Xán thật sự buồn bực. Hôm đó sau khi anh đưa Âu Dương tiểu thư về nhà, đặt Âu Dương tiểu thư đang say rượu lên giường xong liền rời khỏi. Không biết vì sao ngày hôm sau Âu Dương tiểu thư gọi điện thoại cho anh nói rằng hợp đồng bị hủy bỏ, lần đàm phán này thất bại.

Anh báo cáo chi tiết với tổng giám đốc Trình Sở Hoàn, Trình Sở Hoàn trầm mặc trong chốc lát, nửa đùa nửa thật nói: “Không trách cậu, ai kêu cậu yêu là đàn ông.”

Bàn chuyện làm ăn không thành, lại để Ôn Tĩnh thấy một màn chẳng ra sao, tính thế nào cũng đều là anh chịu thiệt. Anh quyết định phải tìm Ôn Tĩnh nói lại cảm tình , thuận tiện giải thích rõ hành vi hôm trước của mình một chút.

Cho nên anh lại đến trường cấp ba Tường Nghĩa, nhưng học sinh trong trường cấp ba Tường Nghĩa đã tạm thời nghỉ ngơi vài ngày sau cuộc thi điền kinh mùa thu, cho nên anh đặc biệt đi đón Ôn Tĩnh lúc tan tầm.

Ôn Tĩnh cho dù không bận huấn luyện đội điền kinh cũng sẽ không rời khỏi trường học quá sớm, có đôi khi là tăng ca làm công, có đôi khi là ở lại luyện tập thể lực.

Anh biết Ôn Tĩnh gần đây bề bộn nhiều việc, bởi vì thành tích trong trận đấu của đội điền kinh mà bỗng nhiên nổi tiếng, tương đương với thành tích, toàn bộ trường học đều đang say sưa bàn luận về việc này, phần đông giáo viên cũng không để ý đến chuyện trước kia mà cổ vũ cho Ôn Tĩnh.

Hiệu trưởng cũng sửa lại thái độ phản đối trước kia, chuyển thành toàn lực trợ giúp, hy vọng Ôn Tĩnh đưa ra bản báo cáo kế hoạch phát triển cho đội điền kinh trong tương lai, thậm chí trên trang web của trường học cũng đăng thông báo chiêu sinh, hiệu trưởng còn cùng toàn bộ đội viên đội điền kinh chụp ảnh lưu niệm.

Cuộc sống thực hắc ám, trong trường học kỳ thật cũng không được quang minh cho lắm. Chuyện gì vất vả thì chả ai làm, đến khi thu hoạch thành quả thì mọi người tranh nhau cướp phần, thật khổ cho Ôn Tĩnh.

Anh mang theo hai lon đồ uống, đứng ở cổng trường gọi điện thoại cho Ôn Tĩnh, di động còn chưa thông đã thấy Ôn Tĩnh đeo cái ba lô to, trên tay còn cầm theo một gói to hình như rất nặng từ trong màn đêm chậm rãi đi ra. Anh vui vẻ cong đuôi lông mày, đang định đi lên chào hỏi một chút thì thấy một thân hình nữ tính cấp tốc lướt qua bên người anh, đi về phía trước ôm Ôn Tĩnh một cái ôm theo kiểu dáng Tây Âu, thuận tiện hôn lên môi Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh mở to mắt, tầm mắt của cô xuyên qua người nữ ôm cô, phát hiện An Thần Xán cách đó không xa đang đại ra sững sờ.

“Tiểu Tĩnh, mình rất nhớ cậu.” Mỹ nữ lại hôn Ôn Tĩnh một cái, dính ở trên người cô làm nũng.

Ôn Tĩnh nhắm hai mắt lại, trầm trọng hít sâu. Hình ảnh đi qua trí nhớ căn bản không thể xóa đi, mỗi khi mọi người muốn giữ chặt hạnh phúc, thì ác mộng sẽ bắt đầu xuất hiện, muốn bạn nhận rõ sự thật, kéo bạn càng ngày càng cách xa khát vọng của mình.

“Đã lâu không gặp..... Kelly.” Cô buông túi trong tay ra, ôm lại Kelly.

Ngực An Thần Xán rất khó thở, bất quá anh bắt mình phải giữ trấn định, vẫn nở ra nụ cười như trước mà đi về phía Ôn Tĩnh.

“A Tĩnh..... Bạn của cậu sao?” Lúc này anh mới thấy Kelly rõ ràng, cô ấy có mái tóc nâu mà đôi mắt màu lam, là một con lai vô cùng xinh đẹp.

Kelly buông Ôn Tĩnh ra, ôm lấy cánh tay Ôn Tĩnh, dựa trên vai Ôn Tĩnh, vẻ mặt mừng rỡ biểu tình hạnh phúc, chờ Ôn Tĩnh trả lời.

Ôn Tĩnh tạm dừng trong chốc lát, thần sắc phức tạp cười khẽ. “Bạn gái của tôi, Kelly.”

Trái tim An Thần Xán trong phút chốc ngừng đập.

“Tiểu Tĩnh, nghe được cậu nói như vậy, mình rất cảm động, mình quả nhiên vẫn là thực thích cậu.” Kelly lại nâng khuôn mặt Ôn Tĩnh lên hôn một cái, tác phong lớn mật, căn bản không để ý người bên ngoài.

“Thì ra..... cậu có bạn gái.” An Thần Xán trừng mắt nhìn, trong lúc nhất thời vẫn đang không thể tin được.

Anh đã tìm hiểu qua với Tống Du Vũ, Ôn Tĩnh căn bản không có bạn gái, vậy sao lại đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ mang hai dòng máu thế này? Tình cảm lưu luyến của anh còn chưa bắt đầu liền đã hết.

Nhất thời anh cảm thấy rất thẹn thùng, anh còn vọng tưởng kéo Ôn Tĩnh vào một thế giới không thể quay đầu, anh thật sự thực quá đáng a..... Ôn Tĩnh vốn vẫn theo quỹ đạo bình thường đi về phía trước, anh không thể ích kỷ như vậy.

“Anh là bạn của Tiểu Tĩnh sao? Thật đẹp trai quá!” Kelly tán thưởng, nhin không được tiến lên sờ soạng mặt An Thần Xán.

An Thần Xán rất nhanh đẩy tay cô ra, Kelly hoảng sợ, chính An Thần Xán cũng lắp bắp kinh hãi.

Anh thực là một đồ phụ (người ghen tuông), bất luận nam nữ tới gần Ôn Tĩnh, anh đều ghen, hơn nữa là dấm chua to đùng..... Khó chịu đến anh cũng không thích đối phương đụng vào.

“Đồ uống cho các cậu, tôi còn có việc, đi trước.” An Thần Xán đem đồ uống đưa cho Kelly, cũng không quay đầu lại rời đi.

Ôn Tĩnh nhìn theo bóng dáng anh, trước mắt một mảnh trống vắng. Rõ ràng mùa đông chưa đến, lại cảm giác trong đêm tối gió lại rất lạnh như băng vậy.....

Tháng 10, tháng 10 mà cô sợ hãi nhất, ở miệng vết thương của cô lại có thêm vết máu mới.

Anh thất tình, hung hăng thất tình.

Anh không liên lạc với Ôn Tĩnh nữa, không phải bởi vì khổ sở, mà là lo lắng mình lại làm ra chuyện khiến Ôn Tĩnh thấy phiền. Dù sao Ôn Tĩnh cũng có bạn gái, là cùng bạn gái đi chơi thật nhiều, huống hồ cô dâu mới tựa hồ đã lâu không gặp, tình cảm nhất định so với trước kia còn nồng đậm hơn.

Nghĩ vậy, tâm tình của anh giống như mây đen ở trên đầu, hậm hực thật lâu không tiêu tan.

Tuy rằng tình cảm lưu luyến căn bản còn chưa bắt đầu, nhưng anh vì truy điệu tình cảm đã qua đời mà vào chiều thứ bảy đã đi đến nơi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau – ‘Lãng mạn nhất thế kỷ’.

Vốn anh tính nói lời cảm tạ với Tống Du Vũ, bất quá anh mới bước một chân vào trong cửa hàng đã bị cảnh tấp nập người trước mắt dọa sợ! Tống Du Vũ đi qua đi lại trong cửa hàng, vội vàng hướng dẫn giúp từng khách hàng có nhu cầu.

An Thần Xán rút động khoe môi, lập tức phát hiện có chuyện không tầm thường. Vì sao Trình Sở Hoàn cùng Cao Ý Thiên lại ở đây? Thật là không hiểu ra sao!

Khi anh đi qua bên người những khách hàng nữ, rất nhiều nữ khách hàng thấy anh lại là một trận thét chói tai, anh mắt diếc tai ngơ đi đến trước mặt Trình Sở Hoàn, chỉ vào mũi hai người nói: “Vì sao các cậu lại ở đây?”

“Nghe nói mấy đồ dùng tình thú trước kia cậu tặng bọn mình đều là mua ở đây, cho nên đến đi dạo thôi.” Trình Sở Hoàn tà khí cười.

An Thần Xán lắc đầu không tin. Xem những trái tim toát ra từ trong mắt những khách hàng nữ này cũng biết bọn họ đã không phải lần đầu tiên tới nơi này, đều sắp trở thành chiêu bài sống của chỗ này rồi.

“Không phải các cậu muốn đến để nhìn mặt Ôn Tĩnh, cho nên ở trong này ôm cây đợi thỏ chứ?” Lý do duy nhất anh nghĩ đến chính là cái này.

“Trên cơ bản bọn mình cũng không có nhiều thời gian rỗi như vậy, thuận túy là ngẫu nhiên đi ngang qua thì thuận tiện vào thôi, xem có thể đánh cuộc vận khí một keo hay không.” Cao Ý Thiên lại tùy tay cầm lấy sản phẩm tân tiến để nghiên cứu. “Về phần vì sao mỗi lần đi ngang qua cửa hàng thì chuyện buôn bán của cửa hàng lại càng tốt hơn bọn mình cũng không thể hiểu rõ.”

An Thần Xán nhìn về phía Tống Du Vũ, cô đang lộ ra cười gian giả dối của thương nhân, ngầm không biết dùng bao nhiêu thủ pháp tuyên truyền, dịp này đã kéo doanh thu của cô lên rất cao.

Tống Du Vũ nhắm đúng thời điểm, đi đến trước mặt ba người đàn ông, vui đến quên cả trời đất nói: “Tôi liền đoán các anh là bạn chỉ là vẫn chưa chứng thật được.”

“Cô xem bọn họ như công cụ để vơ vét của cải sao?” An Thần Xán thở ra một hơi.

“Tôi nào dám nha! Mới đầu tôi chỉ là cảm thấy cửa hàng đồ dùng tình thú này cũng thật sự là càng ngày càng về vang, chen vào một đồng tuần nam là muốn hù chết người sao? Sau đó các khách hàng nữ càng ngày càng nhiều, nghe nói một diễn đàn trên mạng cũng có người đề cử cửa hàng của chúng tôi, nói là thường có mỹ nam ra vào, làm công quảng cáo miễn phí giúp tôi! Anh cũng biết..... Ôn Tĩnh ngẫu nhiên sẽ đến cửa hàng, cũng được xem như là một mỹ nam, tôi đương nhiên sẽ không phủ nhận a.” Tống Du Vũ đúng lý hợp tình phân trần.

Nghe được tên Ôn Tĩnh, sắc mặt An Thần Xán lại ngưng trọng lên, anh hướng về phía Tống Du Vũ mở miệng nói lời cảm tạ: “Cảm ơn cô trước kia đã giúp tôi không ít việc, bất quá về sau tôi sẽ tận lực ít đi quấy rầy Ôn Tĩnh, cũng sẽ không làm trò ở nơi này nữa.”

“Sao ngữ điệu lại buồn rầu như vậy? Sẽ không là chưa ra trận –” Trình Sở Hoàn gọi lên tươi cười suất khí, kéo dài âm thanh.

“Đúng đúng! Thể xác và tinh thần đều đã chết!” An Thần Xán không kiên nhẫn chen vào, Cao Ý Thiên không khỏi cất tiếng cười to.

“Không đúng nha..... Mới hôm trước tôi còn cổ vũ cô ấy, quan hệ của cô ấy với anh hẳn là phải có tiến triển.....” Tống Du Vũ hơi nhíu mày, chuyện này không thể lý giải.

“Cậu ấy dường như vẫn luôn có một bạn gái ngoại quốc, chỉ là cô không biết.” An Thần Xán ai oán thở dài.

“Đi? Bạn gái!” Tống Du Vũ hét to một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” An Thần Xán hỏi.

Chẳng lẽ Ôn Tĩnh chân chính yêu là phái nữ? Tống Du Vũ lập tức tâm hoảng ý loạn, không như bình thường nữa. Cô là bạn tốt của Ôn Tĩnh, lại chưa bao giờ nghe qua chuyện này! Nhưng cô rõ ràng biết tâm ý của Ôn Tĩnh đối với An Thần Xán, không có lẽ nào Ôn Tĩnh lại yêu người cùng giới tính a.

“Sao cô ấy có thể có bạn gái, bởi vì cô ấy..... cô ấy..... cô ấy là nữ nha!”

Ôn Tĩnh mặc áo sơ mi màu đậm, quần bò màu lam, tóc chải thành hình đường cong, thoát nhìn trầm ổn mà suất khí; Cô mang theo một túi đồ ăn, sau khi đi qua quầy của y tá tiểu thư kiểm tra cùng đăng ký thân phận xong, mới bước vào một không gian đằng sau cửa sắt.

Hai cánh cửa sắt mở ra, cô đi vào trong đó, đi qua hành lang gấp khúc quen thuộc, tìm được phòng bệnh cố định, cô nhìn về phía thân hình đang suy yếu trên giường chào hỏi, giọng nói so với bình thường có vẻ trầm thấp hơn.

“Mẹ, con đến rồi.”

Một người phụ nữ tiều tụy đang lẳng lặng cuộn mình trên giường, lại chậm rãi đứng lên giường mắt, hai mắt vốn trống rỗng không có thần sau khi nhìn thấy Ôn Tĩnh kỳ dị lại nở nụ cười.....

“Con, lại đây để mẹ nhìn con xem, công việc thực vất vả phải không..... đã gầy đi rồi.” Người phụ nữ giơ lên ngón tay gầy như que củi, hướng về phía cô vẫy một cái.

“Không vất vả, dám học sinh gần đây đều thực ngoan.” Cô đến gần mép giường, lấy ra một gói to hộp giữ lạnh đã chuẩn bị tốt, mở nắp hộp ra, bên trong đều là hoa quả tốt cho da. “Con mang theo táo mẹ thích ăn nhất, rất ngọt.”

Cô cầm một miếng đưa tới bên miệng mẹ, mẹ khẽ cắn một miếng lại nhổ ra, nhíu mày thầm oán nói: “Không thể ăn.”

“Vậy thử ăn lê xem.” Cô đổi thành loại hoa quả khác đưa ẹ, nhưng cũng lại bị phun trên mặt đất.

Cô đứng lên cầm khăn giấy lau chỗ bắn trên đất, bỗng nhiên mẹ cô xuống giường giữ lấy hai tay cô, cảm xúc có hơi kích động. “Mẹ nghe những người khác nói đã đến tháng 10 rồi, sao ba con còn chưa tới đón chúng ta trở về?”

“Hình như ba có việc, sẽ đến trễ một chút.” Cô trấn an mẹ. Bất luận khi nào cô tới thăm, mẹ cô cũng luôn quan tâm khi nào đến tháng 10, một năm rồi lại một năm, khi nào cũng đều như thế.

“Con gạt mẹ! Không phải ông ấy sẽ không đến đây chứ? Con nói đi! Con nói đi!” Cô loạng choạng lay Ôn Tĩnh. “Liên ngay cả con cũng không muốn đến thăm mẹ có đúng hay không? Bởi vì con cũng giống như những người khác, xem thường mẹ!”

“Mẹ..... Không phải như vậy, mẹ bình tĩnh một chút.” Cô mềm giọng dỗ, nâng mẹ ngồi trở lại mép giường.

“Mẹ không muốn ở đây nữa, mẹ muốn đi ra ngoài! Mẹ muốn đi ra ngoài..... Nơi này không phải là bệnh viện, là nhà tù là nhà tù!” Phương Nguyệt Kỳ tinh thần hoảng hốt không ngừng lặp lại.

Ôn Tĩnh vỗ lưng mẹ, dịu dàng nói: “Mẹ..... Mẹ sinh bệnh, cần phải ở trong này trị liệu, chờ thêm một thời gian nữa con hỏi lại bác sĩ xem có thể xin phép mang mẹ đi ra ngoài hay không.”

Bống đứng, Phương Nguyệt Kỳ cực kỳ bi ai hừ nở nụ cười. “Lần nào con cũng đều nói như vậy, khi nào mới thật sự mang mẹ đi ra ngoài?”

Ôn Tĩnh khổ sở cúi mắt. Đã qua nhiều năm như vậy bệnh tình của mẹ vẫn không ổn định, cô căn bản là không thể mang mẹ rời khỏi bệnh viện tâm thần.

“Con cam đoan lần sau nhất định sẽ nói với bác sĩ.” Cô mỉm cười, vuốt tóc dài của mẹ, hốc mắt lại phiem hồng.

Phương Nguyệt Kỳ cầm bàn tay Ôn Tĩnh, lại tự nhiên thay đổi cảm xúc, đôi mắt mang theo thân thiết chờ đợi. “Con, lần này sao c lại không mang bạn gái đến đây?”

“Hôm nay cô ấy vừa bận có việc, lần khác đi.” Cô xả ra một chút cười khổ, nói cho có lệ.

“Khi nào thì kết hôn? Nhất định phải sinh ẹ một đứa cháu mập mạp, bà nội của con mới không xem thường chúng ta nữa.” Phương Nguyệt Kỳ gật đầu mạnh nói.

“Được, sinh con, nhất định sẽ sinh một đứa nhóc mập mạp ẹ ôm.” Cô nhẹ giọng phụ họa, trong giọng nói ẩn chứa chua xót nói không ra lời.

“Đúng, con ngoan..... Giống ta sinh chính là con.....” Phương Nguyệt Kỳ ngậy ngô nở nụ cười hai tiếng, trầm mặc trong chốc lát, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, hung hăng đẩy Ôn Tĩnh ra, kêu to lên: “Không đúng! Cô không phải con ta! Cô là nữ! Sao cô lại giả mạo con ta!”

Ôn Tĩnh mở to mắt, tiến lên ôm mẹ cô đang lâm vào không khống chế được. “Mẹ! Bình tĩnh một chút, con là con của mẹ, con là Tĩnh mẹ yêu nhất a.”

Phương Nguyệt Kỳ lớn tiếng khóc hô: “Tĩnh là nữ! Vì sao con lại là nữ ? Vì sao ta sinh lại là con gái?”

“Mẹ.....” Ôn Tĩnh cắn môi dưới, mặc ẹ không ngừng đánh cô.

Phương Nguyệt Kỳ đột nhiên giữ chặt gáy của Ôn Tĩnh, mắt lộ ra hung quang. “Đều là mày làm hại! Nếu không sinh ra mày thì tốt rồi! Hôm nay tao cũng sẽ không rơi xuống loại kết cục này, mày cũng không áy náy sao? Sao mày lại không chết đi!”

Ôn Tĩnh không có biện pháp thở, chỉ có thể cầm cổ tay mẹ cô ý đồ giãy ra, nhưng là lực điên cuồng của Phương Nguyệt Kỳ lại lớn đến dọa người, đã lâm vào trạng thái tâm thần.

Y tá tiểu thư lúc này vọt đi vào, dưới sự hợp lực thật vất vả của rất nhiều người mới kéo được hai người tách ra, nhân viên hộ lý giữ Phương Nguyệt Kỳ lại.

Ôn Tĩnh chật vật ngã ngồi xuống, Phương Nguyệt Kỳ vẫn là chưa từ bỏ ý định tiến lên đá cô. “Mày cú! Cút càng xa càng tốt! Đời này tao không muốn gặp lại mày nữa!”

“Cô Ôn, mời cô về đi, cảm xúc của bệnh nhân đã không khống chế được, mời cô về!” Một y tá khác nâng Ôn Tĩnh dậy, ép cô rời khỏi phòng bệnh.

Ôn Tĩnh thất tha thất thểu bị đưa đến hành lang, vẫn còn nghe thấy mẹ cô đang cao giọng khóc kêu: “Đưa con ta lại đây! Sao các người lại đuổi con ta đi! Các người đều muốn cản trở, đều là đến làm suy sụp ta –”

Ôn Tĩnh thất hồn lạc phách bước đi, linh hồn cả người như là bị rút mất hết, cô lại đi qua hai cánh cửa sắt, rời khỏi không gian làm người ta hít thở không thông này, trí nhớ không kiềm nổi lại nảy lên trong óc.....

Cô sinh ra trong một hào môn thế gia, mà mẹ cô sau khi sinh khó đã không thể sinh nở được nữa, vốn người một nhà luôn hoà thuận vui vẻ, nhưng từ khi tuổi ông bà nội càng lúc càng lớn, trong nhà vì tranh quyền đoạt lợi, nội chiến càng ngày càng nghiêm trọng, các bác các chú đều vì tranh giành tài sản mà đấu đá, ông nội bà nội lại là bản sao của truyền thống Trung Quốc, trọng nam khinh nữ, cha cô không cam lòng chỉ có một người con gái không thể kế thừa gia nghiệp, bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài.

Mẹ cô từ từ gầy yếu, không vui vẻ, tự nhiên cũng sẽ điên lên mà khóc lớn, tự nhiên sẽ lâm bầm lầy bầu, sau đó thường xuyên cảm thán chính mình sinh sao lại không phải con trai.

Hào môn sâu như biển, anh chị em của cha cô đều đến đả kích mẹ cô, hết sức hà khắc, thậm chí xem mẹ con cô như người hầu mà sai khiến, cha cô đều nhìn thấy tất cả, cũng không từng ngăn cản, còn không chịu thua kém mà trào phúng mẹ cô, mắng bà sinh ra một cái không thể lợi dụng để thừa hưởng tài sản.

Sau đó ngay tại tháng 10 của năm cô mười lăm tuổi, cha cô đã quang minh chính đại mà dẫn một đối tượng gặp gỡ ở bên ngoài về nhà, người phụ nữ kia đã mang thai ba tháng, hơn nữa thai nhi trong bụng lại là con trai.

Ôn gia lập tức bức mẹ cô ký đơn ly hôn, đuổi mẹ con cô ra khỏi nhà, ột phần phí phụng dưỡng, cha cô lúc ấy nói thật quyết tuyệt.

“Từ nay về sau, mẹ con các người cùng Ôn gia không còn chút quan hệ nào nữa, đến chết cùng không lui tới.”

Cô vĩnh viễn nhớ rõ cô cùng mẹ ở ngoài cổng lớn dìu nhau, ôm đầu khóc rống. Cô oán hận đám người trong bức tường cao kia, lục đục với nhau, vì tư lợi, cô nguyện rửa bọn họ vĩnh viễn bị vây trong dinh thự hào môn, vĩnh viễn bị tiền tài trói buộc, vĩnh viễn không chiếm được tự do cùng khoan thứ.

Nhưng cô vạn vạn không nghĩ tới..... Người bị trói buộc mà không thể đạt được tự do..... Chính là mẹ của cô.

Ôn Tình bất tri bất giác đã đi ra bên ngoài bệnh viện, mưa phùn nhẹ nhàng rơi xuống, đám mây âm u cùng những hạt mưa hòa thành một mảnh mờ mịt, sau đó mưa chợt lớn hơn, quất vào trên da thịt truyền đến đau đớn rõ rệt, cô ngẩng đầu nhìn mưa rơi xuống, làm ẩm ướt quần áo cô.

Cô tập tễnh liên tục đi về phía trước, ánh mắt không có tiêu cự, chỉ còn lại bóng tối đáng sợ không ngừng cắn nuốt cô.

Sau đó, ông trời của cô không ngừng mưa, mắt cô bị nước mưa vào nhẹ nhàng mà chớp động, trong tầm mắt một mảnh tối đen phẳng phát xuất hiện ánh sáng nhạt, cô bắt đầu nghe thấy tiếng mưa rơi, thấy cảnh vật, cũng thấy An Thần Xán đứng ở trước mắt cô, vẻ mặt đau xót cùng lo lắng.

Anh mở ô che cho cô, cái gì cũng không hỏi, chỉ nói một câu: “Cẩn thận cảm lạnh.”

Cô yên lặng nhìn anh, tóc ướt sũng không ngừng nhỏ nước xuống, thế giới một mảnh yên lặng.

“Có thể..... Cùng tôi ngắm mưa không?” Môi tái nhợt của cô rung động.

Anh bỏ ô ra, đi đến ôm cô vào lòng, vỗ về lưng cô, đau lòng không biết nên làm thế nào cho phải.

Cô tựa trong lòng anh, nước mắt từng giọt rơi ra không ngừng bị mưa rửa sạch, sau đó cô ôm chặt lấy anh, tựa như ở trên biển bắt được một cây gỗ, giống như chỉ cần buông tay sẽ lại bị bao phủ đến chết. Chỉ có ở trong mưa nước mắt của cô mới có thể không kiêng nể gì mà chảy ra, cô phải đem nước mắt yếu ớt giấu ở trong mưa to, che lấp nỗi sợ hãi mà cô không muốn ai biết.

Anh biết cô đang khóc, không khóc ra tiếng nhưng lại là cái loại thật bi thống, càng làm tâm người ta không đành lòng.

“Nếu tôi thật sự là con trai thì tốt rồi.....”

“Ông trời tạo ra mọi người đều có nguyên nhân cả, em ngày thường tuần tú lại là nữ, còn anh bộ dạng xinh đẹp lại là nam, có lẽ đây hết thấy vì để chúng ta gặp nhau.” Anh hôn lên tóc cô.

Cô nhắm hai mắt lại, mất đi khí lực ngã vào trong lòng anh, đã không còn ý thức.....

Ôn Tình được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói cô chỉ là cảm xúc không ổn, hơn nữa mệt nhọc quá độ nên mới té xỉu. Sau khi cô tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là muốn về nhà, An Thần Xán đành phải đưa cô trở về.

Suốt dọc đường đi cô đều không nói gì, mãi đến khi bước vào trong nhà, Kelly mới chạy lại ôm lấy cô, khẩn trương nói: “Sao lại ra ngoài lâu như vậy? Mình rất lo lắng cho cậu.”

Cô vẫn là không mở miệng, đi thẳng lên phòng ngủ ở lầu hai, thay quần áo, nằm ở trên giường nhắm hai tròng mắt ngăn cách tất cả, không muốn để ý đến ai.

“Kelly, thật ngại quá, tôi muốn ở lại chăm sóc cô ấy.” An Thần Xán có thái độ cường ngạnh hiếm thấy, trực tiếp đi vào phòng khách, rót một ly nước đun sôi, chuẩn bị bưng lên lầu hai.

“Anh đợi chút, tôi giúp cô ấy là được rồi, anh về đi.” Kelly đoạt lấy cốc nước, tính đuổi An Thần Xán ra ngoài.

“Cô ấy cần tôi.” An Thần Xán nói không chút do dự.

Kelly dừng động tác lại, xem xét An Thần Xán. “Chẳng lẽ các người..... có cảm tình nam nữ sao?”

“Mặc kệ là tình yêu hay tình bạn, tôi đều kiên trì muốn cùng cô ấy, cho dù cô là bạn gái của cô ấy cũng không có cách nào ngăn cản tôi.” Ngực khí của An Thần Xán kiên định, lại đi rót một chén nước, đi lên lầu.

“Anh, cái người này như thế nào như vậy!” Kelly đi theo lên lầu.

Thiết kế trong lầu có lầu, khiến lầu hai chỉ đặt được một tủ quần áo cùng một giường h người, màu xám lạnh lẽo, tượng trưng cho Ôn Tĩnh cô độc cùng tịch mịch.

Anh đưa tay đặt lên trán Ôn Tĩnh, quả nhiên, nhiệt độ cơ thể của cô có chút cao, cổ tình lại kiên trì không chịu ở trong bệnh viện. Anh dịu dàng nói nhỏ bên tai Ôn Tĩnh: “A Tĩnh, em ngồi dậy uống nước trước đi, lát nữa anh đi mua thuốc hạ sốt.”

Ôn Tĩnh ngoảnh mặt làm ngơ, không nhúc nhích, như đang lâm vào sâu trong giấc ngủ. Đầu ngón tay của anh nhẹ vuốt hai má cô, ngoại trừ thương tiếc ra, còn có càng nhiều không từ bỏ cùng sầu muộn.

Rất muốn vì cô làm cái gì đó, cho dù là chia sẻ một chút thống khổ trong lòng cô cũng được, chỉ cầu cô đừng giống như bây giờ, giống như là ngày tận thế vậy.

“Anh đừng quấy rầy cô ấy, cô ấy chỉ là muốn một mình yên tĩnh một chút, qua vài ngày sẽ ổn thôi.” Kelly kéo cánh tay An Thần Xán, kéo An Thần Xán rời khỏi lầu hai.

“Tôi muốn ở bên cạnh cô ấy.” An Thần Xán không ngừng nhìn lại khuôn mặt trắng bệch của cô, một khắc cũng không muốn rời khỏi.

Từ khi Tống Du Vũ nói cho anh rằng Ôn Tĩnh vốn là con gái, hơn nữa sinh ra trong hào môn thế gia nội chiến nghiêm trọng, cha cô ấy vì gặp được người phụ nữ khác bên ngoài nên từ bỏ hai mẹ con cô ấy, mẹ cô ấy bởi vậy mà bị bệnh tâm thần, mà hôm nay Ôn Tĩnh sẽ đến bệnh viện tâm thần thăm mẹ cô ấy, anh liền không có chút do dự mà chạy vội đến bệnh viện tâm thần, đến bên cạnh cô, hiện tại cũng không có khả năng lại rời khỏi cô nữa bước.

“Tôi từng làm bạn với cô ấy hai năm, lại không rõ nội tâm cô ấy đang giãy dụa sao?” Kelly nhìn thẳng vào An Thần Xán. “Nếu anh muốn biết tôi quen biết với cô ấy thế nào thì đi xuống lầu một thôi.”

Kelly dẫn đầu đi xuống phòng khách ở lầu một, ngồi trên sofa; An Thần Xán lại nhìn Ôn Tĩnh liếc mắt một cái, chậm rãi xuống lầu, dựa vào vách tường ở phòng khách, khoanh hai tay, lặng im không nói chuyện.

“Anh trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã, anh yêu cô ấy chứ?” Kelly mở miệng hỏi.

“Nói thực ra, tôi không có kinh nghiệm yêu đương, cũng không hiểu lắm cái gì gọi là yêu, còn vô cùng ngốc mà cho rằng cô ấy là con trai.” An Thần Xán không khỏi thở dài. “Nhưng mà tôi có thể cam đoan, từ lúc tôi còn nghĩ Ôn Tĩnh là nam thì đã thật sâu thích cô ấy rồi, thậm chí vì chuyện đó mà chấp nhận chính mình là gay, cái này có được xem là yêu không?”

“Xem ra, Ôn Tĩnh rốt cục cũng tìm được một người bắt luận cô ấy là nam hay nữ, đều bằng lòng ở bên cạnh cô ấy rồi.” Kelly chân thành nhìn An Thần Xán.

“Các cô..... bắt đầu quen nhau như thế nào?” Anh vốn tưởng rằng biết chân tướng sự thật sẽ rất thống khổ, nhưng anh lại phát hiện so với cái gì cũng không biết thì anh thà rằng lựa chọn bước vào thế giới mà Ôn Tĩnh không muốn ai biết.

“Bốn năm trước, cũng là tháng 10, chúng tôi tình cờ gặp nhau ở một quán cà phê, cô ấy một mình ngồi ở một góc, thất thần nhìn ngoài cửa kính cửa sổ. Lúc ấy tôi tưởng cô ấy là con trai, cho nên đến gần. Cô ấy ngoái đầu lại nhìn chăm chăm vào tôi, trong mắt ẩn chứa đau thương không nói nên lời, tươi cười vừa chua

sốt lại tràn ngập đùa cợt đáp lại tôi, tôi không thể quên cô ấy dùng vẻ mặt đáng buồn cỡ nào nói cho tôi biết: "Thật có lỗi, tôi là con gái "....." Kelly từ từ kể lại.

"Sau đó thì sao?" An Thần Xán khó có thể hô hấp, chỉ là cái hình ảnh kia liền đủ để làm anh đau lòng khổ sở.

"Nói ra cũng không sợ anh cười. Tôi là người đồng tính, cha tôi là người Mỹ, mẹ tôi là người Đài Loan, từ nhỏ tôi đã tiếp thu giáo dục Tây Âu, cũng không cảm thấy giới tính là trở ngại quá lớn, tôi thực thích cô ấy, ngay tại nháy mắt kia cơ hồ là nhất kiến chung tình*, tôi quyết định muốn làm người yêu đầu tiên của cô ấy." Nhớ tới ý nghĩ ngốc ấy, Kelly mỉm cười.

*nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

"Cô ấy thật sự yêu cô sao?" An Thần Xán rời khỏi vách tường, đi đến trước mặt Kelly.

"Tôi thấy được tịch mịch của cô ấy, lợi dụng yếu ớt của cô ấy, cho cô ấy ấm áp mà cô ấy muốn, cho nên cô ấy chậm rãi chấp nhận tôi, trở thành bạn trai của tôi. Nhưng là tôi rất rõ ràng, cô ấy không thương tôi, cô ấy chỉ là cần tìm một người làm bạn, cô ấy chỉ đang khiêu chiến cực hạn của mình, hy vọng xa vời mình có thể từ trong ra ngoài đều biến thành một người con trai, ngay cả khi nói về chuyện tình cảm cũng đều có được khí độ cùng bao dung của người đàn ông." Kelly đau lòng lắc đầu. "Cô ấy rất ngốc, tôi vẫn không rõ nguyên nhân nào khiến cô ấy ngốc như vậy, mãi đến năm thứ hai quen nhau, cô ấy dẫn tôi đi thăm mẹ cô ấy, tại một khắc tôi đến đó mới giật mình, Ôn Tĩnh từ trước tới nay đã phải chịu thống khổ còn vượt quá tưởng tượng của tôi."

"Tôi biết thân thế của cô ấy, nhưng –" An Thần Xán vốn muốn nói tiếp, lại bị cắt ngang.

"Vậy anh có biết bắt đầu từ năm mười lăm tuổi cô ấy cùng mẹ phải tự lo cuộc sống, chịu đựng mẹ cô ấy dùng bạo lực để ngược đãi cả về tinh thần lẫn thân thể trong suốt ba năm không?"

"Làm sao có thể....." Anh kinh ngạc.

Kelly nhắm mắt lại, hít sâu. "Hào môn thế gia, trọng nam khinh nữ, đuổi hai mẹ con cô ấy đi từ đó về sau chẳng quan tâm nữa. Mẹ cô ấy oán hận mình sinh là con gái, không thể giúp gia tộc có con nối dòng, đem tất cả sai lầm đổ lên trên người cô ấy. Tôi không thể tưởng tượng được cô ấy phải như thế nào để ở cùng một người mẹ tinh thần không bình thường ở chung suốt ba năm....."

"Đến tận cùng cô ấy đã phải trải qua những chuyện gì?" An Thần Xán nắm chặt hai đấm, chán ghét chính mình bất lực.

"Mới đầu cô ấy nghĩ rằng mẹ cô ấy là vì dă kích quá lớn mới khiến cảm xúc không ổn, ngẫu nhiên lấy cô ấy để trút giận, cô ấy cũng không để ý; Sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, dần dần có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa bức bách cô ấy phần thành con trai, yêu cầu cô ấy lấy sống cuộc sống giống con trai..... Cuối cùng, thậm chí thần trí không rõ mà nhận định cô ấy chính là một người con trai..... Cho dù Ôn Tĩnh là người bình thường cũng sẽ bị buộc nhập hoàn cảnh mà điên mất. Cô ấy muốn mang mẹ mình đi chạy chữa, nhưng là mẹ cô ấy không muốn..... mãi đến khi mẹ cô ấy uống một lượng lớn thuốc ngủ, công bố muốn vĩnh viễn rời xa cô ấy; Cô ấy mới sợ hãi xin giúp đỡ từ các cơ quan có thẩm quyền, mới cưỡng chế mà đưa mẹ cô ấy tới bệnh viện tâm thần trị liệu." Kelly dừng một chút, ngừng lại.

"Những cái này..... Đều là chính miệng cô ấy nói với cô sao?" Có một loại đau xót xé rách tâm phách, cơ hồ xé anh làm hai phần.

"..... Đúng vậy, cô ấy chưa bao giờ nói đoạn chuyện cũ khó khăn này với người khác, mang tôi đi gặp mẹ cô ấy cũng là vì muốn làm một người 'con trai' mà bà ấy chờ mong. Mẹ cô ấy sau khi biết sự tồn tại của tôi thì vô cùng vui vẻ, hy vọng tôi thường cùng Ôn Tĩnh đi thăm bà, nhưng là tôi chán ghét cái hoàn cảnh kia, tôi cảm thấy thật đáng sợ, trầm trọng, cảm giác áp bức làm cho tôi một giây cũng không ở lại được..... Cho nên tôi bắt đầu tìm các loại cơ cực tuyệt Ôn Tĩnh. Sau đó tôi phát hiện chỉ cần Ôn Tĩnh một mình đi thăm mẹ cô ấy, sẽ mang theo thương tích mà trở về..... Tôi đối với chân tướng cảm thấy sợ hãi, khi tôi khóc suốt suốt truy hỏi, cô ấy mới nói tất cả cho tôi biết."

"Ngay cả Tổng Du Vũ cũng không biết, rốt cuộc một mình cô ấy lưng đeo bao nhiêu tra tấn....." Cánh tay tay đưa lên mặt, khó nén chua xót.

“Cô ấy vẫn không thể thoát ra khỏi bóng ma của mẹ mình, thậm chí cô ấy còn có ác cảm mãnh liệt vì tội lỗi của mình, cho rằng chính mình đã hại mẹ. Nếu cô ấy là con trai sẽ không phát sinh việc này; Nếu cô ấy là con trai, cha cô ấy sẽ không vì tranh đoạt gia sản bất lợi mà tìm kiếm phụ nữ bên ngoài, mẹ sẽ không nổi điên, cũng không cần đi vào cái nhà tù màu trắng đáng sợ kia..... Cô ấy đem hết thủy tội lỗi đều ôm vào trong người..... Đứng ở phương diện nào đó mà nói, cô ấy cũng bị mắc bệnh tâm thần..... cô ấy ôm tất cả kỳ vọng của mẹ mình, tiếp tục làm một người con trai, không thể tự giải thoát.” Nước mắt lướt qua khuôn mặt Kelly, cô rút rút nghẹn nghẹn khóc lên.

An Thần Xán đi đến sofa ngồi xuống bên cạnh Kelly, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô, còn vỗ nhẹ bả vai của cô. “Cám ơn cô lúc đó đã ở cùng cô ấy, cảm ơn cô lúc đó đã chia sẻ một phần thống khổ cho cô ấy, ít nhất cô là người duy nhất khiến cô ấy rộng mở trái tim để kể ra mọi chuyện.”

“Không, cuối cùng tôi vẫn là thương tổn cô ấy, bởi vì rốt cuộc tôi đã không thể dễ dàng tha thứ việc cô ấy không thương tôi, càng không thể chấp nhận người mẹ điên cuồng kia của cô ấy..... Vì thế tôi đã xảy ra quan hệ với một người đàn ông xa lạ, lại ngoài ý muốn mang thai; Căn bản tôi không thương người đàn ông kia, lại không muốn thương tổn thai nhi, cho nên tôi đã nói dối cô ấy, nói rằng tôi phải về Mỹ một thời gian, mong cô ấy chờ tôi trở lại. Trên thực tế tôi đã từ bỏ cảm tình đối với cô ấy, tính như vậy mà rời xa Đài Loan..... Không ngờ sau khi trở lại Mỹ, lại thấy trong vali hành lý có thêm một đôi bao tay của trẻ nhỏ, còn có một tờ giấy. Cô ấy nói hy vọng tôi bình an thuận lợi sinh sản, chỉ cần tôi thích, mọi lúc đều có thể trở về tìm cô ấy, bất luận khi nào cô ấy cũng đều đồng ý tiếp nhận tôi.” Kelly khóc không thành tiếng, không ngừng lau nước mắt. “Làm sao tôi có thể da mặt dày như vậy! Tôi biết nếu tôi ở cùng cô ấy chỉ càng không ngừng nhắc nhở vết thương của cô ấy, biến thành tra tấn tâm hồn cô ấy..... Cuộc đời của cô ấy vốn không cần phải chịu như vậy, cô ấy hẳn phải có một tình yêu thật vui vẻ, yêu một người con trai, sau đó cũng làm nũng giống một người con gái bình thường.....”

“Cho nên lần này cô trở về, tính làm như thế nào?” Anh nhẹ chuyển ánh mắt.

“Tôi rời khỏi cô ấy hai năm, không nghĩ tới còn có thể nghe thấy Ôn Tĩnh thừa nhận tôi là bạn gái cô ấy, trong lòng tôi lập tức vẫn là tràn đầy cảm động. Lúc trước ai yêu ai, ai lợi dụng ai cũng không quan trọng, chúng tôi cũng không còn là của nhau như năm đó nữa. Lần này tôi trở về là muốn nói cho Ôn Tĩnh, tháng sau tôi chuẩn bị kết hôn ở Mỹ, hy vọng cô ấy cũng có thể đạt được hạnh phúc giống như vậy.” Kelly lau khô nước mắt, cầm lấy tay An Thần Xán. “Anh sẽ cho cô ấy hạnh phúc, đúng không?”

Nếu anh ta cho không được, thì cũng không người nào có thể cho. Anh ta yêu Ôn Tĩnh, bất luận giới tính của cô ấy, mặc kệ cô ấy đã trải qua bao nhiêu thống khổ, anh ta cũng đều phải cùng cô ấy kiên cường hướng tới tương lai.

Ngữ khí An Thần Xán kiên định trả lời: “Tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ cho cô ấy hạnh phúc.”

Kelly nín khóc mỉm cười, “Một lời đã định! Chúc phúc hai người.”

Ôn Tĩnh vẫn lâm vào sâu trong giấc ngủ như trước, phảng phất rơi vào bóng tối rất sâu rất sâu, ngủ cả một đêm cũng chưa tỉnh lại.

Sáng sớm ngày hôm sau khi Kelly đang hôn lên trán Ôn Tĩnh, thấp giọng ở bên gối cô nói: “Tĩnh, cậu nhất định phải hạnh phúc hơn mình.”

Cô quyết định tạm thời rời khỏi chỗ ở của Ôn Tĩnh, đến nhà bà ngoại ở một thời gian; Cô đem toàn bộ vương bận cùng trách nhiệm giao cho An Thần Xán, tạo ra một không gian thuộc về bọn họ, hy vọng An Thần Xán cùng Ôn Tĩnh có thể viên mãn ở cùng nhau.

Ôn Tĩnh mê man, như là đang hôn mê. An Thần Xán một tác cũng không rời mà canh giữ bên cạnh cô, anh biết cô không phải vì thân thể có vấn đề, mà là tâm bệnh cùng tâm ma lại bắt đầu dây dưa với cô.

Lần này, anh muốn ở cùng với cô, rốt cuộc cũng đến lúc chiến đấu!

9. Chương 9

A..... Trong trí nhớ cô là một mảnh tối đen như vực sâu không đáy.....

“Vì sao con không phải là con trai vậy?” Mẹ cô thường xuyên hỏi cô như vậy.

Cô luôn cười khổ, không thể đáp lại gì. Mãi đến khi mẹ mang theo cô rời khỏi Ôn gia, cuộc sống của cô cũng hoàn toàn thay đổi.

“Không cho phép mặc váy, thay ngay!” Mẹ cô nghiêm khắc chỉ vào váy đồng phục của cô mà hét to lên.

“Nhưng hôm nay quy định.....” Cô sợ hãi nói.

“Mẹ nói con thay ngay không nghe thấy sao?” Mẹ cô giơ cao cánh tay lên, bàn tay chuẩn bị hạ xuống.

Cô ngoan ngoãn đổi thành quần đi học, lại bởi vì vi phạm quy định của lớp nên bị giáo viên phạt đánh, sau khi về nhà cô phát hiện váy đã bị cắt thành vải vụn, rải trên sàn phòng khách.

“Mẹ?” Cô nhìn mẹ mình đang ngồi trên sofa, kinh ngạc không dám tin.

“Con không cần váy nha..... Đứa nhỏ.....” Mẹ cô có chút hoảng hốt nhìn cô.

“Nếu mẹ không thích con mặc váy, con không mặc là được, sao lại cắt vụn ra như vậy.....” Cô nhặt các mảnh vải đầy đất lên, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Mẹ cắt vụn ra như vậy còn không phải là vì con sao! Nếu con là con trai, mẹ sẽ không mất đi cha con, cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà. Hết thấy đều là con làm hại! Đúng! Đều là con làm hại!” Mẹ cô đột nhiên trở nên không bình thường.

Cô kinh ngạc mở to mắt, giọng nói nghẹn ngào phản bác lại. “Không phải như thế.....”

Mẹ cô đột nhiên rời sofa, chạy vội tới trước mặt cô nắm lấy bắp vai cô, dùng sức lay: “Vì sao con không phải là con trai?! Vì sao không phải?!”

“Mẹ..... Van cầu mẹ thanh tỉnh một chút.....” Bắp vai của cô như là bị bóp nát.

“Không đúng! Tôi không có sinh con gái, tôi sinh con trai! Là con trai! Là bọn họ đâu không lại cha con, cho nên mới dùng kế đuổi chúng ta ra ngoài! Cha con bị lừa a! Ông ấy bị lừa nha!” Mẹ cô không ngừng hô to, như là tiếng gọi đòi mạng cô.

Cô sợ hãi rất nhiều, dùng sức đẩy mẹ ra, mẹ cô té ngã, lại ra sức ôm lấy chân của cô, than thở khóc lóc khóc kêu: “Con trai! Con trai! Đừng bỏ lại mẹ! mẹ sinh con nuôi con, về sau cũng chỉ có thể dựa vào con nha!”

“Mẹ –” Cô vô cùng đau đớn ngồi xổm xuống, ôm lấy mẹ. “Con sẽ không đi, sẽ không đi, chúng ta cả đời sẽ ở cùng với nhau.”

Mẹ cô bắt lực khóc. “Con trai, khi nào thì cha con sẽ đón chúng ta trở về? Con đi cầu ông ấy được không? Con là con của ông ấy, ông ấy sẽ không mặc kệ con đâu.”

Cô không ngừng rơi nước mắt, ôm chặt lấy mẹ dựa vào nhau.....

Mẹ một bên rơi lệ một bên thì cầu xin cô, như thể nhận ra cái gì đó, phút chốc đẩy cô ra, đi đến ngăn tủ lấy ra cái kéo, ánh mắt trừng lớn, bước tới gần cô.

Cô lùi ra phía sau từng bước một, cả người run run. “Mẹ..... Mẹ muốn làm gì?”

Mẹ cô lau nước mắt, lộ ra nụ cười quỷ dị: “Con trai, ngoan, đến trong lòng mẹ.....”

Cô bị dồn đến góc tường, tuyệt vọng nhìn mẹ, lần đầu tiên cảm nhận được hy vọng sinh tồn sắp bị cướp đoạt, như sinh mệnh chính mình đang ở trong sớm tối lại không có cách nào phản kháng là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Kéo nhanh chóng đâm tới – Cô nhắm hai mắt lại, cảm giác bên gáy đau xót, chất lỏng ấm áp chảy xuống.

“Con trai, tóc con dài quá, cha con sẽ không thích, mẹ giúp con cắt ngắn đi, cho con ra dáng con trai.” Mẹ cô cầm kéo, cắt bừa bãi tóc ở trên đầu cô, lưỡi kéo sắc bén vài lần làm bị thương gáy và bên tai cô, đâm phải da đầu cô.

Cô nhìn những sợi tóc lả tả rơi xuống, lại cố im miệng, không cho chính mình lên tiếng thét chói tai. Điều duy nhất không thể làm là nước mắt không theo không chế mà tràn mi.

Mãi đến khi đầu cô rối tung lên cả, so le không đồng đều , mẹ cô tựa hồ mới vừa lòng buông kéo, ôm cô, thương tiếc nói: “Ấn huệ sinh thành của mẹ , con cuối cùng phải hoàn thành bổn phận làm con trai , để chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau, đúng không?”

Toàn thân Ôn Tĩnh run run, cảm thấy tứ chi lạnh như băng..... Trước mắt một mảnh tối đen.....

Rất tối rất lạnh Cô bị nhốt ở nơi tối đến mức không nhìn thấy cả năm ngón tay của mình, cô co rúm lại ôm chính mình, cô thì thào nhớ tên một người, cầu xin người đó có thể mang cô thoát ly khỏi sợ hãi này.

Là ai..... Tên của người đó, rốt cuộc là ai vậy?

“Tĩnh..... Anh ở đây, anh ở đây, em nghe thấy không?” An Thần Xán gắt gao cầm tay Ôn Tĩnh , thương tiếc vỗ về hai má của cô.

Có người đang gọi tên cô, thanh thanh vội vàng, lòng bàn tay của cô bắt đầu truyền đến độ ấm, ở nơi đen tối này dần dần xuất hiện một đường ánh sáng trắng , cô được giọng nói đó dẫn đường, lảo đảo đi về phía nguồn sáng, muốn biết ở phía sau hào quang kia, có cái gọi là giải thoát hay không.

Cô cố hết sức đi qua ranh giới của tối và sáng, ánh sáng chói mắt làm cho cô phải nheo mắt lại , đợi đến khi thích ứng mới chậm rãi mở ra.....

“Em tỉnh! Thật tốt quá, em cứ gọi tên của anh, anh lại không biết phải làm sao để giúp em .” An Thần Xán vui cầm tay cô lên, chạm vào má mình .

“Làm sao có thể là anh” Cô sờ mặt anh , đầu ngón tay truyền đến cảm xúc ấm áp.

“Em vừa gặp ác mộng phải không, nhưng không sao, có anh ở đây , anh sẽ luôn ở cùng em.” Anh vén mấy sợi tóc trên trán cô , thương tiếc sờ sờ đầu cô, như là sủng nịch một đứa trẻ nhỏ .

Thì ra lại nằm mơ..... Ôn Tĩnh nhìn chằm chằm trần nhà, giờ này khắc này cô mới phát hiện giọng nói trong mộng dẫn dắt cô xuyên qua bóng tối thật sự giống giọng của An Thần Xán.

Cuối cùng, anh ta mới là người có thể giúp cô thoát khỏi gông xiềng sao?

Cô chậm rãi ngồi dậy, anh nhanh nhẩu cầm áo khoác khoác ở trên người cô: “Thật may cơn sốt của em đã hạ . Có đói hay không? Anh ra ngoài mua đồ cho em ăn.”

“Tôi đã mê man bao lâu?” Loại tình hình này không phải là lần đầu tiên, cô cũng không ngoài ý muốn.

“Một ngày một đêm. Em bắt đầu mê nam từ tối thứ bảy, cơn sốt đã hạ, hiện tại là ba giờ sáng thứ Hai, ba tiếng nữa là đến giờ em rời giường chuẩn bị đi làm, hay là hôm nay em xin phép nghỉ đi?” Anh ngồi ở mép giường, lại nắm hai tay cô không buông .

Ôn Tĩnh thấy hành động của anh, trong lòng không hiểu, cũng không rút tay lại. “Anh biết tôi là nữ sao?”

“Em lừa anh thật lắm a.” An Thần Xán thăm oán cô. Cô cũng không biết lúc anh lớn tiếng thừa nhận với các bạn rằng mình là gay, trường hợp hôm đó có bao nhiêu buồn cười.

“Chuyện tới hôm nay, tôi cũng chỉ có thể nói xin lỗi.” Cô suy yếu mỉm cười. “Kelly đâu?”

“Cô ấy đem em giao cho anh, về nhà thăm bà ngoại rồi .”

“Giao cho anh nghĩa là sao?” Cô nhúu mày.

An Thần Xán mở rộng hai tay , ôm cô vào trong lòng , dịu dàng nói: “Tĩnh, tuy rằng anh không có kinh nghiệm yêu đương, về mặt tình cảm cũng rất ngốc nhưng anh thực lòng thích em . Bất luận quá khứ của em như thế nào, tương lai quyết định ra sao, anh cũng sẽ không buông tay khỏi em. Cho dù em không muốn làm bạn gái anh, anh cũng sẽ đeo bám mãi đến khi nào em chấp nhận mới thôi, cho nên em nên nghĩ thông suốt một chút, đón nhận tình cảm của anh ngay bây giờ đi.”

Đây là thổ lộ sao? Ôn Tĩnh nhắm lại mắt thở dài. Được anh ta ôm ấm áp, làm cho cô tạm thời quên đi ác mộng đáng sợ, hơn nữa giọng nói bướng bỉnh của anh ta thật sự đáng yêu khiến người khác không thể trực tiếp cự tuyệt .

“Tôi không thể vì anh mà thay đổi cái gì.....” Cô do dự.

“Cho dù em thật sự là con trai anh cũng không để ý, cần gì phải nói đến chuyện thay đổi hay không thay đổi?” Anh lại ôm cô chặt hơn.

“Anh sẽ có rất nhiều lựa chọn tốt, mà người đó không nên là tôi.”

“Trừ em ra, ai anh cũng không cần.” An Thần Xán giữ chặt hai vai cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô tràn ngập kiên định. “Nếu tình yêu chân chính dễ tìm kiếm như vậy, anh còn mất hai mươi tám năm sao? Phải nói cái này trước, em tuyệt đối không thể đá anh được.”

“Anh hẳn đã biết quá khứ của tôi, còn có quan hệ của tôi với Kelly, chẳng lẽ anh cũng không để ý sao?” Cô sợ hãi có một ngày anh sẽ đổi ý, đến khi đó người không thể tự kiểm chế được sẽ chính là cô.

“Để ý chứ! Anh cũng rất tiếc nuối!” Anh lại gắt gao ôm chặt cô: “Anh rất đau lòng, rất khổ sở, rất muốn vì em trả giá chút gì..... Anh thực hận không thể gặp em sớm mười năm, như vậy người ở bên cạnh em trước đây sẽ không phải là Kelly, mà là anh.”

Ôn Tĩnh bị anh ôm vào trong ngực, chậm chạp không hề động đậy. Cô tìm kiếm một nơi yên tĩnh, muốn tìm một nơi ngừng chân có thể che gió tránh mưa, hiện tại ảo tưởng trở thành sự thật, trong lòng lại không thấy kiên định.

“Tôi thật sự có thể có được anh sao?” Cô thấp giọng, như là đang hỏi chính mình.

Anh ta rất thiện lương, rất hồn nhiên, rất dịu dàng..... Hoàn toàn trái ngược với cô, cô thật sự có thể có được một người hoàn mỹ như anh ta sao?

“Đương nhiên! Em không chỉ có thể có được toàn bộ anh, còn có kiếp sau, kiếp sau sau của anh nữa, tất cả em đều phải đón nhận hết.” Anh tham lam ôm cô, thỏa mãn cười: “Một khi cùng em tiếp xúc sẽ thấy không cách nào rời em được, đến bây giờ anh còn không dám tin tưởng mình có thể ôm em như vậy, cho nên hãy để anh ôm em thêm chốc lát.”

“Anh đừng buồn nôn như vậy, trước buông.....” Cô muốn đẩy anh ra, lại phát hiện khí lực không đủ, chỉ có thể bị anh ta ôm đến chết.

“Anh biết ôm một người không thể dùng hết toàn lực, nếu không sẽ gây trở ngại người kia đang hai tay ra ôm lại mình.” Anh thả lỏng cánh tay, lại dịu dàng mà trẻ con nói: “Cho nên anh hiện tại buông lỏng tay ra, em chuẩn bị tốt ôm lại anh chưa?”

Ôn Tĩnh ngẩn người, cúi đầu nhìn chăm chăm lòng bàn tay. Hạnh phúc hiện tại dễ như trở bàn tay, nếu bây giờ cô ôm bên hông anh, có lẽ có thể đạt đến hy vọng được giải thoát lâu nay rồi.....

Ôn Tĩnh nhẹ nhàng giơ tay lên, do dự một chút, nhưng không ôm lại anh, ngược lại búng vào trán anh một cái, nhân cơ hội xuống giường bỏ trốn, giữ một khoảng cách với anh.

“Em thế mà lại làm động tác giả lừa gạt anh.” Anh đáng thương hề hề nhìn cô. Vốn nghĩ rằng cô sẽ tự động đưa lên cửa, kết quả trong nháy mắt lại trốn.

“Tôi muốn là chạy ra, không phải anh có thể lại đuổi theo sao?” Cô cong khóe miệng lên.

Anh gật gật đầu, đánh giá một chút. “Nói cũng đúng.”

Một lát sau, Anh đem cô gục ở trên giường, hoàn toàn thực hành chiến lược bám riết, giống một con gấu túi ôm lấy cái cây là sinh mệnh duy nhất của nó, thỏa mãn khát vọng từ lâu một lần.

Thực ra, Ôn Tĩnh hiện tại bắt đầu thật sự phiền não.

An Thần Xán này toàn tâm toàn ý muốn làm người đàn ông vĩnh viễn ở bên cạnh cô, hoàn toàn không có tôn nghiêm mà luôn đến nhà của cô, người này mặt dày lại giả vờ vô tội..... Làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười.

Cô từng nghĩ muốn nhốt anh ta ở ngoài cửa, nhưng anh ta luôn luôn có nghị lực phi thường đợi đến khi cô mở cửa mới thôi, rõ ràng biết tâm cô không đành lòng, cho nên được một tắc lại muốn tiến một thước sử dụng khổ nhục kế.

Khoa trương nhất là, ngay cả đồ dùng cá nhân của anh ta cũng nhập cư trái phép đến nhà cô, còn vô cùng chính tề đặt trên ngăn tủ, quy hoạch thành một không gian riêng của anh ta, làm cho căn phòng nhỏ tràn ngập hơi thở cùng dấu vết tồn tại của anh ta.

Cô thích anh, cũng thích có anh làm bạn bên người, chỉ là cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, còn anh thì ngoài ý muốn của cô mà vô cùng tích cực, muốn tạo thành thói quen tự nhiên cho cô.

Cô luôn sống một mình, nhất thời trong nửa khắc còn chưa thể thích ứng, còn anh ta lại thích thú, hơn nữa làm không biết mệt.....

Ôn Tĩnh đi lên lầu hai, liếc mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên giường nhàn nhã đọc sách: “10 giờ rồi rồi, anh còn không về nhà sao?”

Cô ngồi ở mép giường, lấy quần áo được giặt sạch để ở trên giường, cẩn thận gấp lại, đặt ở một bên.

An Thần Xán lại lật một trang sách mới, giương mắt mỉm cười: “Đang xem đến chỗ hấp dẫn, trễ một chút về cũng không sao.”

Tuy nói như vậy, nhưng anh ta lại quay cuồng đến bên cạnh cô, lười biếng nằm bên cạnh chân cô, cố ý vô tình làm loạn quần áo cô đã gấp ngăn nắp, hoàn toàn không xem sách.

Cô vỗ nhẹ trán anh, lên tiếng cảnh cáo: “Còn đùa nữa sẽ đuổi anh đi đấy.”

“Em thật hung dữ nha..... Quả nhiên anh yêu em hơi nhiều rồi.” Anh mân miệng, ngoan ngoãn không nghịch quần áo nữa, lại nửa ngồi dậy, làm nũng ôm lấy thắt lưng cô: “Em xem, ngay cả anh nằm ở bên cạnh, em cũng không động dậy, một chút ý nghĩ xâm phạm anh cũng không có.”

Anh nói ra vẻ tiếc hận, Ôn Tĩnh lại liếc một cái xem thường. “Đừng nói với tôi anh vẫn ở đây chính là đang đợi tôi xâm phạm anh nha.”

“Đương nhiên! Anh là lần đầu tiên, cho nên thực chờ mong.” Mặt anh không chút e lệ, nửa quỳ ở phía sau cô, trực tiếp ôm lấy cô, vùi đầu vào gáy cô, sâu kín bất hơi. “Chỉ cần tiếp cận em sẽ nhận không được muốn dính lấy em, nhưng em thì lại có vẻ không muốn đụng vào anh.”

Đó là bởi vì mỗi lần hai người gặp mặt, cô căn bản chưa có động tác gì thì anh đã dính vào người cô, tựa như vừa rồi vậy! Cô không có cơ hội biểu đạt tâm tư.

“Thực có lỗi, đã phụ chờ mong của anh –” Cô còn chưa nói xong, anh liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Không sao, anh không ngại chủ động một chút.” Anh cười nhẹ, lại hôn má cô.

Ôn Tĩnh mặt đỏ bừng, cảm thấy hô hấp dồn dập. Cô cần không khí trong lành, nếu không nhất định sẽ bị lạc trong nguồn nhiệt của anh.

“Mặc kệ anh.” Cô đẩy anh ra, đem quần áo đã gấp cất vào ngăn tủ, xoay người xuống lầu, bỏ lại anh một mình ở trên lầu.

An Thần Xán cũng không vội vã đuổi theo xuống dưới, lại xoay người ngồi vào chỗ cũ, tiếp tục thanh thoi đọc sách.

Một tiếng sau, Ôn Tĩnh lại đi lên lầu hai lần nữa, vốn tính mở miệng đuổi anh về nhà, lại thấy anh đang ngủ trên giường, sách vở bị anh để ở một bên.

“A Xán.....” Cô khẽ gọi nhưng anh không có phản ứng.

Cô lặng lẽ lên giường, nhìn xuống khuôn mặt tuần mỹ không hề phòng bị của anh. Anh ta tựa hồ ngủ rất say, hô hấp đều đều, phẳng phất không nghe thấy tiếng gì.

Cô ngẩng nhìn dung nhan khi ngủ của anh, nhìn không được vươn tay vuốt khuôn mặt anh..... Ngũ quan xinh xắn cùng da thịt mềm mịn, dù ai nhìn thấy cũng động lòng không thôi. Làm sao cô có thể không có khát vọng đối với anh, cô chính là rất quý trọng phần tình cảm không dễ có này, trong lòng có chút không biết làm sao, cho nên tạm thời dùng thái độ xem nhẹ này để đối mặt với anh.

Nhưng mà, trên thực tế cô vô cùng cần anh, cũng vô cùng để ý anh Đôi mắt dịu dàng mà chân thành của anh có thể xua tan bóng tối trong lòng cô , ai yêu ai nhiều hơn căn bản không cần so sánh, cái loại ý lại cùng tín nhiệm từ đáy lòng này không phải chỉ dùng một từ “Yêu” là có thể diễn tả được .

“Cho dù có một ngày anh không thương em nữa, em vẫn hy vọng có thể luôn nhìn thấy anh hồn nhiên tươi cười. Chỉ mong yêu cầu này không quá xa xỉ.....” Cô cúi người, vụng trộm hôn lên tóc anh, như chuồn chuồn lướt nước mà đụng vào, trên nguyên tắc tuyệt đối sẽ không làm anh tỉnh giấc .

Anh vẫn đang ngủ say, Ôn Tĩnh nhẹ nhàng xuống giường, tắt đèn lầu một cùng lầu hai đi, chỉ chừa lại một ngọn đèn ngủ nhỏ . Cô mở ngăn tủ ra lấy một cái chăn đắp lên người anh, động tác rất nhẹ, sợ sẽ đánh thức anh.

Cô cầm đồng hồ báo thức trên tủ cạnh giường đặt thành năm giờ sáng , dự định lúc đó gọi anh rời giường về nhà, thay quần áo chuẩn bị đi làm, tuyệt đối sẽ không muộn.

Xử lý xong, cô rón ra rón rén nằm lên giường nằm bên cạnh anh . Tim đập so với bình thường còn nhanh hơn . Đây là lần đầu tiên anh ở lại qua đêm, cũng là lần đầu cô ngủ cùng giường với một người đàn ông.

Cô nghiêng người nhìn anh, khoảng cách gần như vậy , anh cực kỳ thuần khiết giống thiên sứ, cánh trắng phía sau có thể ôm trọn lấy cô , chữa lành vết thương tâm hồn bao năm nay của cô, cứu vớt được cô.

Chiếc giường lớn màu xám tựa hồ không còn lạnh như băng nữa, không gian có anh tồn tại đều trở nên ấm áp làm người ta an tâm.

“Cám ơn anh.....” Cô nỉ non, nhắm hai mắt lại, chuẩn bị đi vào giấc mộng đẹp tối nay.

Mí mắt vừa mới khép lại, cô liền cảm giác người bên cạnh trở mình, tiếp theo liền không an phận lại gần cô, còn to gan ôm lấy cô, mặt còn cọ sát ở bả vai cô .

“Anh thật là cao hứng nha.....” rốt cục anh có thể ở lại qua đêm thành công.” Giọng nói thanh thanh của anh một chút cũng không giống người vừa tỉnh ngủ .

“Anh giả bộ ngủ?” Cô rõ ràng bị lừa.

“Không có biện pháp. Binh bất yếm trá, đây là cuộc chiến.” Thật ngại quá, anh phải lấy lời thoát kinh điển trong phim ảnh mượn một chút.

“Cái cuộc chiến quỷ gì .” Cô mở mắt ra, có chút buồn bực nhìn bộ dáng vô lại của anh.

“Muốn chiến thắng tâm của em , còn phải nghĩ biện pháp dăng người của anh a.” Anh mở to mắt nhìn cô, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề.

“Hay cho anh cũng nói ra được.” Cô thở dài xoay người, đưa lưng về phía anh.

Góc độ này vừa vặn có thể khiến An Thần Xán ôm trọn cô vào lòng , anh vui vẻ hôn sau gáy cô một cái, quả thực cảm nhận được người cô hơi cứng lại. Anh vụng trộm cười .

Kỳ thật anh đã sớm phát hiện, cho dù ngoài miệng cô chưa từng nói ra lời tình tứ buồn nôn nào nhưng khi anh làm ra những cử chỉ thân mật với cô, cô vẫn để mặc anh. Rõ ràng thực thẹn thùng còn giả vờ trấn định, cô cũng không bài xích anh chạm vào, cho nên anh liền thuận lý thành chương* mỗi ngày sờ mỗi ngày đều vui vẻ.

*thuận lý thành chương: theo đạo lý mà làm.

Nhưng càng đụng vào thì càng không thể thỏa mãn a..... Tựa như nghiện thuốc phiện vậy, liều nghiện càng lúc càng nhiều, chính mình cũng không chịu khống chế.

“Đồng hồ báo thức có thể chỉnh trễ một chút.....” Giọng của anh nghe có chút khàn khàn.

“Vì sao?”

“Bởi vì anh đã mang theo những thứ cần cho ngày mai đi làm đến đây hết rồi.” Anh lại hôn vành tai của cô , nhợt nhạt cười khê.

Căn cứ vào sổ tay chiến lược của Trình Sở Hoàn , muốn anh hoàn toàn thi hành sách lược “Ba không và một không nên” – không nghe lời, không biết xấu hổ, không muốn sống, không nên cảm thấy thẹn tâm!

Sự thật chứng minh là dùng được, hơn nữa thực phù hợp tính cách đặc biệt của anh , quả thực đưa sở trường của anh phát huy đến cực hạn. Thật không hổ là tổng giám đốc đại nhân luôn khiến người ta sùng bái .

“Anh –” Âm mưu! Căn bản là một âm mưu! Ai nói anh ta hồn nhiên lại thiện lương!

Ôn Tĩnh muốn xoay người đi xuống giường, lại bị anh giữ chặt không thể nhúc nhích, vì thế cô đập anh một cước, anh không những không bị ảnh hưởng gì ngược lại còn hôn cô một cái.

“Em đá mạnh như vậy sẽ rất đau nha? Vì bồi thường đau đớn của anh , đền cho anh một cái hôn là được rồi .” Cho dù không đá, anh cũng vẫn hôn ! Chỉ là không thể lấy cớ nhiều như vậy được .

Cô quyết định xông qua hung hăng đánh anh, thật không biết chiêu buồn nôn này anh ta đã học được từ đâu nữa.

“Ngày mai tôi tuyệt đối sẽ không mở cửa cho anh nữa, căn bản chính là dẫn sói vào nhà.” Cô gõ đầu của anh , kỳ thật lại dùng sức không nhiều.

Anh không tránh, tình nguyện nhắm mắt cho cô gõ , thái độ không phản kích của anh làm cho Ôn Tĩnh cảm thấy mình là một người xấu đi ngược đãi tình nhân , vì thế rất cực kỳ tay, có chút tức giận nói: “Sao anh không cản tôi đánh anh?”

“Hai mươi bảy cái.....” Anh khoái trá mở to mắt.

“Gi?” Cô không rõ.

Anh bắt được cổ tay cô , từ bị động chuyển sang chủ động, xoay người đặt cô ở dưới thân, cười đến vui vẻ: “Em vừa mới đánh anh hai mươi bảy cái, cho nên bây giờ anh muốn hôn em hai mươi bảy cái , em ngoan ngoan không được cử động nha!”

“Anh không biết xấu hổ, cẩn thận tôi giết chết anh !” Cô lên giọng uy hiếp, khuôn mặt lại hồng thành một mảnh , dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt , sự ngượng ngùng trong đôi mắt không giấu được người khác .

“Không sao.” Dù sao không biết xấu hổ, không muốn sống đã được anh tôn sùng thành đặc trưng của tình yêu . “Chúng ta cứ chơi đùa như vậy đến hừng đông, đồng hồ báo thức cũng không cần đặt nữa.”

“Anh – ngô.....”

Tiếng nói của Ôn Tĩnh còn chưa dứt đã tự động biến mất, cũng có thể hình dung tình hình chiến đấu đêm nay của hai người có bao nhiêu kịch liệt.

Kết quả là vào ngày hôm sau bọn họ đi làm với đôi mắt thâm đen , thần thái mệt mỏi; Khi đồng nghiệp hỏi , bọn họ lập tức có vẻ mặt ngượng ngùng , bên miệng lại có một chút giống như vô ý cười, bổ cáo thiên hạ đoạn tình cảm lưu luyến .

Trên cơ bản tình cảm của bọn họ cường điệu đến mức này cũng không phải ý định của Ôn Tĩnh, có điều với tư thái rõ ràng của An Thần Xán muốn mọi người bên ngoài không biết cũng khó.

Tỷ như hiện tại anh đến trường học chờ đợi điền kinh luyện tập xong, cơ hồ là trực tiếp nắm tay Ôn Tĩnh , trước tiếng cười của đám tiểu quỷ mà mang cô về nhà, vài lần cô muốn trốn, đều bị anh bắt lại.

Cuối cùng Trần Thận Nam vẫn là không ngăn cản được sự thật gà lược là bạn trai Ôn Tĩnh, còn cảm thán một câu : “Tuy rằng bọn họ không quá xứng với nhau nhưng tựa hồ thật sự yêu thích đối phương.” Ngay cả cô giáo Ôn luôn luôn nam tính hóa cũng có vẻ như hơi hơi không giống bình thường .

“Sao vậy? Muốn yêu đương rồi à?” Liêu Hành Hoa không biết từ đâu xuất hiện, cà lơ phát phơ đáp lại.

“Em mới khinh thường cái loại ghê tởm này.” Trần Thận Nam phỉ nhổ một ngụm.

“Cũng đúng. Giống em như vậy làm sao hiểu được chuyện phong tình , cũng chả ai muốn làm bạn gái của em.” Liêu Hành Hoa nhún nhún vai.

“Thầy nói bây giờ gì đó ! Ai giống thầy phong lưu khắp nơi!” Trần Thận Nam thỉnh thoảng ra một quyền.

Liêu Hành Hoa nhanh nhẹn phản ứng lại, chắc chắn lắc đầu. “Nói chưa được hai câu đã động tay động chân, về sau nên gọi em là tiểu hạt tiêu.”

“Mẹ nó, thầy muốn chết rồi!” Dám dùng một từ nữ tính như vậy để hình dung cậu , quả thực không muốn sống nữa phải không. Cậu nhất định phải đánh hồng đầu của thầy ta !

“A, em nhìn đằng kia kìa!” Liêu Hành Hoa tùy tay chỉ chân trời, Trần Thận Nam cũng quay đầu lại, Liêu Hành Hoa nhân cơ hội ra tay đánh vào đầu Trần Thận Nam trước, cười nhẹ: “Ngu ngốc.”

“Đáng giận –”

Đội điền kinh trường cấp ba Tường Nghĩa lại chuẩn bị ột sự kiện khác , có điều chờ đợi bọn họ là hội thao vào mùa xuân sang năm, phỏng chừng cho đến lúc đó đội điền kinh lại càng thêm sung sức.

Sau khi trường học thay đổi thái độ thành ủng hộ thì giáo viên hướng dẫn như Ôn Tĩnh lại càng thêm mệt mỏi. Tuy rằng trợ cấp vật dụng và tiền đều được chuẩn bị, phương tiện đi lại cũng khá thuận tiện, nhưng bên cạnh đó trách nhiệm cũng tăng lên. Cô muốn đạt được hiệu quả tốt nhất cho nên tâm sức bỏ ra so với người khác nhiều hơn rất nhiều.

Thừa dịp ngày nghỉ, cô tính đi đến Trung bộ, giải tỏa căng thẳng, thuận tiện đến nhà bà ngoại Kelly một chuyến. Giữa cô và Kelly còn rất nhiều lời chưa nói xong, cô nên sớm tìm cô ấy nói chuyện rõ ràng một chút.

Sau khi An Thần Xán biết được chuyện này, chính là khẳng định là muốn đi theo sát, nói thế nào cũng là bạn gái mình đi gặp tình nhân cũ , anh vẫn là ý thức được nguy cơ .

Ôn Tĩnh không lay chuyển được tính tình xấu của anh, đành phải dẫn anh đi theo .

Vì thế bọn họ lái xe xuống phía nam , đi đến nhà bà ngoại Kelly. Kelly nhìn thấy bọn họ, cao hứng thét chói tai, vô cùng nhiệt tình mà chuẩn bị đồ uống cùng trà bánh, dẫn bọn họ vào phòng mình.

“Tiểu Tĩnh, thấy cậu khôi phục tinh thần lại mình rất vui.” Kelly mở cửa phòng ra, ý bảo bọn họ đi vào.

“Cảm ơn cậu .” Ôn Tĩnh cười nói.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Kelly đặt món điểm tâm ngọt trong tay xuống, thẳng tắp hướng về phía lưng Ôn Tĩnh, muốn ôm một cái thật chặt, có điều An Thần Xán nhanh tay lẹ mắt ngăn cô lại, kéo Ôn Tĩnh vào lòng mình.

“Cô không được tùy tiện ra tay với bạn gái người khác .” Anh nói đầy ghen tuông.

“Chúng tôi đều là nữ, anh sợ cái gì?” Kelly đến gần, tách An Thần Xán ra.

“Không phải tháng sau cô sẽ kết hôn sao ? Còn chần chờ như vậy làm gì.” An Thần Xán nghĩ mọi cách để Ôn Tĩnh thoát khỏi ma trảo của Kelly.

“Tình cũ tái hợp anh chưa từng nghe qua a!” Kelly cố ý chọc giận anh ta .

“Các người đừng náo loạn nữa.” Cuối cùng Ôn Tĩnh lên tiếng ngăn cản, tránh cho hai cánh tay đắc lực của cô bị gãy mất. Cô nhìn chằm chằm An Thần Xán, mở miệng nói: “A Xán, đừng quên anh đã hứa là sẽ không can thiệp vào chuyện giữa em và Kelly nên em mới đồng ý cho anh đến.”

An Thần Xán bĩu môi. Nếu đã đồng ý với Ôn Tĩnh rồi , anh sẽ làm được, cho nên anh tâm không cam lòng không nguyện mà đi đến gần chậu hoa trong góc.

Kelly lộ ra nụ cười thắng lợi , lại ôm lấy Ôn Tĩnh. “Mình nghĩ cậu sẽ không tới tìm mình.”

“Làm sao có thể. Mình có thật nhiều chuyện muốn nói với cậu .” Ôn Tĩnh vỗ vỗ bả vai cô ấy.

“Cho dù không định nói ra suy nghĩ của mình, mình cũng muốn tặng cậu một lễ vật mừng kết hôn .”

“Lễ vật gì ?” Cô nâng mắt.

“Chìa khóa nhà mình.” Ôn Tĩnh lấy từ túi tiền ra chùm chìa khóa nhà trọ cùng chìa khóa phòng, đưa cho cô ấy. “Nếu người đàn ông kia dám bạc đãi cậu, cậu tùy lúc đều có thể trở về Đài Loan tìm mình.”

“A a! Ngay cả anh cũng không có chìa khóa! Không công bằng! Vì sao chỉ cho cô ấy?” An Thần Xán nhìn không được náo loạn, chạy vội qua nhìn chăm chăm chùm chìa khóa kia, như là một vật trân bảo nào đó mà luôn trông mong có được.

Sau khi Kelly nhận lấy, nước mắt không khỏi chảy xuống.

Ôn Tĩnh thuận tay đẩy An Thần Xán ra, ôm bả vai Kelly tiếp tục nói: “Mình đã mua gian phòng đó rồi, về sau cũng không tính chuyển nhà nữa, cho nên cậu nhất định có thể tìm được mình.”

“Cái gì? Em không tính gả cho anh sao? Tuy rằng anh có thể chuyển qua cũng không sao, có điều gian phòng ở kia quá nhỏ, về sau con của chúng ta cũng không đủ chỗ ở!” An Thần Xán lại lần nữa lên tiếng kháng nghị.

Ôn Tĩnh nhìn không được ngoái đầu lại trừng mắt liếc anh một cái, ý bảo anh rất ầm ỹ.

“Tĩnh, mình thực là thật có lỗi vì lúc trước làm tổn thương cậu, mình thậm chí còn không liên lạc với cậu.....” Bởi vì cô mang theo lời nói dối rời đi, không có dũng khí để đối mặt với cô ấy.

“Người có lỗi là mình. Mình rõ ràng không yêu thương cậu mà vẫn giữ cậu ở bên cạnh để giúp tinh thần đang bị tra tấn của mình, thực xin lỗi.....” Về việc nói lời xin lỗi, cô đã sớm muốn nói với Kelly câu này, chỉ là vẫn không có cơ hội.

“Không không không, là mình tự nguyện.” Kelly khóc.

“Đứa bé..... Có khỏe không?” Ôn Tĩnh dịu dàng hỏi.

“Đứa bé lúc trước đã ngoài ý muốn bị sảy, mình cùng đứa bé đó không có duyên phận.” Kelly lau nước mắt, lại sờ sờ cái bụng. “Nhưng bây giờ trong bụng mình đang có một đứa bé, hơn nữa là kết tinh của người chồng yêu quý, mình nhất định sẽ thật quý trọng nó.”

“Con trai hay con gái? Mấy tháng rồi?” Ôn Tĩnh kinh ngạc nhìn bụng Kelly.

“Chưa biết giới tính, chỉ mới một tháng mà thôi.” Cô nín khóc mỉm cười. “Cậu muốn làm mẹ nuôi đứa bé hay không?”

An Thần Xán đứng ở một bên, ngây ngốc nhìn chăm chăm bụng Kelly, đột nhiên cảm thấy sinh mệnh sinh ra trên thế giới này là một điều thật sự mỹ diệu (kỳ diệu, đẹp đẽ).

“Được.” Ôn Tĩnh một lời liền đồng ý.

“Được được được! Còn tôi đây chính là cha nuôi đứa bé.” An Thần Xán lại nói chen vào nhưng lần này không ai phản bác.

“Cậu nhất định phải hạnh phúc.” Kelly cầm tay Ôn Tĩnh, thành tâm nói.

“Cậu cũng vậy.” Ôn Tĩnh từ đáy lòng nở nụ cười.

Bước qua tất cả tổn thương trong quá khứ, rẽ mây nhìn bầu trời của tương lai, thì ra lại ngọt lành như vậy.

10. Chương 10

Kelly trở lại Mỹ để hoàn thành chung thân đại sự, còn gửi không ít ảnh chụp ngày kết hôn hôm đó cho Ôn Tĩnh, Ôn Tĩnh cất giữ tất cả rất cẩn thận.

An Thần Xán thì vẫn vì chuyện mình không có được cái chìa khóa mà luôn canh cánh trong lòng, thường thường dính ở trên người Ôn Tĩnh giống kẹo cao su, thỉnh cầu cũng muốn một chùm chìa khóa, nhưng mỗi lần như vậy Ôn Tĩnh đều giả bộ ngớ ngẩn để cho qua, chưa từng để ở trong lòng. Ở một góc độ khác mà nói, có lẽ cô chính là thích xem bộ dáng làm nũng rất xấu của anh, mới mãi mà không cho anh chùm chìa khóa.

Bọn họ đã tìm hiểu nhau một tháng, ở phương diện thói quen cuộc sống mà nói, đã sớm dần dần thích ứng với đối phương rồi; Nhưng trong ánh mắt người đời thì vẫn còn rất nhiều vấn đề phải vượt qua.

Mỗi khi bọn họ sóng vai đi trên đường, An Thần Xán muốn nắm tay cô, cô vẫn là cự tuyệt, nguyên nhân thực rõ ràng, bởi vì trong mắt người qua đường, bọn họ chính là hai người đàn ông – hai người đàn ông tay trong tay, rất khó không khiến cho người bên ngoài chú ý. Ôn Tĩnh không hy vọng An Thần Xán bị người ta nhìn bằng ánh mắt quái dị, cho nên ở bên ngoài cô luôn ngăn chặn hành động thân mật của An Thần Xán.

Nhưng mà An Thần Xán sao có thể ngoan ngoãn nghe lời chứ. Nghiêm khắc mà nói anh căn bản chính là người có da mặt dày nhất trong thiên hạ, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, chỉ cần anh cao hứng là được rồi. Cho nên khi bọn họ đi trên đường, hai người một tấn công một phòng thủ trên chiến tuyến càng thêm rõ ràng.

“Sao em lại muốn cách anh một mét?” Anh tới gần cô thì cô lại bước đi nhanh hơn.

“Bởi vì em không xác định được lúc nào thì anh lại dính lên.” Anh ta thường thừa dịp cô không chú ý mà ôm cô ngay tại trên đường cái.

“Em thật là kỳ quái, ở trên giường thì tùy tiện dán lên anh, ở bên ngoài thì tay cũng không cho anh chạm vào.” Anh vì oán giận nên thật sự lớn tiếng, thế là người qua đường đều nhìn về phía bọn họ.

Khi đã bắt đầu mùa đông, lại vào lúc ban đêm, không khí thật lạnh, cô mặc áo ấm, hai tay đặt ở trong hai túi của áo ấm, thà rằng tự mình sưởi ấm, cũng không bằng lòng để anh ta nắm.

An Thần Xán cũng biết, cô là quan tâm đến anh..... Lo lắng anh sẽ bị người khác xem thường; Có khi cô lại âm thầm thở dài, cảm thán chính mình không thể giống một người con gái bình thường, cùng anh sánh đôi đi cùng nhau. Mấy ngày trước cô còn mang sắc mặt ngưng trọng hỏi anh: “Anh có hy vọng em thay đổi cái gì không? Ví dụ như..... thay đổi cách ăn mặc..... Hoặc là để tóc dài.....”

Do dự trong mắt cô làm anh đau lòng, căn bản anh không thêm để ý bề ngoài của cô như thế nào cả, cũng biết Ôn Tĩnh nhiều năm đau xót cũng đã thành thói quen không phải dễ dàng có thể sửa đổi như vậy.

Hướng hồ Ôn Tĩnh mỗi lần ra ngoài đều đẹp khiến anh nín thở, quả thực tuần mỹ đến dù là nam hay nữ cũng thích, anh thực hận không thể mỗi ngày khóa cô ở bên cạnh, ngăn cách hết những ánh mắt ái mộ, căn bản không biết là cô có chỗ nào không tốt hoặc là chỗ nào cần thay đổi.

Cho nên anh mang vẻ mặt nghiêm túc nói với cô: “Em chỉ cần làm chính mình là được rồi, mặc kệ bộ dạng của em như thế nào, cũng sẽ không giảm bớt xúc động muốn hiến dâng mình của anh.”

Vừa nói xong, đương nhiên là bị đánh bay. Con đường chinh chiến của An Thần Xán còn rất dài lâu.

“Anh không thể an phận ở bên cạnh em sao?” Luôn động tay động chân, chốc lát thì ôm thắt lưng của cô, chốc lát lại ôm vai cô, cô đều thấy rõ ràng kinh ngạc cùng chán ghét trong mắt người qua đường.

“Ai kêu anh rất thích em làm chi, không biểu thị công khai một chút chủ quyền là không được.” Anh đuổi kịp bước chân của cô, giữ chặt cánh tay cô, vào lúc cô quay đầu liền cúi sát vào mặt cô, hôn xuống.

Ôn Tĩnh nhìn thấy mấy người nữ bên đường hít một hơi, còn mấy người nam thì nhú mày nhìn chăm chú vào bọn họ, trong mắt đều mang theo khinh thường cùng tránh né.

“Nhìn cái gì? Không thấy tình nhân hôn nhau bao giờ sao?” An Thần Xán liếc bọn họ cái xem thường, ung dung mà đưa tay để vào trong áo ấm của Ôn Tĩnh, cùng mười ngón của cô giao nắm lấy nhau. “Rất ấm nha! Thì ra áo ấm có công dụng tốt như vậy, lần sau đến lượt anh mặc áo ấm, còn túi áo ấm của anh sẽ cho em mượn sưởi ấm.”

Ôn Tĩnh muốn rút tay ra, An Thần Xán lại liều chết cầm lại, hai người âm thầm phân cao thấp một lát.

“Anh tuyệt đối là có bệnh, mới có thể thích bị người ta dùng vẻ mặt chán ghét nhìn chăm chăm.” Cô đầu không lại khí lực của anh, chỉ có thể quật cường bỏ qua.

“Chỉ cần người chán ghét anh không phải em thì anh căn bản không cần để ý người khác làm gì.” Anh cảm nhận được tay đang giãy dụa trong túi hơi hơi thả lỏng, cho nên lại cười hì hì dán tại bên người cô, càng dính càng gần.

Bọn họ đi qua một quảng trường, ven đường không ít người nhìn theo bọn họ, xem bọn họ trở thành một phần trong quang cảnh, An Thần Xán thiếu chút nữa đã hướng về phía những người đó mà thu phí nhìn.

Đêm nay bọn họ muốn đi xem phim, cuộc hẹn xem phim lần trước bị nhóm tiểu quỷ gây chuyện mà bị cản trở, lần này cam đoan sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.

Buổi tối cuối tuần rất đông đúc, bọn họ đi xếp hàng mua vé, An Thần Xán cầm mục lục những bộ phim gần đây, bắt đầu thảo luận cùng Ôn Tĩnh, hai người không hẹn mà cùng tính xem bộ phim hoạt hình 3D mới nhất, lại vì sự vô cùng ăn ý lẫn nhau mà nhìn nhau cười.

Ngay tại khi bọn họ mua vé xong, chuẩn bị rời khỏi phòng bán vé thì có ba cô gái trẻ tuổi xấu hổ đi đến trước mặt bọn họ.

“Thật ngại quá, có thể kết bạn với anh không?” Một cô gái thanh tú trong số đó mở miệng.

An Thần Xán nhú mày, vốn định lớn tiếng tuyên bố mình đã có bạn gái thì cùng lúc lại nghe thấy một cô gái khác nói với Ôn Tĩnh: “Anh rất đẹp trai, giống như nam diễn viên Nhật Bản vậy, anh có bạn gái chưa?”

Ôn Tĩnh bị hỏi sửng sốt. Trước kia cũng không phải không bị đến gần, chẳng qua hiện tại bên cạnh có thêm một An Thần Xán, trường hợp lại trở nên thực quý dị buồn cười.

“Đợi chút! Cho nên các cô là muốn làm quen với cô ấy?” An Thần Xán chỉ vào Ôn Tĩnh, tự tôn nam tính bị tổn thương không ít.

“Phải nha!” Ba cô gái trằm miệng một lời.

Ôn Tĩnh nhếch khóe môi một cái, bật cười. An Thần Xán nhìn Ôn Tĩnh liếc mắt một cái, nheo đôi mắt lại. “Em còn dám cười anh?”

“Em no có cười anh, em chỉ là cảm thấy..... thật buồn cười.” Cô lấy mu bàn tay che miệng lại, cười không ngừng.

Ba cô gái trẻ lòng xuân nhộn nhạo nhìn Ôn Tĩnh, bị nụ cười của cô mê hoặc đến ba hồn bảy vía đều nhanh bay mất.

“Thật ngại quá a, cô ấy là bạn, gái, tôi!” An Thần Xán kéo Ôn Tĩnh qua, cúi xuống hôn ở môi cô để chứng minh.

“Đi?!” Ba cô gái đồng thời kinh ngạc thét chói tai.

An Thần Xán đắc ý dào dạt vì đã hòa nhau, thấy Ôn Tĩnh hai má hồng hồng, vẻ mặt e lệ cúi đầu, làm cho anh rất muốn tiếp tục hôn.

“Các anh là đồng tính luyện ái!” Một cô gái đề cao đề-xi-ben vì chuyện thật sự thực dọa người này, những tâm mắt lợi hại xung quanh toàn bộ đều bắn lại.

An Thần Xán tươi cười như hoa đáp lại: “Mỗi buổi tối tôi đều ngủ cùng giường với cô ấy, tuyệt đối có thể chứng minh cô ấy hoàn toàn là một người con gái, các cô đến gần cô ấy mới là đồng tính luyện ái đấy?”

Lời này vừa nói ra, ba cô gái kinh ngạc không biết nói sao cho phải, đều nghiêm mặt chạy đi.

Người xem náo nhiệt càng đến càng nhiều, thậm chí bắt đầu châu đầu ghé tai, An Thần Xán tùy hứng lại bá đạo ôm cô, xem tất cả những tâm mắt kỳ dị xung quanh ném khỏi thế giới của anh. Anh chính là thích cô như vậy đấy, không được sao?

“A Xán, kỳ thật anh không cần lớn tiếng giải thích như vậy.” Cô nhẹ nhàng thở dài. Hơn nữa anh còn nói ra bốn chữ “Đều ngủ cùng giường”, không khỏi cũng quá làm người ta thẹn thùng.

“Thực chịu không nổi ánh mắt bọn họ là mọc ở nơi nào. Em xinh đẹp như vậy, làm sao có thể giống nam được.” Trước kia là dây thần kinh của anh rất thô, mới có thể hiểu lầm cô là nam. Nhìn vẻ mặt tinh tế, nói chuyện phương thức, động tác rất nhỏ nhẹ của cô..... đều có thể phân biệt rõ giới tính cô mà.

Quan trọng nhất là, hơi thở cô toát ra rõ ràng chính là một người con gái đang trong tình yêu..... Đây chính là kiệt tác những ngày gần đây của anh, sao còn có thể có người không nhìn ra chứ? Thật sự là đáng đánh đòn!

“Đi thôi, chúng ta đi xem phim.” Cô vỗ vỗ vai anh, tựa hồ đang vuốt tức giận của anh xuống.

“Hơn nữa, anh hẳn là đẹp trai hơn em mới đúng.....” Anh quyết quyết miệng.

“Đây mới là nguyên nhân anh tức giận sao?” Lại là một trận thở dài.

“Mới không phải!”

“Được được được, em tin anh.” Bằng không anh ta khẳng định lại muốn làm nũng.

An Thần Xán nghĩ đến trong rạp chiếu phim có thể nắm tay cô hơn hai tiếng, tâm tình lại lần nữa sung sướng lên. “Tình, tuần sau chúng ta sẽ đi đến một chỗ.”

“Chỗ nào?” Cô mỉm cười, chỉ cần là nơi có anh..... đều tốt.

“Bí mật.”

Kết quả, khi An Thần Xán lái xe chở cô đến cửa bệnh viện, cô mới giật mình sửng sốt thật lâu.

“Đi thích ăn điểm tâm không? Đây chính là anh đi xếp hàng rất lâu mới mua được đấy.” An Thần Xán lấy ra một hộp lễ vật ở phía sau xe, đưa tới tay Ôn Tĩnh, thần thái vẫn thoải mái thích ý như thường ngày.

“Vì sao lại muốn tới đây?” Sắc mặt cô trở nên trắng, cầm hộp lễ vật cũng không đồng ý xuống xe.

Anh giữ lấy tay cô, đặt ở trong lòng bàn tay vuốt vuốt. “Bởi vì đã quyết định cả đời ở cùng em thì đương nhiên muốn gặp mẹ vợ một chút chứ.”

“Bà thấy anh sẽ không vui.” Cô vốn dự tính chờ cảm tình ổn định một chút, sẽ chậm rãi nói sáng tỏ phương thức trị liệu tinh thần cho An Thần Xán, hơn nữa nói rõ tình trạng của mẹ cô cho anh biết – trước lúc đó cô cũng không tính để anh gặp mẹ cô. Cô lo lắng mẹ cô lại lần nữa không khống chế được cảm xúc, cô cũng sợ hãi An Thần Xán sẽ nảy sinh khúc mắc, bài xích mẹ cô. “Chúng ta..... Về nhà được không?”

Phảng phất như nhìn thấu lòng cô, anh ôm cô vào lòng. “Để anh tiếp cận những thứ mà em đã phải chịu, sau đó chúng ta cùng nhau đối mặt với vấn đề, bất luận như thế nào anh cũng sẽ đứng ở trước người em để chắn gió che mưa cho em.”

Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng cô đầu không lại thành khăn của anh, đành dẫn theo anh đi vào thế giới sau hai cánh cửa sắt kia.

An Thần Xán chưa bao giờ tới bệnh viện tâm thần, nhưng bệnh viện tâm thần cũng không âm trầm giống như trong tưởng tượng, kỳ thật cũng không khác gì so với phòng bệnh bình thường, ở bên trong cũng chỉ là bệnh nhân mà thôi, chẳng qua bọn họ bị hạn chế tự do, cũng mất đi không khí mới mẻ cùng ánh mặt trời bên ngoài.

Hành lang vẫn như vậy, giường bệnh vẫn như vậy, ngay cả thân hình khô gầy kia cũng vẫn cô đơn như vậy.

“Mẹ.....” Ôn Tĩnh khinh hô một tiếng.

Phương Nguyệt Kỳ ngồi ở bên song sắt, ngăn người nhìn bên ngoài, tựa hồ không nghe thấy tiếng của cô.

“Mẹ, hôm nay con dẫn theo một người bạn đến, anh ấy mua điểm tâm ngon, mẹ muốn nếm thử hay không?” Ôn Tĩnh đi đến bên cạnh mẹ, ngồi xổm xuống, lấy ra bánh ngọt bên trong hộp lễ vật đưa cho bà.

Lúc này Phương Nguyệt Kỳ mới quay đầu, sau khi thấy là Ôn Tĩnh, cười ngây ngô lên. “Con trai, đây là ba con bảo con mang đến sao?”

“..... Ân.” Hiên nhiên lời nói vừa rồi của cô mẹ cô hoàn toàn không có nghe.

“Không đúng, con gạt ta, ông ấy biết ta thích ăn mặn, sao có thể mang đồ ngọt tới cho ta.” Phương Nguyệt Kỳ hất bánh đậu xanh trong tay Ôn Tĩnh ra, lắc đầu như trẻ con.

Ôn Tĩnh buông hộp lễ xuống, cúi vai xuống, dọn sạch từng mảnh vụn, không có gì là thảm oán hay không kiên nhẫn. An Thần Xán đứng ở một bên, nhìn mà lòng cũng đau lên.

“Thì ra dì thích ăn mặn, lần sau cháu lại mang đồ ăn mặn ngon đến thăm dì.” Anh đi đến trước mặt Phương Nguyệt Kỳ, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ.

“Cháu là ai?” Phương Nguyệt Kỳ khó hiểu mở miệng.

“Cháu là.....Ôn Tĩnh” An Thần Xán nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Ôn Tĩnh. “Cháu là..... của cô ấy –”

“A! Ta đã biết, cháu là bạn gái của nó!” Phương Nguyệt Kỳ bình tĩnh đại ngộ, vui sướng cầm tay An Thần Xán. “Bộ dạng thật sự là xinh đẹp! Bao nhiêu tuổi? Làm việc ở đâu? Nhìn cháu thật nhã nhặn, Ôn Tĩnh có thể theo đuổi được cháu là phúc khí của nó.”

An Thần Xán gãi hai má, không có phủ nhận. “Dì, thật ngại quá, là cháu theo đuổi cô ấy trước.”

“Ha ha! Con gái chủ động một chút cũng là chuyện tốt.” Phương Nguyệt Kỳ cười ra tiếng hiếm có, ngay cả Ôn Tĩnh cũng cảm thấy không thể hiểu được.

Ôn Tĩnh nhìn trang phục của An Thần Xán hôm nay, áo khoác nhạt màu xúng với quần dài nhàn nhã, phối màu nhu hòa, nhìn thật trung tính, hơn nữa khuôn mặt tuyệt sắc kia, quả thật là khó phân biệt sống mái..... Hay là anh ấy đã dự đoán được sẽ phát sinh tình huống này?

“Cháu cũng cảm thấy như vậy. Bất quá luôn là cháu chủ động, Ôn Tĩnh cũng không quá yêu cháu.” An Thần Xán biết rõ Phương Nguyệt Kỳ hình như không rõ giới tính của anh lắm nên theo cũng theo ý của bà, kéo dài đề tài của bà, còn thực mượn cơ hội thuận tiện mang oán giận thật của mình mà nhập vào tình huống, chọc Ôn Tĩnh ở một bên trừng mắt anh.

“Nó luôn luôn đều như vậy, cháu đừng để ở trong lòng. Cháu tên là gì?” Phương Nguyệt Kỳ lại hỏi.

“An Thần Xán.” Anh thật thà trả lời.

“Cái tên thật nam tính, nhưng mà cũng khiến cho người ta cảm thấy thực ấm áp. Các con quen nhau bao lâu rồi?” Phương Nguyệt Kỳ kéo An Thần Xán ngồi xuống bên giường, trên mặt lộ vẻ một người mẹ hiện quan tâm.

“Hơn một tháng.” Anh bám vào bên tai Phương Nguyệt Kỳ nhỏ giọng nói: “Trước mắt chỉ tới mức độ hôn, không phải là cháu rất không có mị lực chứ?”

Phương Nguyệt Kỳ vừa cười vừa vỗ vỗ bàn tay An Thần Xán. “Làm sao có thể? Ta vừa thấy cháu cũng rất thích cháu, Ôn Tĩnh nhà chúng ta thật có mắt nhìn.”

Nhiều năm qua như vậy, lần đầu tiên Ôn Tĩnh nhìn thấy bộ dáng vui vẻ như thế của mẹ, cô quả thực không thể tin được.

“Mẹ, con nói với mẹ nha –” An Thần Xán thực tự nhiên mà gọi Phương Nguyệt Kỳ là mẹ.

“Đợi chút! Cháu kêu ta là cái gì?” Phương Nguyệt Kỳ mở to mắt, hỏi lại lần nữa.

“Sau này con sẽ kết hôn cùng Ôn Tĩnh, cho nên kêu mẹ một tiếng mẹ cũng là đương nhiên mà.” Anh nịnh nọt giải thích.

Phương Nguyệt Kỳ cười mị mắt. “Được, con dâu hiền, mẹ thật sự là rất cao hứng.”

Ôn Tĩnh nhịn không được chen vào nói: “Mẹ, mấy ngày nay thời tiết lạnh, quần áo của mẹ có đủ ấm hay không?”

“Nơi này một chút cũng không lạnh.” Phương Nguyệt Kỳ lẩm bẩm một tiếng, lại tiếp tục nhìn An Thần Xán cười, phảng phất thực vừa lòng.

Ôn Tĩnh dò xét áo bông trên người mẹ mình, sau khi xác nhận được tính giữ ấm rồi mới nhẹ nhàng thở ra.

“Năm sau con sẽ giúp mẹ may thêm vài bộ đồ mới, mẹ thích màu gì?”

“Màu đỏ, màu đỏ nhìn đẹp.” Phương Nguyệt Kỳ vẫn là gắt gao nắm tay An Thần Xán, nhìn anh hỏi: “Vừa rồi con muốn nói gì với ta?”

“Con nói Ôn Tĩnh rất bất công, cô ấy cho bạn gái cũ cái chìa khóa nhà thế mà lại không chịu cho con, mẹ giúp con mắng cô ấy một chút đi.” An Thần Xán cuộc sống hóa oán giận khiến cho Phương Nguyệt Kỳ cười a miêng.

Phương Nguyệt Kỳ nhìn Ôn Tĩnh, thần sắc đứng đắn nhấp môi: “Sau khi trở về con phải lập tức đánh một chum chìa khóa đưa cho cô ấy, có nghe không?”

Ôn Tĩnh không nói gì nhìn chăm chăm An Thần Xán, anh cư nhiên biểu hiện ra một nụ cười thực hiện được, thật sự là đáng giận mà.

“Cảm ơn mẹ đã chủ trì công đạo.” An Thần Xán ôm Phương Nguyệt Kỳ thật chặt, ngay cả đối với mẹ vợ cũng không chút nào thẹn thùng mà làm nũng.

“Con biết nấu ăn không? Phụ nữ chúng ta muốn bắt được tâm đàn ông thì trước tiên phải bắt được dạ dày của anh ta.” Phương Nguyệt Kỳ càng tán gẫu càng nói nhiều, khuôn mặt do nhiều năm uống thuốc mà gầy yếu khô vàng, khó được lại tăng thêm vài phần tươi sáng, ánh mắt cũng không dại ra nữa.

“Vậy mẹ phải nói cho con biết Ôn Tĩnh thích ăn đồ ăn nào chứ ạ?” An Thần Xán lại liên tục nói chuyện phiếm.

“Tiểu Tĩnh nhà chúng ta thích nhất là ăn cá sốt chua ngọt, thịt kho tàu, canh thịt với bí đao..... Mới trước đây còn rất thích ăn thịt, không ăn rau xanh, cho nên dạ dày không tốt.....” Phương Nguyệt Kỳ tạm dừng một chút, như là nhớ đến cái gì lại hoang mang.

Mũi Ôn Tĩnh chua xót, không ngờ mẹ còn nhớ rõ cô không thích ăn rau, nhưng cô không có cách nào tận hiếu nhiều với mẹ.....

An Thần Xán vỗ nhẹ bả vai Phương Nguyệt Kỳ, dịu dàng hỏi. “Mẹ, sao lại không nói nữa?”

“Không đúng..... Tiểu Tĩnh của ta..... Là nữ!” Phương Nguyệt Kỳ bỗng dưng đẩy An Thần Xán ra, hoảng sợ hô to: “Ta sinh là nữ! Vì sao lại là nữ? Vì sao?!”

Ôn Tĩnh biết mẹ lại nhớ lại quá khứ, mắt thấy cảm xúc mẹ sắp không bình thường, vội vàng tiến lên muốn kéo An Thần Xán ra, không muốn mẹ bị dả kích quá độ.

Nhưng An Thần Xán lại bất động như núi, nhìn thẳng Phương Nguyệt Kỳ, nhân tiện dặt tay Ôn Tĩnh. “Mẹ, mẹ nói đúng vậy, lúc trước mẹ sinh là một người con gái, nhưng cũng là nhờ người con gái này, mẹ đã kiếm được một người con trai.”

“Nói hươu nói vượn! Nói hươu nói vượn! Ta không có con trai!” Phương Nguyệt Kỳ bịt lỗ tai.

“Con rể cũng như con, mẹ vốn nên kêu con là con.” An Thần Xán cầm cổ tay Phương Nguyệt Kỳ, kéo bàn tay bà đặt ở trước ngực bằng phẳng của anh, thật tình thành ý nhìn bà. “Có thêm một người con không tốt sao? Có thêm một người yêu con gái mẹ chăm sóc mẹ, còn có một người thương con mẹ làm bạn với mẹ, cẩn thận giấu lại có phải cũng thực hạnh phúc hay không? Lúc trước mẹ sinh con gái hay con trai thì có gì quan trọng.”

“Con gái..... hay con trai.....” Phương Nguyệt Kỳ lặp lại thì thào nhớ kỹ, thần kinh vừa rồi thiếu chút nữa đóng băng lại hơi chút bình thường lại.

“Mẹ.....” Ôn Tĩnh đau lòng nhìn mẹ mình.

“Con gái với con trai.....” Ánh mắt Phương Nguyệt Kỳ trống rỗng, tựa hồ còn đang tự hỏi.....

“Đúng nha, mẹ không chỉ có con gái là Ôn Tĩnh, bây giờ còn có thêm con trai là con nữa.” An Thần Xán cầm tay Phương Nguyệt Kỳ cùng tay Ôn Tĩnh đặt vào nhau. “Chúng ta là người một nhà, ai cũng đều không có lỗi, ai cũng sẽ không làm tổn thương ai nữa.”

“Nhưng là, ba ba Tiểu Tĩnh ông ấy..... sẽ không trở về nữa!” Phương Nguyệt Kỳ như là ngộ đạo bình thường, đau triệt nội tâm thấp khóc.

“Mẹ còn có con a, con sẽ cả đời ở bên cạnh mẹ.” Ôn Tĩnh ôm lấy mẹ, chảy nước mắt xuống.

“Mẹ, yên tâm đi, con sẽ vĩnh viễn chăm sóc các người.” An Thần Xán thề để minh chứng.

Phương Nguyệt Kỳ dựa vào lòng Ôn Tĩnh khóc rống thất thanh. Lúc này đây bà không còn giống bệnh nhân tâm thần lúc nãy nữa, mà là biểu đạt cảm xúc nào đó đã tích lũy thật lâu; Thân hình gầy guộc như que củi của bà không ngừng run run, lấm bầm: “Tiểu Tĩnh, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Mẹ thực có lỗi với con.....”

“Không có gì, không có gì.” Ôn Tĩnh vừa rơi lệ, vừa mang theo tươi cười.

Tuy rằng không biết lần sau có thể thần trí mẹ vẫn không rõ lại cho rằng cô là con trai, hay là nhận lầm An Thần Xán là bạn gái của cô nữa hay không, nhưng giờ này khắc này cô biết mẹ là thanh tỉnh, thừa nhận chuyện thật mà nhiều năm qua chưa từng nhìn thẳng vào, hơn nữa ý đồ hối hận cùng xin lỗi, muốn biểu đạt tâm tình nghiêm túc nhất thiết nói với cô, đây đã là ân huệ ông trời ban cho rồi.

Hai mắt Ôn Tĩnh nhắm lệ nhìn An Thần Xán, nói không nên lời cảm kích cùng kích động trong lòng. Tất cả những gì anh làm cho cô đủ để hơn một ngàn vạn lời ngon tiếng ngọt, cô thật sự rất yêu người đàn ông hồn nhiên thánh thiện này..... Đời này kiếp này, không sợ khó khăn mưa gió, cô cũng muốn cùng anh luôn ở bên nhau.

Khi An Thần Xán nhận được chùm chìa khóa cho phép ra vào đã cảm động ôm lấy Ôn Tĩnh xoay vòng quanh, hơn nữa còn xem chùm chìa khóa như là trân bảo mà để vào trong bóp da, hình như chiến dịch của anh lại tiến thêm một bước hướng tới thành công.

Nhưng mà đến tối Ôn Tĩnh liền hối hận. An Thần Xán lập tức vác hai vali hành lý lớn vào căn phòng nhỏ của cô, ngay cả gối ôm của trạch nam (con trai luôn ở trong nhà), hoạt hình, truyện tranh cũng mang theo không ít. Ôn Tĩnh vô lực mà muốn nói gì đó, thế nhưng An Thần Xán lập tức dùng phim hoạt hình mê người chinh phục cô, làm cho cô cuối cùng cũng chỉ có thể vừa cầm bóng ngô, vừa bị anh ôm vào trong ngực xem phim.

Đây là một bộ hoạt hình về võ thuật, nội dung nói về một người đàn ông không hề có võ thuật sẵn, nhưng nhờ gặp được nhân duyên, đã đi vào được nơi ở của những cao thủ võ công cao cường mà tu luyện, những sư phụ bên trong đó ai ai cũng vô cùng mạnh lại biến thái, sau khi anh ta đã luyện đủ loại võ công, biến thành người đàn ông vô cùng mạnh.

“A Xán, công phu Trung Quốc nhà anh có lợi hại hơn cái này không?” Ôn Tĩnh thực nhập tâm mà hỏi.

“Đâu khoa trương như vậy. Trong bộ hoạt hình này ngay cả gấu chó trong rừng rậm cũng có thể đánh thái cực quyền.” An Thần Xán ôm cô cười.

Liên tục xem thêm mấy tập nữa thì cô cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng trĩu.

“Không phải em buồn ngủ rồi chứ?” Anh dỗ.

“Àn.....” Cô gật gật đầu. Gần đây đội diễn kính tập luyện rất vất vả, áp lực lớn, cô cũng rất dễ dàng mệt mỏi.

Thần thái nửa mù sương của Ôn Tĩnh làm cho tim An Thần Xán đập nhanh hơn, cô nhìn thật đáng yêu, rất ngon miệng, rất dẫn dụ người phạm tội.

“Đừng ngủ được không?” Anh cởi bỏ hai cái nút áo trước ngực, lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng đường cong da thịt, tóc mái hơi tán loạn, ánh mắt tràn ngập tình dục dụ hoặc cô.

Cô mở mắt theo dõi anh một hồi lâu, sau đó lại nửa nheo mắt lại.....

“Đừng ngủ nha.....” Anh vỗ nhẹ mặt cô. Chẳng lẽ Chu Công so với anh còn có mị lực hơn sao? Không chấp nhận được chính mình lại bại trận lần nữa!

Ôn Tĩnh đổi một góc độ thoải mái, tựa ở trước ngực anh, an ổn đi vào giấc ngủ.

“.....” Trán An Thần Xán nổi lên ba đường hắc tuyến, sau một hồi đại ra, mới thất bại chấp nhận sự thật.

Anh thở dài, bế cô đi lên lầu hai, nhẹ nhàng đặt lên trên giường, còn mình thì nằm ở bên cạnh cô, trong đầu bắt đầu suy nghĩ miên man.....

Ai..... Vì sao con đường chinh chiến của anh lại gian khổ nháp nhô như thế nha? Ông trời thật sự là rất không có mắt!

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Tĩnh mở hai tròng mắt phát hiện mình đang nằm ở trên giường, cảm thấy thân thể thực nặng nề, vừa nhìn xuống thì thấy An Thần Xán đang ghé vào ngực cô, giống như một đứa trẻ mà quần quít lấy cô.

“A Xán, dậy.” Cô dùng sức muốn gỡ cái kẹp cao su đang dính trên người.

“Ngô..... Hôm nay được nghỉ, dậy trễ một chút.....” Anh lại chống cánh tay, xoay cả người đặt lên trên cô, tư thế cực độ ái muội.

Môi mềm mại của anh liền dán tại bên gáy cô, xúc cảm ấm áp làm cô cảm thấy tê dại, vì thế cô chuyển động cổ một chút, hơi ngăn cách khí tức bức người của anh.

“Hôm nay chúng ta phải đi dạo trung tâm thương mại, anh đừng quên.” Trung tâm mua sắm có khuyến mãi kỷ niệm một năm, bọn họ đã nói cùng đi mua quần áo mùa đông ẹ cô.

“Àn.....” Cuối cùng An Thần Xán cũng chớp mí mắt, mông lung mở con ngươi ra, ánh vào mi mắt là sườn mặt ửng đỏ của Ôn Tĩnh, anh thỏa mãn mỉm cười, sau đó lại cọ xát ở cần cổ cô mà trêu chọc, tựa như một con cún lớn búống bình.

“Anh làm gì vậy!” Ôn Tĩnh chống đỡ không được đẩy đầu của anh ra, bởi vì tóc anh làm cô rất ngứa.

“Tối qua em ngủ quá nhanh, hại anh nhăn nhin thật vất vả.” Anh nhưng là bị tra tấn đến sáng sớm mới chậm rãi ngủ được, sáng nay không dậy được cũng là có nguyên nhân nha.

Ôn Tĩnh nghe hiểu ý tứ của anh, hai má trường hồng không bình thường mà nói: “Vậy anh còn không mau dậy đi, tự làm tự chịu.”

“Rõ ràng cái gì anh cũng chưa làm, nếu làm còn có thể tốt hơn một chút.” Anh lập tức bị Ôn Tĩnh gõ vào trán, đau đến kêu ra tiếng. “Em thật tàn nhẫn, không thấy thể xác và tinh thần của anh đều bị tra tấn thì thôi, ngay cả miệng cũng không để anh oán giận.”

“Vậy anh muốn như thế nào?” Cô nheo đôi mắt lại.

“Ít nhất cũng phải có cái hôn chào buổi sáng –”

Ôn Tĩnh không nói hai lời liền hôn cằm của anh, làm anh sợ run, không dự đoán được nguyện vọng dễ dàng được thực hiện như vậy, sớm biết thế anh liền đưa ra điều kiện nóng bỏng một chút.

Cô thừa dịp anh ngẩn người liền hối hận hết sức, giãy khỏi tứ chi như tám vôi bạch tuộc của anh, thật vất vả mới xuống giường mặc áo khoác vào được.

“Anh cũng mau dậy đi.” Cô vẫn không quên nhắc nhở anh thời gian. “Đúng, quyển sách lần trước em mượn anh sao rồi?”

Cô mượn anh một quyển sách nói về thiết kế hoạt hình, muốn hiểu biết bước đầu sự hình thành của hoạt hình.

“Anh để trong vali hành lý ấy.” An Thần Xán trưng ra tư thế hình chữ đại nằm ở trên giường, còn đang vì chuyện vừa rồi dễ dàng buông Ôn Tĩnh ra mà ảo não.

Ôn Tĩnh nhìn hai vali hành lý bên giường, không biết anh nói là cái nào, vì thế cô mở cả hai cái ra, lại ngạc nhiên phát hiện trong một cái vali hành lý tất cả đều là đồ dùng tình thú!

“An, Thần, Xán –” Cô mặt đỏ tai hồng cắn răng.

An Thần Xán nghe thấy giọng nói của cô không bình thường, lập tức nhớ tới đồ trong vali hành lý, vội vàng nhảy dậy, gãi gãi đầu nói: “Ha, anh nghĩ đến chúng ta có thể cần dùng đến, hơn nữa anh cũng không rõ sở thích của em lắm, cho nên mang hết toàn bộ đến.”

“Em có thể cam đoan với anh năm nay đều không cần dùng đến.” Một đồng lớn đồ dùng tình thú như vậy chắc dùng đến một năm mất!

An Thần Xán lại không hề uể oải, ngược lại còn vỗ vỗ ngực, vẻ mặt may mắn. “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật! Vài ngày nữa là hết năm rồi.”

“Anh –”

“Anh muốn thay quần áo, chúng ta đi dạo trung tâm thương mại đi!” Anh nhảy xuống giường, vọt tới phòng tắm ở lầu một rửa mặt chải đầu.

Ôn Tĩnh nhìn những thứ trong vali hành lý, bên trong không ít đồ cụ tình thú làm cô nhú mày.

Bỗng nhiên một ý niệm tâm huyết dâng trào hiện lên trong đầu, cô bật cười, ngồi xổm xuống nhìn trang phục và đồ cụ trong vali hành lý, quyết định thực hiện tưởng tượng trong đầu.....

Chờ An Thần Xán thay quần áo xong, Ôn Tĩnh cũng chuẩn bị đầy đủ hết, hai người đi ra ngoài, vừa mới ra đến đường không lâu, An Thần Xán liền cảm thấy hôm nay Ôn Tĩnh không quá bình thường.

Giống như lạnh lùng hơn bình thường một chút, cũng hoàn toàn không tới gần anh, cho dù anh chết đi sống lại cũng không có biện pháp dao động kiên trì của cô.

“Tĩnh, em vẫn còn vì chuyện lúc sáng mà tức giận sao?” Bất quá chỉ là một vali đồ dùng tình thú, cùng lắm thì đưa toàn bộ cho Hách Thần bọn họ là được chứ gì.

“Không có. Em chỉ là không thích cùng anh thân cận ở trên đường, cho tới nay đều là như vậy nha.” Cô nháy mắt mấy cái, tỏ thái độ vô tội. “Nhưng mà chỉ cần anh đồng ý với em một việc, hôm nay ở trên đường em sẽ có thể vô điều kiện mà tùy ý anh.”

“Thật sự có thể tùy ý anh sao?” Ánh mắt của anh sáng ngời.

“Thật sự tùy ý anh.” Cô nói rất khẳng định.

“Dắt tay, ôm một cái, hôn một cái đều có thể?” Nghĩ đến cái hình ảnh kia, trong lòng anh dấy lên lửa nóng hừng hực, lên núi đao xuống chảo dầu cũng không sợ hãi.

“Đều có thể.” Cô cam đoan.

“Muốn anh làm cái gì anh cũng bằng lòng!” Hai tay anh nắm vào nhau, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, chờ Ôn Tĩnh ra lệnh.

“Đi theo em.” Ôn Tĩnh cười gian trá, mang theo con cá đã cắn câu đi vào cửa hàng quần áo nữ, bước về phía con đường hoan nạn thênh thang của đời người.

Nếu An Thần Xán biết trong đầu Ôn Tĩnh tràn ngập hình ảnh anh nam phần nữ trang xinh đẹp, đại khái anh sẽ không bằng lòng yêu cầu của cô. Nhưng mà nếu đã đồng ý rồi cũng không có đường lui nào khác, đành phải kiên trì ăn lại toàn bộ đậu hũ nên ăn thôi!

An Thần Xán đội tóc giả uốn dài, mặc váy gọn gàng thịnh hành của nữ, bôi son trên môi mỏng manh, đẹp như tiên nữ hạ phàm, khuôn mặt hoàn toàn là lệ chất trời sinh, ngay cả Ôn Tĩnh nhìn cũng choáng váng.

“Anh quả nhiên..... đẹp thật sự khoa trương.” Sau khi cô ngây ngốc, chính là liên tiếp cười ra tiếng.

“Khó trách em bằng lòng để anh nắm tay, ôm một cái, hôn..... Kết quả là muốn anh phần nữ trang!” Cả người An Thần Xán hung hăng cuốn lấy Ôn Tĩnh, tựa như một cô gái đang làm nũng trên người bạn trai.

Ôn Tĩnh cười đến vui vẻ, đặc biệt nắm tay anh đi dạo khắp nơi, hình ảnh “Tuần nam mỹ nữ” này cũng không thể gặp nhiều, thế nên người qua đường đều lấy ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ nhìn chằm chằm hai người.

Rất nhiều người đàn ông dừng bước chân lại, mở to mắt nhìn An Thần Xán, còn có người vòng ngược đường lại đi đến phía trước bọn họ, chỉ vì muốn nhìn phong thái của giai nhân.

Ánh mắt cường gian thật sự thực đáng sợ! An Thần Xán quyết định về sau hành động thân mật vẫn là làm trong phòng thì được rồi, nếu mỗi lần đi trên đường đều phải dùng chiêu này chắc anh sẽ ăn không tiêu mất. Ô..... Ôn Tĩnh thật nhân tâm, hoàn toàn bắt được nhược điểm của anh.

Ôn Tĩnh nắm tay anh đi vào đại sảnh của trung tâm thương mại, trong hoàn cảnh đám đông mãnh liệt thế mà bọn họ vẫn là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Cô đột nhiên cảm thán mà nói: “Mãi đến giờ khắc này, rốt cục em mới có thể chân chính thể nghiệm cảm giác làm con trai.”

“Cảm giác gì?” Anh buồn bực.

“Chính là khi để người khác nhìn thấy sự xinh đẹp của bạn gái mình bình đẳng trong lòng cũng không biết đổ ra mấy trăm lít rồi.”

Cô đột nhiên nâng mặt An Thần Xán lên, hôn ngay tại trên đường, như là vì muốn đuổi đi những tầm mắt làm người ta ghét kia, cô thầm muốn chứng minh anh là của cô.

Phần đông người qua đường lại lâm vào há hốc mồm, còn có vài cô gái ở một bên còn nói khẽ.

An Thần Xán đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là cười khẽ, chủ động ôm chặt thắt lưng cô, nhiệt liệt hưởng ứng cô, đoạt lại quyền chủ động của phái nam.

Nhưng mà dưới đại sảnh lại thường có gió lớn thổi qua, thế rồi một trận cuồng phong thổi tới, tóc giả của An Thần Xán cũng theo gió bay đi, trên đầu nhóm người qua đường không biết bay qua bao nhiêu quạ đen

Bọn họ ôm lẫn nhau, chớp mũi chạm vào nhau, cười đến thoải mái. Dù sao chỉ cần vì chính mình mà sống, ánh mắt nhàm chán của người bên ngoài có là cái gì.

“Về sau..... Ở trên đường sẽ tùy ý anh.” Cô nhỏ giọng.

“Ở trên giường cũng có thể tương tự sao?” Anh nửa đùa nửa thật nói.

Cô cúi đầu, bên tai hồng nóng. “..... Đại khái là vậy.”

Không dự đoán được câu trả lời của cô sẽ là như thế, anh vạn phần kinh hỉ ôm lấy cô đi thẳng về nhà, cái gì trung tâm mua sắm khuyến mãi kỷ niệm một năm đều quăng ra sau đầu, quan trọng nhất là trận chiến dịch này đã đi đến cuối cùng, cuối cùng anh cũng sắp thoát khỏi thân xử nam, cỡ nào..... đáng mừng nha!

Kết thúc

“Xin hỏi, lúc phụ nữ nói không muốn, là thật sự không muốn sao?” Thần sắc An Thần Xán đứng đắn, vẻ mặt còn nghiêm túc mà hỏi cao thủ tình trường cùng đại sư tình yêu trong màn hình máy tính.

“Đây là một vấn đề thực bình thường. Vậy lúc cô ấy bảo cậu ngừng, cậu có ngừng lại không?” Trình Sở Hoàn trong màn hình chat bằng webcam, ngáp dài. Nửa đêm còn gọi anh dậy mở thiết bị nghe nhìn mà hội nghị, lại là vì việc này!

An Thần Xán lắc đầu, hồ thẹn nói: “Không, căn bản là không ngừng được..... Chờ một chút! Cậu hiểu mình đang hỏi cái gì à!”

“Nếu tình hình giống vậy lại phát sinh, mình cam đoan lần sau cậu vẫn là ngừng không được.” Trình Sở Hoàn nheo mắt đẹp lại, bí hiểm cười cười.

“Đúng vậy..... Có thể hơi nhẫn nhịn một chút.” Không đúng nha! Rốt cuộc anh đang nói hươu nói vượn cái gì vậy, không khỏi lộ quá nhanh rồi sao.

“An Thần Xán, tên ngu ngốc này! Anh nghĩ em đang ở phòng tắm thì không nghe thấy sao!” Ôn Tĩnh từ trong phòng tắm vọt ra, vẻ mặt đỏ bừng tắt đi đối thoại chat webcam, thuận tiện gõ cái ót của anh một cái.

“Em yêu, em tắm thật nhanh nha.” Anh đặt laptop ở một bên, lại tiến lên ôm một người thơm ngát vào trong lòng.

“Lần sau mà anh còn hỏi vấn đề ngốc như vậy em sẽ không cho anh lên giường ngủ nữa.” Cô ra tiếng hiếp.

“Không ngủ cũng không sao, chỉ cần vận động là được rồi.” Anh lại xấu xa dán vào cô.

Sau khi cậu trai nhỏ đáng yêu thoát khỏi quỹ đạo xử nam đã biến thân thành đại sói hoang chính tông, sau này vẫn lại không biết xấu hổ mà tiếp tục vô lại hơn nữa, hoàn toàn thực hành quy tắc tình yêu “Ba không và một không nên”.

Lời cuối sách

Ya ho ~ lại cùng mọi người gặp mặt rồi! Năm mới, có thêm hy vọng mới, lần này có thể thuận lợi đi ra cùng mọi người chào hỏi như thế, tất cả đều phải cảm tạ An Thần Xán đáng yêu, quả nhiên anh ta là một người đàn ông hồn nhiên thiện lương, toàn bộ quá trình đều vô cùng phối hợp, không có thâm oán cũng không có bãi công, ngoan ngoãn để tôi viết xong quyển sách này, thật sự là phật tâm, cam ơn đức!

Cá nhân tôi thực thích dạng đại nam hài (bé trai lớn) ngày ngốc này, hơn nữa lúc anh ta làm nũng thật sự rất làm người ta vui vẻ, thực hận A Xán không thể ở trước mặt tôi làm diễn trò nha ~ như vậy Bình khẳng định sẽ trêu anh ta thật nhiều, ha ha! Nhưng là trong tình cảm An Thần Xán chỉ xuất ra tuyệt chiêu “Không biết xấu hổ” đối với Ôn Tĩnh thôi, tác giả như tôi đây căn bản anh ta không để vào mắt, cho nên tôi tốt nhất đừng si tâm vọng tưởng thì tốt hơn.[tác giả tự động rút lui có trật tự]

Về phần Ôn Tĩnh, thật sự là một cô gái làm người ta đau lòng, bởi vì trong quá khứ bị trường kỳ tra tấn tinh thần, làm cho cô từ lúc trưởng thành đã bắt đầu thoát khỏi quỹ đạo bình thường, cho dù sau đó có gặp gỡ An Thần Xán thì trong lòng vẫn tồn tại cảm xúc tự ti nào đó, lo lắng người yêu sẽ vì bề ngoài của chính mình mà bị cười nhạo nên giẫm chân tại chỗ, lại bởi vì không thể lập tức thay đổi chính mình, nội tâm bị chịu giầy dựa..... Nhưng là, tin rằng ở trong tình yêu của An Thần Xán nhất định cô có thể dần dần khôi phục thân phận con gái, vượt qua tổn thương.[nắm tay tiếp sức]

A, chờ Bình có rảnh lại viết cái phiên ngoại thật ghiền nha!

Đột nhiên không biết khi nào đã viết xong ba người trong Phong Sở, còn chuyện xưa của hai người kia thì sao?

Hắc hắc! Bình cũng không thể cam đoan được ngày nào sẽ viết còn phải hỏi ý nguyện của nam nhân vật chính có chịu hay không nữa, tác giả nhỏ như tôi phải đợi đến lúc thời cơ chín mùi mới có biện pháp mời bọn họ xuất hiện ở trước mặt mọi người, cho nên đành phải xin các vị độc giả kiên nhẫn chờ đợi.

Năm nay sẽ là một năm vất vả, cuộc đời Bình trước nay chưa gặp phải biến chuyển, chỉ mong Bình có thể cố gắng cắn răng chống đỡ đi qua, nếu sách ra mà không được hay, hy vọng mọi người không chê, tiếp tục ủng hộ tiếp.

Nếu có rảnh mời đến blog Bình dạo nha, có thể cùng mọi người trao đổi, biết cảm tưởng của mọi người là chuyện mỗi ngày Bình đều chờ mong nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-xu-nam>